ДІАНА УІНН ДЖОНС

"ЗАЧАРОВАНЕ СКЛО"

DIANA WYNNE JONES

"ENCHANTED GLASS"

Переклад з англійської

Коли дідусь Ендрю Хоупа помер, то залишив своє поле-піклування онуку. Ендрю забув багато про магію, але пам'ятав, що вітражне, багатокольорове скло у дверях кухні необхідно охороняти…

Фарах, Сарі, Шарін та всім, хто взяв участь у конференції Діани Уінн Джонс без мене.

Глава 1.

Коли Джоселін Брендон помер, — у дуже поважному віці, як заведено у чарівників – він залишив свій будинок та своє поле-піклування онуку, Ендрю Брендону Хоупу [1]. Ендрю у той час було за тридцять. Будинок, Мелстоун Хауз, можна було передати просто — за заповітом. Але поле-піклування, старий Джоселін хотів передати особисто.

Він, дещо, запізнився із цим. Він знав, що Ендрю зможе добратися до нього дуже швидко. Якщо ви підніметеся на вершину Мел Тампу, пагорбу за будинком, то зможете побачити Університет, де викладав Ендрю, як темно-синю цятку на краю великої блакитно-зеленої рівнини, лише в півгодини їзди. Отож, коли він зрозумів, що вже на смертному одрі, Джоселін наказав своїй економці, місіс Сток, зателефонувати його онукові.

Місіс Сток зателефонувала. Однак, правда в тому, що вона це робила не дуже наполегливо. Частково, тому що не сприймала серйозно хворобу старого; але в основному – тому що не схвалювала шлюб дочки старого із Хоупом (а потім смерть від цього). Внаслідок цього, вона також не схвалювала Ендрю Хоупа – сина дочки. Крім того, вона чекала на лікаря, та не хотіла виснути на телефоні, коли було б потрібно відчиняти двері. Тож, коли вона прокладала свій шлях крізь заплутану систему в Університетському комутаторі та дібралася до Факультету Історії, а потім до людини, що назвала себе Науковою співробітницею, яка повідомила, що Доктор Хоуп знаходиться на засіданні комітету, вона просто здалася.

Ендрю Хоуп їхав, у загальному напрямку Мелстоуну цього вечора, повертаючись з місця, що було пов'язано із його дослідженнями. Його Наукова співробітниця не мала й найменшої гадки де він був, тож просто сказала місіс Сток брехню, яку казала кожному. Ендрю доїхав до дивного провалля в дорозі, де, як він завжди казав собі, речі ставали інакшими. Були блакитні сутінки і він тільки-но увімкнув передні фари. На щастя, він їхав не надто швидко. Раптово з'явилася фігура, яка метнулася у відблиски його фар, темна та людська та, здається, махала.

Ендрю вдарив по гальмах. Його автомобіль звився, колеса заверещали, у довгому звивистому гальмуванні, показуючи йому страхітливі подробиці трави та терну з двох боків дороги, безжально освітлені його фарами. Отже, він рухався вгору та понад чимось та униз, від чогось нудотно м'якого. Потім це зупинилося.

Ендрю рвонув двері та вистрибнув. У щось м'яке. Виявилося, що це була канава у якій застрягло його ліве колесо. Нажаханий, він похлюпав біля капоту та заглянув під інші три колеса. Нічого. М'яка купа, мабуть, була вологим насипом між дорогою та канавою. Лише коли він у цьому впевнився, Ендрю озирнувся та побачив людську фігуру, що чекала на нього в промені фар. Фігура була висока та худа і дуже схожа на нього самого, окрім білявого волосся, трохи зігнутої спини та відсутності окулярів, на відміну від Ендрю. Зір у Джоселіна завжди був дивовижно хорошим.

Ендрю впізнав свого дідуся.

— Гаразд, принаймні я не вбив тебе, — сказав він. – Чи вбив?

Останнє питання було задано, тому що він зрозумів, що міг бачити білу розмітку середини дороги, крізь тіло дідуся.

Дідусь похитав головою, ледь посміхнувся та простягнув йому щось. Спочатку Ендрю не міг чітко роздивитися що саме. Він підійшов ближче, зняв окуляри та приглядівся. Ця штукенція була схожа на складений папір, із чимось, на кшталт чорної печатки, в одному куті. Старий нетерпляче струснув його та знову простягнув. Ендрю обережно потягнувся за ним. Але пальці пройшли крізь папір та вкрилися холодом. Це було так, ніби на мить покласти руку у морозильну камеру.

— Вибач, — сказав Ендрю. – Я приїду до будинку та заберу його, добре?

Дідусь подивився на папір у руці із гострим роздратуванням та кивнув. Потім він зробив крок назад, достатньо для того, щоб вийти з похилих променів фар, і по всьому. Лише темна дорога в проваллі.

Ендрю також вийшов зі світла фар, щоб переконатися, що дідусь зник. Зрозумівши, що той щез, Ендрю одягнув окуляри та витяг свого правого черевика з багна в канаві. Після цього, він стояв та розмірковував, дивлячись як переднє праве колесо його авта все глибше потопає у трав'янистому мулі.

Він думав про рух неба та Землі, про час та простір. Він думав про Енштейна та небесні гаки [2]. Він думав про те, що положення колеса у канаві лише тимчасове та відносне, несправжнє п'ять хвилин тому та несправжнє вже через п'ять хвилин. Він думав про потужність та швидкість цього занесення, та про силу опору цієї канави. Він думав про розбалансованість гравітації. Потім він впав на коліна, опустивши одну

руку у трав'янистий мул, а іншу – на колесо, та штовхнув. Слухняно, з деякою неохотою, смокчучи та хлюпаючи, машина рушила з канави, понад насипом, та стала на дорогу. Ендрю сів на водійське сидіння, натягнув черевика, розмірковуючи із жалем, що його дідусь міг просто стяти на дорозі та підкликати, із тим самим результатом. Зараз він має попрацювати над практичною стороною магії, трохи більше. Шкода. Він зітхнув.

Потім він приїхав до будинку дідуся.

— Він помер, так? – сказав він, коли місіс Сток відчинила йому двері.

Місіс Сток кивнула та заспокоїла залишки своєї совісті, кажучи:

— Але я знала, що ви дізнаєтеся.

Ендрю попрямував крізь парадні двері у свою спадщину.

Звичайно, одразу ж виникло багато справ, не лише у Мелстоуні та у Мелтоні — місті неподалік, але також і в Університеті, тому що Ендрю майже одразу вирішив залишити Університет та жити у Мелстоун Хаузі. Батьки залишили йому гроші та, із тим, що йому залишив старий Джоселін, як гадав він, у нього було достатньо, щоб відмовитися від викладання та мати змогу писати книгу, яку він завжди хотів написати. Він хотів дати світові абсолютно новий погляд на історію. Він був радий залишити Університет, і особливо радий – залишити Наукову співробітницю. Вона була такою брехухою. Дивно, що рік тому він хотів одружитися із нею. Але Ендрю відчував, що повинен переконатися, що вона благополучно переведена на іншу посаду, і так він і зробив.

Так чи інакше, минув майже рік, перш ніж Ендрю зміг перебратися у Мелстоун Хауз. Тоді він мав переконатися, що різні маленькі розпорядження з заповіту його дідуся виконані, тож прослідкував за цим; але його дещо спантеличив цей заповіт, коли Ендрю побачив його,

документ був іншого розміру та форми, ніж папір, що привід дідуся намагався вручити. Він знизав плечима та дав місіс Сток її п'ятсот фунтів.

— І я сподіваюся, що ви продовжуватимете працювати на мене, як ви робили це для мого дідуся, — сказав він.

На це вона відповіла:

— Не знаю що ви робитимете без мене. Будучи професором, ви живете, у своєму власному світі.

Ендрю зрозумів це як "так".

— Я не професор, — помітив він м'яко. – Всього лише простий викладач.

Місіс Сток не звернула на це жодної уваги. На її думку, це були з однієї гіллі ягоди [3]. Кожен в Університеті, був для неї професором, крім студентів, звичайно, а отже, навіть гірше. Тож, вона сказала кожному у Мелстоуні, що онук старого Джоселіна – професор. Незабаром Ендрю звик, коли до нього зверталися "Професор", навіть люди, які писали йому з інших місць, щодо подробиць фольклору, чи питаючи про магію.

Він пішов віддати містеру Стоку, садівнику, його спадщину, в п'ятсот фунтів.

— І я сподіваюся, що ви також продовжити вашу чудову роботу на мене, — сказав він.

Містер Сток обперся на лопату. Жодним чином він не був пов'язаний із місіс Сток, навіть через шлюб. Просто, добра половина жителів Мелстоуна мала прізвище — Сток. Обидва, містер та місіс Сток були дуже чутливі до цієї обставини. Вони не любили один одного.

— Я так розумію, що стара командирша [4] каже, що буде працювати на вас і далі? – агресивно запитав містер Сток.

— Я певен, що так, — сказав Ендрю.

— Тоді я залишаюся, щоб усе було по-чесному, сказав містер Сток та продовжив викопувати картоплю.

Таким чином, Ендрю виявив, що найняв двох тиранів.

Звичайно, він не сприймав їх так. Для нього двоє Стоків були старожилами, вірними дідусевими слугами, які працювали у Мелстоун Хаузі, ще коли Ендрю приїхав у будинок уперше, дитиною. Він просто не міг уявити собі це місце без них.

Тим часом, він був надзвичайно щасливий, розпаковуючи свої книжки, гуляючи та просто перебуваючи у будинку, де він хлопчиком провів так багато прекрасного часу. Будинок мав запах – бджолиного воску, цвілі, парафіну та аромату спецій, якого він ніколи не міг придушити – який казав Ендрю: "Свята!". Його мати ніколи не ладнала із старим Джоселіном.

— Він забобонний та допотопний [5], — сказала вона Ендрю. – Тільки не кажи мені, що ти віриш в усі речі, що він тобі каже. – Але вона відсилала Ендрю до старого майже на всі канікули, щоб показати, що вона не зовсім посварилася із батьком.

Тож, Ендрю залишався зі старим Джоселіном, і вдвох вони гуляли, через поля і ліси, та вибиралися на Мел Тамп, і Ендрю дізнався багато чого. Він не пам'ятав, щоб старий Джоселін навчав його чомусь особливо магічному, але він пам'ятав дружні ночі біля вогнища у затхлій вітальні, зі шторами, що закривали великі французькі вікна, коли дідусь вчив його інших речей. Старий Джоселін Брендон мав практичний склад розуму. Він навчав онука як зробити мух для риболовлі, конструктор з пазів, та як

робити руни, фігури орігамі та повітряних зміїв. Вони разом вигадували загадки та ігри. Цього було достатньо, щоб зробите це місце золотим для Ендрю – хоча він мав визнати, що живучи тут, йому дуже недоставало старого.

Але володіння будинком надавало деяку компенсацію. Він міг робити будь-які зміни, які бажав. Місіс Сток думала, що він повинен купити телевізор у вітальню, але Ендрю не любив телебачення, тож телевізора не придбав. Натомість, він купив морозильну камеру та мікрохвильову піч, не звертаючи уваги на гнівні протести місіс Сток, та пішов оглянути будинок, щоб з'ясувати де потрібно зробити ремонт.

— Морозильник та мікрохвильовку! – розповідала місіс Сток своїй сестрі Тріксі. – Він думає, я збираюся заморожувати хорошу тверду їжу, лише щоб насолоджуватися її таненням у цих променях!

Тріксі зауважила, що місіс Сток має обидві зручності в Її власному будинку.

— Тому що, я працююча жінка, — заперечила місіс Сток. – І справа не в цьому. Кажу тобі, цей чоловік живе у своєму власному світі!

Яке ж було її обурення, коли наступного дня вона прийшла до будинку і побачила, що Ендрю переставив всі меблі у вітальні, так, щоб він міг бачити, коли грав на піаніно, а найкраще крісло поставив біля каміну. Місіс Сток витратила цілий ранок на бурчання, зітхання та штовхання, щоб поставити усе назад, як було до того.

Ендрю повернувся після огляду даху та сарайчика у дворі, коли вона пішла, трохи зітхнув та переставив усе знову, як хотілося йому.

Наступного ранку, місіс Сток витріщилась, вигукнула та поспішила відтягнути піаніно назад, у його священне місце у найтемнішому кутку.

— У своєму власному світі! — пробурмотіла вона, коли відштовхнула ногою килим. – Ці професори! – сказала вона, переміщаючи крісло, диван, стіл та торшери назад, на традиційні місця. – Хай йому грець! – додала вона, побачивши, що на килимі з'явилася велика коса зморшка з кутка в куток. – Ще й пилюка! – викрикнула вона, як тільки смикнула килим, щоб зрівняти його. Весь ранок вона прибирала пил.

— Тож, ви просто отримаєте на ланч та вечерю одну й ту саму страву – сир з кольоровою капустою [6], — рішуче натякнула вона Ендрю.

Ендрю кивнув та посміхнувся. Цей сарайчик, думав він, зруйнується одразу ж, як магія діда випарується з нього. Так само як і дах будинку. На горищі ви можете подивиться угору та побачити затягнуті павутиною ділянки неба, крізь похилу стелю. Він думав, чи зможе дозволити собі полагодити все, що потребує ремонту, так само, як і встановити центральне опалення. Шкода, що так багато грошей, залишених дідусем, він витратив на новий комп'ютер.

Ввечері, коли місіс Сток пішла, він витяг піццу з нової морозильної камери, викинув цвітну капусту із сиром та, поки піцца розігрівалася, пересунув меблі у вітальні назад, як хотілося йому.

На наступний день, місіс Сток, пригнічено, переставила меблі туди, де, як казала традиція, вони мали бути.

Ендрю знизав плечима та пересунув все назад. Так як він використовував спосіб, який він застосував до своєї застрявшої у канаві машини, а місіс Сток використовувала грубу силу, то він сподівався, що вона скоро втомиться від цього. Між тим, він отримував чудову практику з використання магії. Того вечора піаніно насправді слухняно покотилося на світло, коли Ендрю поманив його.

Потім був містер Сток.

Форма тиранії містера Стока проявлялась у тому, як він з'являвся через задні двері, які відчинялися прямо у кухню, поки Ендрю снідав.

— Нічого особливого ви від мене сьогодні не хочете, тож я буду трудитися, як завжди, — анонсував він. Потім він уходив, залишаючи двері відчиненими для вітрів.

Тоді Ендрю мав підхоплюватися та зачиняти двері, поки вітер не грюкнув їх. Грюкіт, як чітко дав зрозуміти дідусь, міг легко розтрощити тендітне кольорове скло у верхній частині дверей. Ендрю любив це кольорове скло. Хлопчиком, він проводив захоплюючі години, дивлячись на сад крізь кожну, різнокольорову панель. В залежності від панелі, ви б могли побачити: темно рожевий сад у заході сонця, тихому та безвітряному; бурхливий оранжевий сад, куди несподівано приходила осінь; тропічний зелений сад, де, здавалося папуги та мавпи могли вискочити будь-якої миті. Тощо. Зараз, вже будучи дорослим, Ендрю цінував це скло навіть більше. Крім магії, воно було старе, старе, старе. Скло мало усі види внутрішніх складок та поглинутих бульбашок, а його давно померлий творець, якимось чином зумів зробити кольори одночасно яскравими та туманними, так, що при певному освітленні, фіолетова панель, наприклад, одночасно була пурпурною та слабко бузково-сірою. Якби хоч частина цього скла розбилася, чи навіть тріснула, серце Ендрю розкололося б із ним.

Містер Сток знав про це. Це був його спосіб, як у місіс Сток — свій, утримувати Ендрю від будь-яких змін.

На лихо містера Стока, Ендрю оглядав землі так само ретельно, як і Мелстоун Хауз. Город, обнесений стіною був гарним. Великою амбіцією містера Стока було виграти перший приз у всіх класах овочів на Мелстоунському Літньому Фестивалі, не важливо з свого власного городу, униз по дорозі, чи з городу Ендрю. Тож, овочі були феноменальні. Щодо іншого, то містер Сток задовольнявся просто косінням газонів. Ендрю похитав головою у квітнику та здригнувся у фруктовому саду.

Через пару місяців, поки він чекав що місіс Сток звикне до його світогляду, а містер Сток все ще продовжував у своєму дусі, Ендрю взяв звичку підводитися одразу ж як з'явиться містер Сток. Тримаючи дорогоцінні двері відчиненими, готовий одразу ж їх закрити, як тільки містер Сток піде, він казав, щось на кшталт:

— Я думаю, сьогодні було б добре позбутися усієї тієї кропиви з головної клумби. – Та, — Дайте мені список всіх кущів, які загинули, ми маємо їх замінити, я замовлю для вас нові, — та, — не буде шкоди, якщо сьогодні ви обріжете яблуневі дерева: жодне з них не плодоносить. — Тощо. Зрештою, містер Сток виявив, що змушений залишати свої овочі, часто на декілька днів.

Містер Сток помстився у своїй традиційній манері. Наступного понеділка, він вдарив ногою задні двері. Ендрю ледь встиг притримати двері від удару об внутрішню стіну, хоча він відкинув тост та вскочив до дверної ручки одразу як помітив контури капелюха містера Стока, крізь кольорове скло.

— Вам знадобляться обидві руки, — сказав містер Сток. – Ось. – І він сунув величезну картонну коробку, завантажену овочами, в руки Ендрю. – Ці ви маєте з'їсти самі, знаєте. Не дозволяйте цій старій командирші відщипувати ваші овочі. А вона буде. Я знаю її жадібність. Покладе їх у свою сумку та швиденько втече до хати із ними, якщо випаде нагода. Тож з'їжте їх. І не викидайте їх. Я дізнаюся. Я спорожнив контейнери для сміття. Тож. У вас немає особливих завдань для мене, сьогодні. Я буду трудитися як завжди, так?

— Узагалі, є, — сказав Ендрю. – Треба підв'язати та мульчувати [7] троянди.

Містер Сток недовірливо глянув на нього. Це було повстання.

— Будь-ласка, — додав Ендрю, як завжди ввічливо.

— Я буду….! – сказав містер Сток. Повернувся та поплентався геть.

Ендрю дуже обережно, ледь штовхнув двері, зачинивши їх ногою, та кинув картонну коробку біля тосту. Чи може вона впала – настільки була важка. В процесі розвантаження, виявилося, що в ній були: шість величезних цибулин, в'язка дванадцяти дюймових [8] морквин, капуста, більша за голову Ендрю, десять перців розміром з диню, бруква, схожа на брилу середнього розміру та кабачок — як тіло невеликого крокодила. Пустоти були дбайливо упаковані перестиглими стручками гороху та двома ступнями квасолі. Ендрю посміхнувся. Це були овочі, що не дотягували до стандартів Мелстоунського Фестивалю. Він залишив декілька найбільш їстівних на столі, а решту запакував назад до коробки, яку заховав у кутку комори.

Звичайно ж, місіс Сток їх знайшла.

— Більше він ніколи не підсуне нам свої дефекти! – оголосила вона. — Їх розмір! Всі здоровенні та без смаку. І що мені зробити, щоб отримати картоплю? Посвистіти? Цей чоловік!, – вона зняла своє пальто та пересунула меблі, знову. Вони продовжували займатися цим.

Наступного дня, містер Сток відчинив ногою двері, представляючи інтереси коробки із чотирнадцятю салатами-латуками. У середу, для різноманітності, він підійшов до Ендрю, коли той вийшов перевірити стан садових стін, та презентував чергову коробку, в якій було десять кілограмів томатів та гарбуз, схожий на деформовану голову немовля. В четвер у коробці було шістнадцять кольорових капуст.

Ендрю мило посміхнувся та прийняв ці дарунки, трохи похитуючись під їх вагою. Таке траплялося і коли дідусь роздратовував містера Стока. Вони часто дивувалися, Ендрю та його дідусь, чи містер Сток збирає картонні коробки та зберігає їх, підготовлений для часів, коли його роздратують. Ендрю дав томати місіс Сток.

— Мені здається, ви могли б зробити чатні [9], — сказав він.

— І ви очікуєте, що я знайду час для цього, коли я так зайнята… — вона замовкла, трохи зніяковівши.

— Пересуваючи меблі у вітальні? – підказав Ендрю. – Можливо, ви б могли змусити себе один раз утриматися.

Місіс Сток виявила, що робить чатні.

— У своєму власному світі! — бурмотіла вона над своєю киплячою червоною кислою каструлею, та іноді, коли ложкою викладала речовину у банки, а суміш вислизала та капала липко на стіл, — Професори! Чоловіки! — та, коли забирала своє пальто, перед ти як піти, — Не звинувачуйте мне, що стіл вкритий банками. Я не можу позначити їх до завтра, і вони нікуди не дінуться, поки мене не буде.

Як тільки він залишався один, Ендрю робив те, що вчиняв кожного дня цього тижня. Він важко піднімав останню коробку, з комори, та виносив туди, де навіс сараю для дров ставав пласким, на рівні його голови. За допомогою кухонного стільця, він клав овочі туди, нагору. Занадто високо, щоб містер Сток міг їх побачити, так само, як і місіс Сток, зауважував його дідусь.

Томати, гарбуз та кольорова капуста зникли вранці, але кабачок залишився. Уважний огляд показав, що трава поряд із сараєм для дров була ледь потоптана, але Ендрю пам'ятав пораду дідуся – не допитуватися далі. Він забрав кабачок та спробував розрізати його, щоб заховати у морозильній камері. Але жодний ніж не зміг проникнути у крокодилячу шкіру цієї штуки, натомість, Ендрю був змушений поховати його.

П'ятниця принесла навалу редису від містера Стока та п'ять набряклих баклажанів. Також вона принесла Ендрю комп'ютер. Нарешті.

Врешті-решт. Ендрю забув про будинок, землі, редис, усе. Він провів захоплюючий та блаженний день, сидячи за комп'ютером та формуючи базу даних для своєї книги, книги, яку він дійсно хотів написати, новий погляд на Історію.

— Ти не повіриш, зараз у нього комп'ютал! – сказала місіс Сток своїй сестрі. Вона ніяк не могла вимовити це слово правильно. – Сидить там цілий день, стук-стук як сухі кістки [10], від цього я пересмикуюся. А якщо я його про щось запитую, каже: "Робіть як вважаєте за краще, місіс Сток". Я можу дати йому на ланч вареного рушника, і він навіть не помітить!

Ну, він був професором, помітила Тріксі, а професори добре відомі своєю неуважністю. На її думку, у глибині душі, чоловіки назавжди залишаються дітьми.

— Професори! Діти! — вигукнула місіс Сток. – Кажу тобі, це ще гірше за те. Чоловіку потрібен доглядач, щоб тримати його у порядку! — тоді вона затихла, вражена ідеєю.

Містер Сток власницько подивився крізь вікно першого поверху у кабінет Ендрю. Він розглядав новий комп'ютер та вибух товстих книжок та паперів навколо нього, що задрапірували стіл, лежали на стільцях, на підлозі, скрізь, та хаос проводів та кабелів навколо них. Його також вдарила ідея. Чоловік потребує когось, хто б тримав його у порядку, когось, хто упинив би його від втручання у справи тих, хто займається справжньою працею. Хм.

Містер Сток глибоко задумався та зазирнув до котеджу його швагра, повертаючись додому.

Це був дуже гарний котедж, із солом'яним дахом, що виглядав відповідно, хоча містер Сток ніяк не міг зрозуміти чому чоловік у стані Тарквіна має погоджуватися із таким старим місцем, лише тому, що воно

гарно виглядає. Містер Сток надавав перевагу своєму власному сучасному бунгало із вікнами з металевими рамами. Вікна Тарквіна були викривлені та не дотримувалися свого первинного виду. Але містеру Стоку не вдалося утриматися від того, щоб не кинути нахмуреного заздрісного погляду на сад. Тарквін О'Коннор мав особливу вдачу, навіть якщо це і торкалося лише квітів. Зараз, троянди вишикувалися вздовж стежки до вхідних дверей. Містер Сток міг не схвалювати ці романтичні, старомодні сорти троянд, але він мав визнати, що вони були довершені у своєму виді, здорові, великі зав'язки для бутонів, розетки, мутовки, та бутони і бутони, що скоро з'являться. Напевно, нові призи на Фестивалі для Тарка. А кущі так добре підв'язані, що жодна колючка не зачепить відвідувача, що проходить поміж ними до дверей. Тоді як за ними, — скажімо, – повстання. Аромати у повітрі. Заздрісно, він постукав у двері.

Тарквін бачив, як містер Сток підходив. Він відчинив двері, майже одразу, спираючись на милицю.

— Заходь, Стокі, заходь!

Містер Сток зайшов, кажучи:

— Радий тебе бачити, Тарк. Як справи?

На це, Тарквін відповів:

— Я тільки-но поставив чайника на стіл. Хіба не вдалий збіг? — він повернувся, гайдаючи себе на обох милицях, по всьому першому поверху, крім кухні, до головної кімнати.

Дві чашки на круглому столі біля вікна, помітив містер Сток.

— Чекаєш, що моя племінниця прийде додому?

— Ні, вона ще не закінчила. Тебе чекав, — відповів Тарквін, трохи пихкаючи, коли влаштовувався сам у кріслі за чайником, та прилаштовував свої милиці.

Жарт? Чи Тарквін дійсно має Дар Передбачення? Розмірковував містер Сток, знімаючи свої чоботи. У Тарквіна були гарні килими. Не в його смаку, ці темні, але дорогі Східні речі. Крім того, бідолаха мав добрий шмат роботи, прибираючи їх пилососом. Містер Сток бачив його, балансуючого на одній милиці, решту іншої ноги, поставивши у крісло, дряпаючого та штовхаючого щосили. Це не знищувало бруду. Він поставив черевики біля дверей та сів обличчям до Тарквіна в шкарпетках, як завжди дивуючись, чому Тарквін відростив бороду. Містер Сток не схвалював бороди. Він знав, що не через шрами, але ось – маленька пучками, темно сіра борода на кінці підборіддя Тарка. І це було не заради зручності. Ви могли бачити, як чоловік ретельно та обережно її поголив. Міг поголити більше, але він цього не зробив.

Тарквін О'Коннор колись був жокеєм, дуже вправним та добре відомим. Містер Сток багато разів робив ставки на коней, на яких скакав Тарк, і жодного разу не програв. В ті дні Тарквін був багатим. Значно молодша сестра містера Стока, мала все найкраще, включаючи дороге приватне медичне обслуговування, перед смертю. Їх дочка отримала дорогу освіту. Але потім Тарквін мав дійсно жахливе падіння. Тарку, як чув містер Сток, пощастило, що він залишився живим, затоптаний та поламаний скрізь. Більше він не скакав. Зараз, Тарквін жив на свої заощадження та на те, що отримав від Фонду травмованих жокеїв[11], в той час як його дочка, розповідала історія, відмовилась від усіх престижних пропозицій та залишилась у Мелстоуні, доглядати батька.

— Як поживає моя племінниця?, — запитав містер Сток, нахиляючись до своєї другої чашки чаю. – Це печиво смачне. Вона спекла?

— Ні. – Тарквін підштовхнув печиво ближче до містера Стока. – Я. Що стосується Сташ, я би бажав, щоб у неї було більше віри у те, як я сам можу про себе піклуватися, та щоб вона розглянула можливість

працювати десь у інших місцях. Вона напевно отримає щось в Університеті, просто для початку.

— А де вона працює зараз? – запитав містер Сток, який знав це дуже добре.

Тарквін зітхнув.

— Все ще в Стайні. На пів-ставки. І клянуся, Ронні експлуатує її. Він змушує її робити родословні та статистику скачок на комп'ютері, поки не виконає, як мені здається, він її не відпускає додому. Вона єдина там, хто розбирається у клятих машинах.

Комп'ютер. Саме він подав ідею містеру Стоку. Він світився.

— Розтрачує себе, — вимовив він. – А мій новий теж грається у комп'ютер. Скрізь проводи, папірці. І я зовсім не певен, що він знає, що робить.

Тарквін повернув своє, схоже на безпритульного, із пучками, обличчя до співрозмовника. Хвилюється, радісно помітив містер Сток.

— Але він знає, що повинен наглядати за полем-піклування? — стурбовано запитав Тарквін.

Куточки роту містера Стока опустилися. "І я би хотів, щоб він це розумів та піклувався, та залишив мене у спокої!", подумав він.

— Відносно цього, не можу нічого сказати. Він мимохідь оглянув, що до чого. Я вважаю, він думає, що він тут, щоб писати книгу. Але повернемося до моєї племінниці…

— Але якщо він не знає, хтось повинен йому це втлумачити, — перервав Тарквін.

— Точно. Розказати йому, що він несе відповідальність, — погодився містер Сток. – Це не моя справа. Але ти можеш це зробити.

— О, ні. – Тарквін плюхнувся у крісло від самої думки. – Я з ним не знайомий. – Схилившись, він продовжував розмірковувати. — Нам потрібен хтось, хто б довідався, — сказав він. – Розумієш, чи взагалі знає він про свою роботу, і якщо не знає, щоб розповів йому про неї. Цікаво чи…

— Твоя дочка може це зробити, — сміливо сказав містер Сток. – Моя племінниця, — додав він, тому що Тарквін, здивувався від цієї ідеї. – Якби ми могли переконати його, що йому потрібен секретар – а йому таки потрібен, я не сумніваюся: він звик до них в цьому Університеті, я певен, — і тоді сказати йому, що маємо відповідну особу, хіба не вдала думка?

— Це звучить трохи нечесно, — із сумнівом сказав Тарквін.

— Не зовсім. Вона ж вищий клас, наша Сташ, — сказав містер Сток. – Вона підходить для такої роботи, хіба ні?

Гордість змусила Тарквіна знову сісти прямо.

— Всі найвищі оцінки, — сказав він. – Вона, мабуть, занадто добра для нього.

— І занадто добра для Стайні, — підказав містер Сток.

— Марнує там час, — погодився Тарквін. – Добре, я скажу їй. Понеділок підійде?

"В яблучко![12]", подумав містер Сток.

— Добре, в понеділок, — сказав він.

Майже в цю саму мить, місіс Сток сказала своїй сестрі:

— Не треба змушувати Шона, але ти можеш сказати йому, що він дійсно потрібен тут. Це місце просто волає по когось… е… хто б переставляв меблі і таке подібне. Цей чоловік дійсно нестерпний за таких обставин.

— Я можу йому описати вид роботи? – запитала Тріксі.

— Маячня, — сказала місіс Сток. – У будь-якому разі, хтось має щось зробити, з мене досить. Почнемо з понеділка, добре?

Таким чином, були розроблені плани, щоб тримати Ендрю під контролем. Проблема була у тому, що, ані містер, ні місіс Сток, добре не подумали про те, чого хотів Ендрю, або чому Мелстоун було таким особливим місцем, тож не дивно, що справа набула іншого обороту.

Головним чином так сталося, тому що у понеділок з'явився Ейдан Каін [13].

Глава 2.

Ейдан Каін вийшов з потягу у Мелтоні та приєднався до черги на таксі. Поки черга повільно повзла уперед, Ейдан витяг старого потертого гаманця, якого Бабця дала йому перед смертю, та обережно відкрив його. Якимось дивом, у гаманці було достатньо грошей, для того щоб заплатити за його пільговий квиток з Лондону та ще й на сандвіч з беконом та плитку шоколаду вистачило. Зараз, єдиними, що залишились усередині, були дві квитанції про сплату за їжу, маленька – за шоколад,

та більша – за сандвіч. Бабця вчила Ейдана не ошукувати людей, але ситуація була розпачлива.

Все ще повзучи у черзі, Ейдан зняв окуляри та закрив гаманець. Тримаючи ротом окуляри за одну з дужок, він знову відкрив гаманець та допитливо подивився усередину. Так. Дві тонесенькі квитанції зараз виглядали в точності як двадцяти-фунтова та десяти-фунтова банкноти. Ейдан розглядав їх, якусь мить, неозброєними очима, сподіваючись, що це закарбує їх, а потім знову одяг окуляри. До його полегшення, квитанції все ще виглядали як гроші.

— Мені...мені потрібно до Мелстоуну, — сказав він таксисту, коли підійшла його черга. – Е... до Местоун Хаузу в Мелстоуні.

Таксист не палав бажанням їхати десять миль по сільській місцевості заради дитини. Він подивився на Ейданове запилене коричнен волосся, його неохайну футболку, поношені джинси, порвані кросівки, бліде схвильоване обличчя та дешеві окуляри.

— Це двадцять миль, — сказав він. – Це буде коштувати.

— Скільки? – запитав Ейдан. Думка про пішу прогулянку у двадцять миль приголомшувала, але він припустив, що може запитати дорогу. Але як він впізнає будинок, коли дійде туди? Мабуть знову доведеться питати. Це займе цілий день. Достатньо часу, щоб переслідувачі наздогнали його.

Таксист оглянув його, прикидаючи, скільки грошей у цієї дитини точно не буде.

— Тридцять? – він запропонував. – Маєш стільки?

— Так, — сказав Ейдан. Найбільшим полегшенням було те, що він заліз у таксі із схрещеними пальцями, а таксист цього не помітив. Таксист роздратовано зітхнув та вирушив.

Це було досить далеко. Таксі бурчало та скрипіло крізь місто так довго, що Ейдану довелося відмовитися від стримування подиху від страху, що переслідувачі зможуть зупинити його, але він задихав вільно лише, коли таксі почало шуміти спокійніше, по дорозі між полями та лісами. Ейдан озирався на живоплоти, що переплiталися із лісною петрушкою та розмірковував, що повинен милуватися сільською місцевістю. Він рідко бував так далеко від Лондону. Але він занадто нервував, щоб роздивитися добре. Він тримав пальці схрещеними, а очі на лічильнику. Лічильник тільки-но перейшов до позначки – 17.60 фунтів, коли вони в'їхали у містечко, звивисту місцину, де з обох сторін дороги вишикувалися старі будинки та нові будинки, сади, телеграфні стовпи. Вони спустилися униз, повз паб та за ним зазеленів громадський газон містечка, повз ставок для качок та великими деревами, а потім, коли вони поїхали угору, стояла приземкувата маленька церква, також оточена деревами. Нарешті, вони проїхали бічний провулок, вкритий мохом, та зупинилися із бурчанням, перед великою парою залізних воріт, перекритих аркою з масивного мідного бука. Лічильник показував 18.40 фунтів.

— Приїхали, — сказав водій, крізь пхикання таксі. – Мелстоун Хауз. Тридцять, будь-ласка.

Зараз Ейдан був такий знервований, що його зуби стукали.

— Лічильник каже… каже вісімнадцять фунтів… фунтів та сорок, — зауважив він.

— За межі міста – за додаткову плату, — безсоромно сказав таксист.

"Думаю, він обдурює мене", подумав Ейдан, коли вилазив з таксі. Це трошки покращило його настрій, коли він віддавав дві квитанції, але не на багато. Він лише сподівався, що вони не перетворяться назад, занадто швидко.

— Не даси чайових, а? – сказав таксист, коли узяв те, що виглядало як гроші.

— Це…це суперечить моїй релігії, — сказав Ейдан. Від нервозності, в очах все розмилося, так що йому довелося нахилитися уперед, щоб прочитати слова — "Мелстоун Хауз", глибо врізані в одному з кам'яних стовпів. "Отже, все в порядку!", подумав він, коли таксі, із шумом, виїхало з провулку. Він штовхнув, одну половину залізних воріт, із іржавими решітками, яка відкрилась із брязкотом, та прослизнув всередину, на дорогу за воротами. Він настільки нервував зараз, що аж тремтів.

За воротами усе виглядало жахливо запущеним, але коли Ейдан повернув за ріг, за чагарником, він вийшов на яскраве світло, де трав'яниста крива дорога привела до старого, старого просівшого кам'яного будинку. "Гарний будинок", подумав Ейдан. Здавалося, він посміхався, своїми перекошеними вікнами, а позаду нього здіймався великий дуб. Ейдан побачив пошарпаний, але досить новий автомобіль, припаркований біля вхідних дверей, що було багатообіцяючим. Здається, старий містер Брендон має бути удома.

Ейдан пішов під дикий виноград, що вився навколо вхідних дверей та постукав у них молотком.

Коли нічого не сталося, він виявив, що кнопка дзвінка похована серед дикого винограду, та натиснув її. Десь всередині пролунало: понгл-понгл. Майже відразу двері були відкинуті стрункою блондинкою з імпозантною зачіскою, одягненою у синій хрусткий спецодяг.

— Добре, добре, іду вже, — сказала ця леді. – Ніби мені немає чим зайнятися, — ти хто? Я була певна, що це наш Шон!

Ейдан відчув, що має вибачитися, за те що він не Шон, але він не знав як.

— Мене…мене звати Ейдан Каін, — сказав він. – Е…чи можу я поговорити із містером Джоселіном Брендоном?

— Зараз тут живе професор Хоуп, — відповіла йому леді, радше тріумфально. – Його онук. Старий містер Брендон помер біля року тому. Вона не додала: "А зараз іди геть!", але Ейдан зрозумів, що саме це вона має на думці.

Він відчув жахливу занепадницьку порожнечу та подвійний сором. Сором, що він не знав про смерть містера Брендона та, черговий сором, за те що зараз турбує ще більш абсолютного незнайомця. Крім того, у нього було відчуття, що він врізався у стіну. Він буквально не знав куди подітися. Він безнадійно запитав:

— Чи можу, тоді, я поговорити із професором Хоупом? – це було єдине що він міг придумати.

— Я думаю, ти можеш, — припустила місіс Сток. – Але я попереджаю тебе, він занурений з головою у цей комп'ютал та, мабуть, не почує жодного твого слова. Я намагалася цілий ранок поговорити із ним. Давай, заходь. Сюди.

Вона повела Ейдана темним кам'яним коридором. У неї була своєрідна, підстрибуюча хода, подумав Ейдан, її ноги були широко розставлені, ніби вона намагалася ходити по обох сторонах низенької стіни, чи щось подібне. Її ступні шльопнули по плитах, коли вона повернула за ріг та штовхнула низенькі чорні двері.

— Дехто хоче вас бачити, — повідомила вона. – Як тебе звати? Алан Крей? Ось він, — додала вона Ейдану, і пошльопала геть.

— Ейдан Каін, — сказав Ейдан, блимаючи у великому сяйві світла в, заваленому та нагромадженому, кабінеті.

Чоловік, який сидів за комп'ютером, поруч з одним з великих вікон, повернувся і також заблимав очима. Він також носив окуляри. Мабуть, всі професори носять. Щодо решти, то його волосся було сплетінням сивини та світлого, а одяг такий же старий та неохайний як у Ейдана. Його обличчя вразило Ейдана, оскільки було м'яким та покірним. Він виглядав значно старшим, ніж будь-чий онук мав право бути. Ейданове серце зовсім упало. Він не бачив як ця особа, взагалі, могла хоч чимось допомогти.

Поява Ейдана спантеличила Ендрю Хоупа. Він знав дуже мало хлопчиків, і Ейдан не був жодним з них.

— Що я можу для вас зробити? – запитав він.

"Принаймні, у нього приємний голос", подумав Ейдан. Він глибоко вдихнув та спробував не тремтіти.

— Я знаю, Ви мене не знаєте, — почав він. – Але моя бабця, – вона мене виростила, — сказала… вона…померла на тому тижні, розумієте…

А потім, до свого жаху, він заридав. Він не міг повірити у це. Він був такий сміливий та стриманий до цього часу. Жодного разу він не заплакав, навіть тієї жахливої ночі, коли він знайшов Бабцю мертвою у її ліжку.

Ендрю також був нажаханий. Він не звик до ридаючих людей. Але він міг розпізнати справжнє горе, коли стикався із ним. Він підхопився та пролепетав:

— Гей, заспокойся. Так, так, так. Я певен ми зможемо щось зробити. Сідай, сідай, Ейдан, візьми себе в руки та розкажи мені про це. – Він схопив руку Ейдана та посадив його на єдиний вільний стілець, – жорсткий із прямою спинкою біля стіни, — та продовжував лепетати. – Ти ж не з цих місць, так? Ти приїхав здалеку?

— З Л-Лондону, — зумів вичавити Ейдан, в середині заштовхування його на стілець, та спроби зняти окуляри, поки вони не вкрилися соленими сльозами.

— Тоді тобі треба щось… щось… — не знаючи що ще зробити, Ендрю кинувся до дверей, відчинив їх та закричав, — місіс Сток! Місіс Сток! Нам потрібна кава та печиво, негайно, будь-ласка!

Голос місіс Сток десь на відстані сказав щось про:

— Коли я зсуну це прокляте піаніно.

— Ні. Негайно! – Закричав Ендрю. – Залиште піаніно! Раз і назавжди, я забороняю вам переставляти це чортове піаніно! Каву, будь-ласка. Негайно!

На відстані була приголомшлива тиша.

Ендрю закрив двері та повернувся до Ейдана, бурмочучи:

— Я також отримую своє, тільки вона метушиться, коли я привожу в безлад її кухню.

Ейдан розглядав Ендрю, тримаючи окуляри у руці. Побачений неозброєними очима, цей чоловік зовсім не виглядав м'яким та покірним. У нього була сила, велика та добра сила. Ейдан бачив сяйво навколо нього. Імовірно, від нього можна отримати якусь допомогу, врешті-решт.

Ендрю зняв два посібника, щодо користування комп'ютером, безліч брошур по історії та перетягнув іншого стільця, щоб сісти навпроти Ейдана.

— Тепер, — сказав він, коли сів, — що сказала твоя бабуся?

Ейдан шморгнув носом, а потім ковтнув, рішуче. Він визначився, що більше не зламається.

— Вона…вона сказала мені, — мовив він, — що, якщо у мене будуть проблеми, коли вона помре, то я повинен звернутися до містера Джоселіна Брендона у Мелстоуні. Вона показала мені Мелстоун на мапі. Вона часто це казала.

— Ага. Зрозуміло, — сказав Ендрю. – Отже, ти приїхав сюди і виявив, що він мертвий. А зараз тут лише я. Мені шкода. А твоя бабуся була великим другом мого дідуся?

— Вона багато про нього говорила, — відповів Ейдан. – Вона казала, що його поле-піклування набагато важливіше ніж її, та вона завжди питала його порад. Вони переписувалися. Вона навіть телефонувала до нього одного разу, коли була проблема щодо принесення людських пожертв, через дві вулиці, і він сказав їй, що саме треба зробити. Вона дійсно була дуже вдячна.

Ендрю насупився. Він пам'ятав, що коли був тут, ще хлопчиком, його дідусь давав поради користувачам магії зі всієї країни. Була знавісніла Шотландська Мудра Жінка, яка з'явилася, одного разу, біля чорного входу. Джоселін відпустив її посміхаючись. Також був безумний, бородатий Чоловік із Силою, який налякав Ендрю мало не до смерті, люто дивлячись на нього, крізь фіолетову панель, під час сніданку. Старий Джоселін був дуже розлючений цим чоловіком. "Відмовляється передати своє поле-піклування комусь розсудливішому!", Ендрю пам'ятав, як дідусь сказав про того чоловіка. "Заради Бога, чого він

очікує?". Ендрю забув про цих людей. Вони були таємничими та лякливими вторгненнями у його блаженні канікули.

Розмірковуючи, чи хтось з них був бабусею Ейдана, він запитав:

— Яка була твоя бабуся? Як її звали?

— Адела Каін, — сказав Ейдан. – Раніше вона була співачкою...

— Ні! Справді? – обличчя Ендрю запалало. – Я й не знав, що у неї було поле-піклування! Коли Мені було п'ятнадцять, я збирав всі її записи. Вона була надзвичайною співачкою... і дуже гарною!

— Вона не співала багато, коли я жив з нею, — сказав Ейдан. – Вона покинула сцену після смерті моєї мами і я перебрався жити до неї. Вона казала, що смерть моєї мами її підкосила.

— Твоя мама також була місіс Каін? – запитав Ендрю.

Ейдан виявив, що зараз трохи збентежився.

— Я не знаю, чи був з них хтось "Місіс", — пояснив він. – Бабця не любила про це розповідати. Але вона не припиняла скаржитися на мою маму. Вона казала мій тато був ризикового народу, а мама повинна була знати краще, ніж зв'язуватися із кимось, хто, як було добре відомо, був одружений. Це все що я, насправді, знаю.

— А, — сказав Ендрю. Він відчув, що зробив помилку та швидко змінив тему розмови. – Отже, ти залишився сам-один у світі коли твоя бабуся померла?

— Того тижня. Так, — сказав Ейдан. – Соціальні працівники питали чи в мене є інші родичі, а також Аркрайти – це прийомна родина, в яку мене помістили. Але… справжня причина, чому я приїхав сюди, це Ловці…

Ейдан змушений був замовкнути. Він не шкодував. Ловці були останнім штрихом найгіршого тижня в його житті. Причиною його паузи була місіс Сток, вона відчинила двері ногою, обертаючись у кімнату, тримаючи у руках великий піднос.

— Ну, я не знаю що зробила, щоб заслужити це! – сказала вона, знову повертаючись обличчям. – Це постійне вторгнення. Спочатку хлопчик. Тепер містер Сток та його одноногий жокей, із цією його зарозумілою дочкою, прийшли до вас. І ніяких ознак Шона.

Здавалося, що місіс Сток не турбує, що люди, про яких вона казала, могли почути її. Коли вона кинула піднос поперек найближчого столу, заваленого книжками, три інших, які йшли за нею, увійшли до кабінету. Ейдан здригнувся, знаючи, що місіс Сток думала про нього як про нав'язливу людину, та притулився до стіни, тихо спостерігаючи.

Першим зайшов містер Сток, як завжди, у капелюсі. Ейдан був зачарований капелюхом містера Стока. Імовірно, колись він був фетровим. Можливо, колись він був певного кольору. Зараз він був схожим на щось, що виросло, – як гриб, — на голові містера Стока, таке пом'яте та зношене та утрамбоване земляними руками, що ви могли би подумати — це гриб, який випадково перетворився на, свого роду, гномячий капелюх. Він був куполоподібний зверху та звисаючий на краях. І певний запах.

Після цього капелюха, Ейдан був знову вражений, маленьким чоловічком, з однією ногою, який енергійно переміщував себе у кімнату на милицях. "Він мав би носити капелюха", подумав Ейдан. Безсумнівно він був гномом, борода та решта виглядало відповідно. Але його сивіюча голова була неприкрита та починала лисіти.

— Ви знаєте, мого швагра, Тарквіна О'Коннора, — оголосив містер Сток.

"А, ні. Він ірландець. Він лепрікон", подумав Ейдан.

— Я чув про Вас. Дуже приємно познайомитися, — сказав Ендрю та поспішив зняти речі з іншого стільця, щоб Тарквін міг сісти, який так і зробив, дуже вправно, розмахуючи рештою своєї ноги та милицями, та обдаровуючи Ендрю вдячною посмішкою, коли сів.

— Тарк був жокеєм, — сказав містер Сток Ендрю. – Виграв Дербі. І він привів дочку, мою племінницю Сташ, щоб ви провели співбесіду.

Ейдан був вражений утретє, дочкою Тарквіна О'Коннора. Вона була гарна. У неї було одне з тих облич, з витонченими високими скулами та ледь скосими очима, які до цього часу він бачив лише на обкладинках глянцевих журналів. Її очі також були зелені, як у когось з казки, і вона дійсно була струнка як паличка. Ейдан був здивований, як хтось такий гномоподібний, як Тарквін, міг бути батьком такої чарівної леді. Єдина родинна схожість була у тому, що обидва були невисокі.

Сташ прокрокувала, а її світле волосся падало їй на плечі, та посміхнулася кожному — навіть Ейдану та місіс Сток, — та глянула на батька поглядом, що казав: "Тобі зручно на цьому стільці, Тато?". Здавалося, вона принесла із собою усі почуття, що властиві людині та теплокровним. Її характер, цілком очевидно, не був казковим. Вона була у джинсах, жилетці та гумових чоботах. "Ні, не казкова особистість", подума Ейдан.

Місіс Сток сердито подивилась на неї. Тарквін подивився поглядом: "Не метушись навколо мене!". Ендрю був вражений так само як і Ейдан. Він дивувався, що ця гарна молода леді робить тут. Він підійшов до неї, по дорозі, звільнивши іншого стільця від паперів, та потиснув її протягнуту руку.

— Сташ? – запитав він її.

— Скорочено від Евстасії. – Сташ скорчила гримасу, показуючи, що думає про своє ім'я. – Вина моїх батьків.

— Звинувачуй свою мати, — сказав їй Тарквін. – Це її улюблене ім'я. Не моє.

— Відносно чого я мав провести з Вами співбесіду? – запитав Ендрю у особливій, збентеженій манері, яку він часто знаходив корисною.

— Я запропонував вам її як нового секретаря, — оголосив містер Сток. – На неповний день, я гадаю. Я залишу вас, щоб ви могли все з'ясувати, так? – і він вийшов з кімнати, штовхаючи місіс Сток перед собою.

Місіс Сток, коли виходила, повернула голову, щоб сказати:

— Я приведу Шона до вас, як тільки він з'явиться. – Це звучало як погроза.

Ендрю був дуже зайнятий, роздаючи кожному каву та жирне, м'яке нерівне печиво, яке завжди таким виходило у місіс Сток. Йому був потрібен час, щоб подумати про все це.

— Спочатку, я повинен розібратися із цією юною леді, — перепросив він у Ейдана. – Але ми поговоримо потім.

"Він ставиться до мене, як до дорослого!", подумав Ейдан. Тоді йому довелося урівноважити каву на бюро, поруч із ним, щоб зняти окуляри та стримати нові сльози. Кожний ставився до нього як до дитини, до того ж маленької, після смерті Бабці, Аркрайти більше за всіх. "Обніми мене, як це роблять такі милесенькі та манюсінькі хлопчики як ти", було улюбленими словами місіс Аркрайт. Її іншими улюбленими словами було:

"Не забивай свою маленьку голівоньку цим, любчику". Вони були дуже добрі – аж такі добрі, що аж лякало. У Ейдана все боліло, лише від згадки про них.

Тим часом, Ендрю казав Тарквіну:

— Ви живете у тому котеджі з усіма тими трояндами, чи не так? – Тарквін зважаючи, оглянув його та кивнув. – Я захоплююся ними щоразу, як прохожу повз, — продовжив Ендрю, при цьому це звучало так, ніби він відчайдушно намагався сказати щось ввічливе. Тарквін кивнув знову та посміхнувся.

— О, Ви не повинні бути ввічливим, — запротестувала Сташ. – Давайте перейдемо одразу до справи, — чи ти, зрештою, не схвалюєш цього, Тато?

— О, він мені доволі подобається, — сказав Тарквін. – Але я не думаю, що професор потребує нас. Ви ж трохи відлюдник, я правий? – звернувся він до Ендрю.

— Так, — сказав Ендрю, захоплений зненацька.

Ейдан зачепив свої окуляри за одне коліно, пив каву та дивився, зачарований. Його неозброєним очам, ці люди вбачалися трьома могутніми магами. Він був правий, коли прийняв за лепрікона відважного, проникливого маленького одноногого чоловічка. Він майже і був ним. Він мав безліч обдарувань. Але що вказувало на те, що Сташ мала магічну силу, він не міг сказати. Вона була така тепла. Та пряма, як промінь Сонця.

— О, зараз же замовкніть, обидва! – сказала вона. – Я буду Вам добрим секретарем, Професоре Хоуп. У мене є всі необхідні кваліфікації, включаючи магічну. Тато навчив мене магії. Він доволі могутній — Тато.

Чому б Вам не взяти мене на тижневий випробувальний термін, без зобов'язань, жодних суперечок, якщо ми не підійдемо один одному?

— Я…е… — сказав Ендрю. – Я вважаю, я коливаюся, тому що вже маю двох енергійних працівників. І щодо грошей…

Сташ відкинула голову та розсміялася — балкам на стелі.

— Ці Стоки, — сказала вона. – Жоден з них не любить змін. Вони мають змінитися. Тим часом, скажіть "так" чи "ні", давайте. Я вже казала, чого варта. Якщо Ви не можете це собі дозволити, скажіть "ні", якщо можете – скажіть "так". Я гадаю, Ви зрозумієте, що я того варта. А тоді Ви зможете повернутися до цієї бідолашної дитини, що сидить тут, з'їдаючи своє серце від неспокою.

Всі троє повернулися до Ейдана.

Тарквін, який, очевидно, весь цей час спостерігав за Ейданом, при цьому не виглядаючи, що навіть дивиться у його бік, сказав:

— Втрапив у декілька халеп, так, синку? – Сташ сліпуче посміхнулася, а Ендрю оглянув уважним поглядом, що казав: "Ого. Аж так погано.". Тарквін додав, — Хто переслідує тебе, на даний час?

— Соціальні працівники, я гадаю. Мабуть, вони вже залучили поліцію, — Ейдан виявив, що відповідає. Маленький чоловічок дійсно був могутній. Ейдан хотів на цьому зупинитися, але він, здається, був вимушений продовжити. – Та принаймні три групи Ловців. Дві їхні групи влаштували щось схоже на бійку у саду прийомної родини позаминулої ночі. Аркрайти викликали поліцію, але сержант сказав, що це, ймовірно, були коти. Але це не коти. Ми всі бачили тіні – схожі на людські. Вони зникають вдень. Тому я й втік на світанку сьогодні.

Після короткої миті тиші, Ендрю сказав:

— На тому тижні померла бабуся Ейдана, а перед смертю повідала йому прийти до Джоселіна Брендона, якщо він втрапить у халепу. І, як ви знаєте, мій дідусь теж помер.

Після ще однієї миті тиші, Сташ сказала:

— Випий ще кави.

— І дайте йому ще печива, — додав Тарквін. – Ти щось їв на сніданок, а?

Ейдан подумав, що зараз знову розплачеться. Йому вдалося утриматися від сліз, сказавши:

— У мене були гроші на сандвіч з беконом.

— Добре, — сказав Тарквін. – Ці Ловці. Вони привиди? Які вони?

Ейдан кивнув.

— Їх три види. Здається, вони знали точно, де я знаходився.

— Халепа, — сказав Тарквін. – Ти не можеш покладатися на поліцію у цій справі. На мою думку, тобі слід заховатися, синку. Мій будинок не має такого захисту як цей, але тобі будуть раді, якщо ти залишися там, зі мною. Я можу допомогти.

Перш ніж Ейдан зміг хоч щось сказати, Сташ подивилася на батька саркастичним поглядом та скочила зі свого стільця.

— Так, Тату, — сказала вона. – Я так і бачу, як ти намагаєшся битися з купою привидів, відмахуючись від них милицею! Нам потрібне розумне

рішення. Повинен бути спосіб захистити цю дитину. Це сьогоднішній часопис, ось там?

Ендрю, який підносив печиво до Ейдана та повільно приходив до власного рішення, подивився навкруги відсутнім поглядом та сказав:

— Я думаю, місіс Сток принесла часопис сюди.

Сташ вже витягувала часопис з-під підноса. Вона нетерпляче кинула більшу половину на підлогу, до брошур з історії та вийняла спортивний розділ, який розкрила.

— Де, у цій ганчірці, вони помістили результати скачок? О, тут, у самому кінці. Подивимось. Кемптон, Ворік, Лінгфілд, Лестер [14] — багатий вибір. Хто переміг у Кемптоні? Я завжди починаю з того, про кого вони першим надрукують.

Обидва — Ейдан та Ендрю, витріщилися на неї.

— Чому ви хочете це знати? – сказали вони, майже дуетом.

— Порада, — сказала Сташ. – Віщування. Я завжди використовую результати скачок, як оракула. Я дивлюся перший забіг та останній, перших змагань, за списком, а потім останній забіг в останньому за списком.

— Ви ж це не серйозно! – сказав Ейдан.

— Щодо неї – це працює, — цілком серйозно сказав Тарквін. – Ніколи не бачив, щоб вона помилилась.

— О, погляньте сюди! – сказав Ендрю. – Кінь, що виграв вчора, тренувався далеко звідси, та не може мати нічого спільного з…

Він замовк, оскільки Сташ прочитала:

— Два до п'яти у Кемптоні: перша – Темна загроза, другий – Втікач, третій – Притулок. Здається, це описує ситуацію доволі добре, чи не так? Останній забіг. Перша – Надія Ейдана [15], друга — Схованка, третій – Професор. Я думаю, питання вирішене. Професор Хоуп, він залишається тут, з Вами.

Ендрю був певен, що Сташ просто вигадує імена коней.

— Я не вірю в це! – сказав він та забрав у неї часопис. Але вони були там, надруковані, саме так, як вона і читала.

— А зараз прочитайте останній забіг у Лестері, — сказав йому Тарквін. – Вона використовує це як вирішальний аргумент.

Ендрю пробіг часопис очима, які широко розкрилися. Він прочитав замираючим, здивованим голосом:

— Перша – Реальна Небезпека, другий – Політ до Надії, третій – Шлях Евстасії. Гляньте сюди, — сказав він, — більшість коней мають імена на кшталт: Король Бахаян, чи Лорд Ганібал, чи щось арабське. Що б Ви робили, коли хтось із них прийшов першим?

— О, це дуже просто, — сонячно сказала Сташ. – В залежності від того, хто з тих – чиє ім'я беззмістовне, приходить першим, другим чи третім, вони або ставлять знак питання до пророцтва чи пораду. Вони кажуть: "Це може спрацювати", чи: "Це найбільше, що я можу тобі сказати" – щось таке.

"Ця дівчина божевільна", подумав Ендрю. "Навіжена. Але мені потрібна її допомога з комп'ютером".

— Вона цілком нормальна, — послужливо сказав Тарквін.

Ендрю розкрив рота, щоб заперечити. Але у цей момент, місіс Сток просунула своє обличчя у двері.

— Ось і наш Шон, — оголосила вона. – І ви візьмете його як майстра, сюди. Якщо ви цього не зробите, а натомість візьмете цю Сташ, я покину вас і можете шукати собі нову економку!

Всі витріщилися на неї. Намагаючись не розсміятися, Ендрю зняв окуляри та повільно витер їх своїм носовичком.

— Не спокушайте мене, місіс Сток, — сказав він. — Не спокушайте мене.

Місіс Сток образилась.

— Це такий жа…? – почала вона. Тоді її осінило, що це, можливо, не жарт. Вона косо глянула на Ендрю. – У будь-якому випадку, — сказала вона, — це наш Шон. – Вона підштовхнула кремезного юнака у кімнату.

Шону, вірогідно, було близько вісімнадцяти років. Це забрало в Ендрю – і в Ейдана також, — лише мить, щоб зрозуміти, що Шон був тим, що люди в Мелстоуні називають "стукнутий", або, подумав Ейдан, те що б Аркрайти назвали "розумово відсталий". Його обличчя та тіло були товстими, ніби показуючи, що тіло намагається компенсувати недостатність мозку. Його очі були близько посаджені. Він стояв спантеличений та збентежений тим, як всі дивилися на нього, та, засоромлено, скрутив свої великі пальці у футболку.

— Він може зробити майже все, — стверджувала місіс Сток, заходячи за Шоном. – Звичайно, якщо ви спершу поясните йому, що треба робити.

Містер Сток завбачливо ховався назовні біля вікна кабінету, щоб знати, як ідуть справи у Сташ. Зараз він засунув своє обличчя, та свою шляпу, крізь найближче відчинене вікно.

— Я не збираюся, — сказав він, — терпіти цього незграбного насупленого троля у цьому місці! Він наступив та подавив всі мої томати, того року.

І раптом, всі почали кричати один на одного.

Шон дав волю своєму тенору, у довгому ревінні:

— Була не моя вина, ось!

Сташ кричала своєму дядькові, щоб не сував свого носа в чужі справи, а потім повернулася та закричала на місіс Сток. Місіс Сток кричала у відповідь, різкіше та різкіше, захищаючи Шона та наказуючи Сташ не сувати її владного, керуючого обличчя у справи професора Хоупа. Тарквін стрибав на своєму стільці та кричав, що не збирається сидіти тут та слухати як ображають його дочку, в той час, як містер Сток продовжував розкручувати гам, як великій барабан, ображаючи, здається, кожного.

Ейдан ніколи не чув нічого подібного. Він притиснувся до свого жорсткого стільця та тримав рота на замку. Ендрю закотив очі. Нарешті, він надів окуляри та попрямував до свого столу, де знайшов довгу, круглу, старомодну лінійку, розмахнувся та люто вдарив по комп'ютеру. КЛАНГ!

Крики припинилися. Ендрю знову зняв окуляри, щоб не знати, як недовірливо всі подивилися на нього.

— Дякую, — сказав Ендрю. – Якщо всі закінчили влаштовувати мої справи, то я зараз скажу, що я вирішив. Шон, ви можете працювати тут, протягом випробувального тижня. – Йому було шкода Шона та він подумав, що тиждень нікого не образить. – Це вам підходить? – запитав він. Шон енергійно кивнув, із полегшенням. – А Ви, Сташ, — продовжував Ендрю, — оскільки добре розбираєтеся у комп'ютерах, можете

приходити, протягом місячного випробувального терміну. Мені потрібно створити базу даних та ввести багато документів, а з цим комп'ютером щось не в порядку. — "Можливо набагато більше не в порядку", подумав він, після того як він вдарив прилад. – Добре?

Місіс Сток дивилась сердито. Сташ, яка виглядала бадьоро та тріумфуючи, сказала:

— Я можу приходити по вівторках, п'ятницях та понеділках. Коли починати?

— Вона працює у Стайнях в інші дні, — пояснив Тарквін.

— Тоді починайте завтра, — сказав Ендрю. – В дев'ять тридцять.

Ейдан відчув велике полегшення. Досі він думав, що Ендрю належить до тих, ким усі керують.

— Містер Сток, — продовжував Ендрю, — я певен у вас є чим зайнятися. І, місіс Сток, чи не могли б ви приготувати ліжко у передній вільній кімнаті, будь-ласка? Ейдан залишиться тут, поки ми не розберемося, що йому слід робити.

— О, дякую! – ахнув Ейдан. Він ледве міг дихати, від полегшення та вдячності.

Глава 3.

Ендрю дуже хотів розпитати Ейдана більше, але мав залишити це до вечора, коли містер та місіс Сток пішли. У будь-якому випадку, Ейдан заснув від втоми, одразу ж як місіс Сток показала йому вільну кімнату.

Унизу, все було дуже неспокійно. Містер Сток був розлючений тим, як місіс Сток всунула Шона у господарство. Місіс Сток не могла вибачити містеру Стоку за пред'явлення Сташ. Вона була також було сильно роздратована Ендрю.

— Я думаю, — сказала вона своїй сестрі, — що з усім, що я маю робити, він не повинен був приймати ще цього хлопця. Я не маю ні найменшого уявлення, як довго він буде тут залишатися. У своєму власному світі, цей чоловік!

Як завжди, коли була роздратована, вона зробила сир із кольоровою капустою.

— Я з'їм це, — сказав Ейдан, коли Ендрю збирався викинути сир.

Ендрю завмер, з тацею над смітником.

— А не піццу? – запитав він, із деяким подивом.

— Її я теж можу з'їсти, — сказав Ейдан.

На Ендрю, коли він клав образливу кольорову капусту назад у духовку, раптово насунувся, майже непереборний, спогад про те, як багато йому потрібно було їжі, у віці Ейдана. Це спричинило наплив інших нечітких спогадів, про речі, які старий Джоселін казав та робив, та як багато навчився він від старого. Але Ендрю був не в змозі означити їх. "Шкода", подумав він. Ендрю був цілком певен, що багато з цих речей були важливими, для обох: для нього та для Ейдана.

Після вечері, Ендрю повів Ейдана до вітальні та почав задавати питання. Він почав, тактовно, з нешкідливих розпитувань про школу та друзів. Ейдан, після того, як оглянув кімнату та виявив, із жалем, що Ендрю не має телебачення, був цілком готовий відповідати. Він мав достатньо друзів, повідав він Ендрю, та цілком полюбляв школу, але він

повинен був із цим всім розстатися, коли соціальні працівники швиденько помістили його до Аркрайтів, які жили десь у передмісті Лондона.

— Але все рівно, це було майже в кінці семестру, — сказав Ейдан, втішаючи. Він подумав, що, можливо, Ендрю турбується про його освіту, будучи професором.

Ендрю, таємно, занотував адресу Аркрайтів. Вони, певно, хвилюються. Потім він підійшов до питань про бабусю Ейдана. Ейдан навіть охочіше відповідав на них. Він говорив про неї із радістю. У Ендрю не зайняло багато часу, щоб намалювати образ чудової ексцентричної, люблячої, літньої леді, яка дійсно виховувала Ейдана дуже добре. Також було зрозуміло, що Ейдан дуже сильно любив її. Ендрю почав думати, що Адела Каін була такою ж чудовою, як він і уявляв, у дні, коли збирав її записи.

Зараз прийшов час для тяжкої частини. Ендрю оглянув довгу, мирну кімнату, де французькі вікна були відчинені на вечірній захід Сонця. Усередину, із заходом Сонця, лився прекрасний, солодкий запах, мабуть, від кількох квітів, для посадки яких містер Сток все-таки знайшов час. Чи це? Ейдан зняв окуляри та насторожено подивився у відчинені вікна, так, ніби там могла бути загроза, і полегшено зітхнув, оскільки запах був безпечний. Зараз Ендрю згадав, що тут завжди був один і той самий солодкий запах, всякий раз, коли вікна були відчинені.

Він був роздратований. Здається, його пам'ять була аж настільки поганою, що він потребував, щоб Ейдан нагадував йому речі, які він повинен був знати. Він вирішив полікувати себе маленькою випивкою. Її було так мало, і у такому маленькому гранчику, що Ейдан витріщився. Звичайно, хіба може такий маленький ковток зробити бодай якийсь ефект? Але потім, подумав він, ви приймаєте ліки по ложці, а деякі з них доволі сильні.

— Тепер, — сказав Ендрю, знову влаштовуючись у зручному кріслі, — я думаю, я повинен спитати тебе про цих таємничих переслідувачів, про яких ти казав.

— Ви мені не вірите? – сумно запитав Ейдан. "Так само, як соціальні працівники та поліція", подумав він. Вони не повірили жодному слову.

— Звичайно, я вірю тобі, — запевнив його Ендрю. Він знав, що не витягне і слова з Ейдана, якщо не скаже це. – Не забувай, що мій дідусь був могутнім чарівником. Ми з ним, разом, бачили багато дивних речей. – Так, вони бачили, зрозумів Ендрю, але навіть заради свого життя він не міг згадати, що саме. – Коли вперше ти побачив цих істот?

— У ніч, коли Бабця померла, — сказав Ейдан. – Перша група прийшла та стала у нашому задньому дворі. Вони, так би мовити, високі та по-королівські величні. І вони називали моє ім'я. Принаймні, я думав, що вони кличуть мене, але насправді, вони кликали "Адам"…

— Вони його неправильно запам'ятали? — сказав Ендрю.

— Я не знаю. Багато хто його неправильно сприймає, — сказав Ейдан. – Соціальні працівники також думали, що мене звати Адамом. І я зайшов у спальню до Бабці, щоб повідомити її про Ловців і…, — він був змушений зупинитися та ковтнути. – Саме так я і дізнався, що вона була мертва.

— Що ти зробив? – запитав Ендрю.

— Набрав 999 [16], — сказав Ейдан безутішно. – Це все, про що я подумав. Ловці зникнули, коли прибула швидка допомога. Я їх більше не бачив, допоки вони не з'явилися на подвір'ї Аркрайтів та не влаштували бійку із іншими двома групами. Це було через дві ночі. Я вважаю, вони не могли дістатися до мене до того часу, бо я переважно сидів у тому офісі, поки ті люди телефонували та з'ясовували що робити зі мною. Вони не можуть зайти у приміщення, розумієте.

— Я знаю. Їх треба запросити, — сказав Ендрю. – Або вони спробують викликати на відкрите повітря. А ти був не такий дурний, щоб послухатися їх.

— Я був занадто наляканий, — сказав Ейдан. Він додав, жалюгідно, — інші дві групи також неправильно називали моє ім'я. Вони кликали "Алана" та "Етана". І Аркрайти також його неправильно розібрали. Вони весь час називали мене "Едріан" та казали забути Бабцю.

"Яка дивна та нещаслива пора спіткала Ейдана", подумав Ендрю, "повна незнайомців, які навіть не можуть правильно усвідомити його ім'я. І несхоже, що Ейдану дали час на жалобу, або запросили на похорон його бабусі. Людям потрібна жалоба".

— Ти можеш описати хоч когось із цих Ловців детальніше? – запитав він.

Ейдан зрозумів, що це зробити буде важко. Не лише тому, що вони завжди з'являлися у темряві, пояснив він. Він просто не міг підібрати слів, щоб описати якими дивними вони були.

— Я припускаю, — сказав він, після декількох невдалих спроб, — я можу спробувати намалювати їх для Вас.

Ендрю піймав себе на тому, що кидає погляди з вікон, на червоний захід Сонця. У нього було дуже сильне відчуття, що малювання істот було поганою ідеєю.

— Ні, — сказав він. – Я гадаю, це може привести їх до тебе, знову. Мій дідусь зберігав свої землі у безпеці, але я не хочу випробовувати долю. – Він поставив свого крихітного гранчика та встав. – Давай закриємо цю тему зараз, до приходу денного світла. Йдемо, допоможеш мені позбутися покарання від містера Стока, поки ми ще можемо бачити. – Він попрямував назад, до кухні.

Ейдан не міг повірити, що овочі можуть бути покаранням, поки Ендрю не привів його у комору та вказав на коробки. Тоді він повірив.

— Я ніколи в житті не бачив так багато редисок одночасно! – сказав він.

— Так, декілька сотень і всі із дірками, — сказав Ендрю. – Ти занеси їх, а я візьму брукву та капусту.

— Куди ми їх несемо? – запитав Ейдан, коли вони підняли свої коробки.

— На дах сараю для дров. Там зависоко для містера Стока, щоб побачити їх, — пояснив Ендрю. – Я ніколи не питаю що саме приходить та поїдає їх.

— Має бути вегетаріанцем – самовідданим вегетаріанцем, — пихтів Ейдан. Редиски таких розмірів були важкі. Тоді, як він прохитався за ріг, вільної стіни будинку та побачив сарай для дров та високий і ветхий навіс, він додав, — високий самовідданий вегетаріанець.

— Ага, — сказав Ендрю, скидаючи свою коробку на землю. – Але, як завжди казав мій дідусь, ти дійсно не хочеш узнати.

Але Ейдан хотів знати. У той час, як Ендрю приніс звичайний кухонний стілець та став навшпиньки, щоб закотити капусту на дах сараю, та потім жменями накидати редис, який, дуже багато штучок, стукав прямо на траву, Ейдан відчув майже презирство до того, хто відмовляється дізнатися про щось дивне як ця істота. Чи може вегетаріанець буди чимось літаючим? Ні, тому що Ейдан міг бачити, що трава — коли збирав впалі редиски – досить потоптана. Жираф? Щось такого типу. Ендрю, худий, повністю розтягнувшийся на стільці, однією рукою клавший брукву на дах, повинен був становити добрі п'ятнадцять футів [17]. Або, скажімо три метри.

— Звідки, казав Ваш дідусь, приходять ці поїдаючи істоти? – запитав він.

Ендрю повернувся та вказав великою пурпурною бруквою.

— З Мел Тампу, — сказав він. – Передай мені решту редису зараз, добре?

Ейдан обернувся. Сад закінчувався тут низьким живоплотом із проволокою в прогалинах. За ними були, освітлені в червоне, луги, деякі з них, розтягнулися аж до, рожевого у заході Сонця, пагорбу, приблизно в милі звідси. Пагорб був щетинистий від кущів та невеликих низькорослих дерев. "Повний схованок", подумав Ейдан, зачерпнувши редис. Невже професор жодного разу не ходив подивитися? Цікавість бігала всередині нього, як свербіж. Ейдан заприсягнувся собі, що піде та подивиться, вирішить цю таємницю. З'ясує. Але не сьогодні. Він все ще був смертельно втомлений.

Насправді, він був такий втомлений, що пішов спати, одразу ж як вони зайшли у будинок. Останнє, що пам'ятав Ейдан, коли піднімався темними, скрипучими сходами, був Ендрю, який казав з коридору:

— Я думаю, нам треба знайти для тебе ще одягу.

Це було майже перше, що сказав Ендрю наступного ранку, також, коли Ейдан, сонно, знайшов шлях до кухні, де Ендрю їв тоста.

— Мені, усе одно, треба до Мелтона, — сказав Ендрю. – Тобі треба, принаймні, щось від дощу.

Ейдан виглянув подивитися, чи зараз йде дощ. І він побачив, дійсно вперше побачив, кольорові панелі на задніх дверях. В той час, як Ендрю клав ще хліба у тостер та люб'язно підшукав для Ейдана трохи сухого сніданку, Ейдан зняв окуляри та витріщився на вікно. Він ніколи в житті

не бачив нічого такого помітно магічного. Він був певен, що кожна з різнокольорових панелей скла, була призначена для чогось певного, в залежності від кольору, але він не міг бачити для чого саме. Але і ціле вікно щось також виконувало. Від цікавості у нього знову засвербіло, так само сильно як і минулого вечора. Він хотів знати що це скло робило.

Ендрю помітив, що Ейдан час від часу знімає окуляри. Він збирався розпитати про це. У той час, як вони снідали, Ендрю роздумував які магічні таланти у Ейдана та наскільки вони сильні, і як задавати Ейдану питання, щоб не бути настирним та не образити.

Але як тільки-но він поставив пакет із сухим сніданком на стіл, то поспішив до дверей, оскільки контур капелюха містера Стока з'явився за кольоровим склом.

Містер Сток ретельно все обдумав. Він все ще був дуже розлючений на місіс Сток та хотів дошкулити їй тим, що не принесе жодних овочей сьогодні. З іншого боку, він був радий, що Ендрю дав роботу Сташ – хоча, чому Ендрю залишив цього дітлаха-втікача, містер Сток не міг зрозуміти. Те, що це запропонували результати скачок, на його думку, було лише дурістю Сташ.

Тож, того ранку, він мовчки пройшов на кухню, кивнув Ендрю, але не Ейдану, та бахнув на стіл, біля сухого сніданку, дуже маленьку коробку з-під взуття для немовляти. У коробці був малесенький пучок петрушки.

Ендрю закрив двері за містером Стоком та вибухнув реготом. Ейдан подумав про всі ці редиски минулого вечора та захихикав. Вони все ще сміялися та сміялися, коли прийшла місіс Сток, яка принесла сьогоднішній часопис та обережно підштовхувала перед собою Шона.

— Ви повинні пояснити йому ретельно, — сказала вона.

— Добре, — сказав Ендрю. – Хвилинку. Я хочу подивитися на результати сьогоднішніх скачок.

— Я не схвалюю парі, — сказала місіс Сток, знімаючи пальто та одягаючи її хрустку синю уніформу.

— Хіба ця справа з результатами скачок не дурниця? – запитав Ейдан.

— Можливо, — сказав Ендрю, відкривши часопис. – Але я хочу перевірити це. Подивимось. Перші перегони у Каттеріку [18]... — він замовк та витріщився.

— Що там? – запитав Ейдан, у той час як місіс Сток штовхнула Шона зі свого шляху, ніби він був меблями у вітальні, та почала чистити стіл.

— Перший, — прочитав Ендрю дещо здавленим голосом, — Тріумф Шона...

— Певне, ні! – вигукнула місіс Сток, одягаючи яскраві рожеві гумові рукавиці.

— Другий, — продовжував читати Ендрю, — Прекрасний Секретар і третій – Монопод. Третє місце означає одноногий. Якщо застосувати це до Тарквіна О'Коннора, то все це звучить надзвичайно доречно. Сьогодні вранці я їду у Мелтон, місіс Сток. Можете написати мені список покупок?

Шон прочистив із тривогою горло.

— Що я роблю, професор Хоуп?

Ендрю не мав жодної гадки що має робити Шон, або може робити. Він пограв із думкою, щоб доручити Сташ знайти роботу для Шона, коли

вона прийде, але вирішив, що це не чесно по відношенню до них обох. Він думав швидко. Де Шон може не заподіяти шкоди?

— Е…хм. Старий сарай у дворі потребує прибирання, Шоне. Думаєш справишся із цим?

Шон охоче посміхнувся та зробив зусилля, аби виглядати розумним.

— О, так, Професор. Я можу це зробити.

— Тоді, іди за мною, — сказав Ендрю. Подумавши, що Ейдан може мати кращі ідеї щодо того, що може Шон, він запитав Ейдана, — Хочеш піти із нами? – Ейдан кивнув. Місіс Сток крутилася по кухні, як вихор, змушуючи його відчувати себе дуже некомфортно.

Втрьох вони вийшли з будинку, у легку дощову мряку. Вони як раз проходили повз передній фасад будинку, щоб вийти у двір, коли маленьке авто примчало та зупинилося, у розсипі вологого гравію. Це було адаптоване авто Тарквіна, із Тарківном за кермом. Пасажирські двері відчинилися і вискочила Сташ. Ендрю ледь витріщився. Сьогодні Сташ одягнулася як офіційний секретар. Зникли вчорашні гумові чоботи та жилет. Вона одягнула охайну білу сорочку з короткою темною спідницею та туфлі на високих підборах. Ендрю мав визнати, що виглядала вона доволі казково, особливо ноги. Шкода, що вона божевільна.

— Я одразу почну сортувати все до комп'ютера, добре, Професоре? – визвалась вона та рвонула крізь дощ до передніх дверей, перш ніж Ендрю зміг відповісти.

Тим часом Тарквін, витяг себе з водійського сидіння та встав на милиці.

— Чи можна вас на коротку розмову, Професоре, коли у Вас буде вільна хвилина? – сказав він. – На коротку, але важливу.

— Звичайно, — відповів Ендрю. "Мова піде про: Не-смійте-чіплятися–до-моєї-дочки", подумав він. Зрозуміло. Мабуть, нелегко мати гарну, божевільну дочку. – Зачекайте на мене у вітальні, якщо Ви не проти. Я трохи зайнятий. Маю показати Шонові, що робити.

Тарквін кивнув та перемістив себе до передніх дверей. Ендрю, Ейдан та Шон пішли у двір, де знаходився розбитий старий сарай. Ендрю завжди дивувався навіщо його побудували. Можливо як студію художника? Він був старий, побудований з маленької, темно-червоної цегли, яку важко знайти у наш час, із дахом з одного схилу. Хтось, дуже-дуже давно, покрив цеглу тонким шаром побілки, яка значною мірою стерлася. Сарай був досить великим – якраз – для стайні або для того, щоб ховати карету, крім того, що у ньому не було вікон і лише одні маленькі дивні арочні двері. Дах протікав. Хтось дуже-дуже давно, задрапірував декількома шарами парусини черепицю, щоб не потрапляла волога. Крізь брили його стін проросла кропива.

Ендрю змусив закляклі двері відчинитися у невиразність, що складалась: з мішків із цементом ("Коли дідусь потребував цемент?" здивувався Ендрю), банок із фарбами ("Або це?") та старих садових сидінь. Посередині стояла велика стара іржава косарка, із мотором, яку тільки містер Сток міг змусити працювати.

Шон зіткнувся із косаркою та подряпав шкіру на гомілці.

— Ой, — сказав він жалібно. – Темрява тут. Не бачу.

— Хвилинку, — Ендрю вийшов на двір знову, де він став навшпиньки серед кропиви та пробував дотягнутися до кутка однієї з парусин. Він потягнув. Цілий шар парусини впав униз, на його голову ливнем з кусків штукатурки, гілочок та безіменного сміття.

Усередині сараю, Ейдан вигукнув, а Шон стояв роззявивши рота. Там було вікно, нахилене разом із дахом. Воно було зроблене із квадратів кольорового скла, так само, як те, що було у верхній частині кухонних дверей, і очевидно, таке ж старе. На відміну від скла задніх дверей, його панелі були вкриті кіркою древнього бруду та, у деяких місцях, було тріснуте. З нього звисало пасмами та пучками павутиння, погойдуючись на вітру, що линув з дверей. Але воно все ще пропускало потік кольорового світла. У цьому світлі, Ейдан побачив, що стіни сараю були обшиті деревом, старим блідим деревом, на якому були вирізані дюжини фантастичних форм, але настільки запилених, що було незрозуміло, що то за форми. Він зняв окуляри, щоб довідатися.

Назовні, Ендрю звільнився від парусини, яка розірвалася на шматочки під його ногами. Він зняв окуляри, щоб протерти їх, розуміючи, із жалем, що тільки що знищив досить велику кількість заклинань дідуся. Або пра-дідуся. Можливо також і пра-пра-дідуся.

— Ідіть сюди та подивіться! – крикнув зсередини Ейдан.

Ендрю зайшов та подивився. "Дуб", подумав він. Він погладив найближчу панель. Міцний дуб, в якому вирізані візерунки та квіти та фігури. Старий дуб. Цегляні стіни ззовні були лише маскуванням для місця сили.

— Боже мій! – сказав він.

— Круто, еге ж? – сказав Ейдан.

Шон, який бачив лише моторну косарку, сказав:

— Церква, це.

— Не зовсім, — сказав Ендрю, — але я розумію, що ви маєте на увазі.

— Професор, — сказав Шон нагально, — я можу полагодити цю косарку. Зроблю буде працювати. Чесно. Я можу це зробити?

— Гм, — сказав Ендрю. Він подумав як ревниво містер Сток охороняв своє виключне вміння завести цю косарку. Але серце Ендрю обливалося кров'ю від думки про розчарування Шона. Хлопець дивився на нього так завзято та так відчайдушно, прагнучи виглядати розумніше, ніж він був. – Ну добре, — сказав він. Він зітхнув. Це, мабуть, означає шістдесят дві капусти завтра, але яке це мало значення? – Полагодь косарку, Шон. Та – слухай уважно – після цього, твоя робота буде належним чином прибрати це місце. Роби це дуже ніжно та акуратно, та нічого не зламай, особливо це вікно угорі. Це може зайняти дні і дні, якщо треба. Просто зроби все як має бути. Гаразд?

Шон сказав:

— Так, Професор. Дякую, Професор.

Ендрю думав, чи він слухав, не кажучи вже про те, чи зрозумів. Але не було сумнівів, що Шон був задоволений. Коли він був задоволений, то розмахував руками, як малюк, а його товсті пальці стирчали у різні боки, та сяяв.

— Я можу йому допомогти? – запитав Ейдан. Він хотів дізнатися чим сарай був насправді.

— Десять хвилин, — сказав Ендрю. – Ми їдемо у Мелтон, щоб купити тобі одяг, пам'ятай.

Він залишив Шона та Ейдана. Вибиваючи пил та старі закляття з свого волосся та вишльопуючи їх з джинсів, поки йшов, він зайшов у будинок, щоб вислухати лекцію Тарквіна.

Тарквін сидів на стільці із прямою спинкою, поклавши рештки своєї ноги на табурет для піаніно. Ця решта ноги, подумав Ендрю, має приносити йому досить болю.

— Ні, не приносить, — мовив Тарквін так, ніби Ендрю це сказав. – Принаймні та частина, що досі зі мною зовсім не болить. Втрачена частина завдає мені клопоту. Більшість часу, це поколювання та ниття з втраченого нижче коліна. Як раз зараз, мене зводить судома у литці, якої немає. Здається, я не можу переконати себе, що там нічого немає, що б могло спричинити судому. Сташ весь час каже мені, щоб я спробував гіпноз, але мені не подобається думка про те, що хтось залізе мені у голову та надасть мені, начебто, секретні накази. Якщо ідея не подобається, її не втілюють у життя.

— Я також би не захотів цього, — погодився Ендрю. Він відчував, що майже бачить мускулясту втрачену частину Тарквінової ноги, витягнутої та табуретці для піаніно, із мускулястою литкою, з'єднаною із рештою, боляче. Тарквін, майже телепат. – Про що Ви хотіли поговорити зі мною?

— А. Це. – Тарквін раптом зніяковів. – Стокі та Сташ обоє вважають, що я найбільше підхожу для того, щоб переговорити із Вами, лише Господь знає чому, і я подумів, що чим скоріше я скажу, тим краще. Пробачте мене за запитання. Чи були Ви саме тут, коли помер Ваш дідусь?

"Не те, що я очікував!", подумав Ендрю.

— Ні, — сказав він. – Я вів авто, зовсім поруч, не знаючи, що він помер, та побачив його привида. Тоді я приїхав прямо сюди.

Тарквін пильно подивися на нього.

— А як він виглядав – його привид?

— Скоріше нетерплячий, — сказав Ендрю. – Він намагався дати мені якийсь документ, з великою печаткою, але коли я спробував взяти його — моя рука пройшла наскрізь. Я думав, це був його заповіт, але коли адвокат пред'явив його, то він був зовсім іншої форми.

— Ах, — мовив Тарквін. – Ми так і думали. Ви не знаєте. Я би порадив Вам, почати шукати цей документ прямо зараз. Мабуть, він намагався передати Вам поле-піклування. Він пояснить Вам ясніше ніж я, що Вам потрібно робити.

— Що я повинен робити із чим? – запитав Ендрю.

Тарквін знову зніяковів та звивався на своєму стільці.

— Цього я достеменно не знаю, — зізнався він. – Я не такий чарівник яким був Джоселін Брендон. У мене просто є деякі здібності, скажімо – по вирощуванню троянд та щодо розуміння коней та до чогось подібного – але він був справжнім, Джоселін, тож він був, навіть якщо і був старим та трохи загубленим у часі, коли я переїхав сюди. Що я знаю, так це те, що все навкруги, у радіусі десяти міль, чи більше, є дивним. Та особливим. А Джоселін піклувався про це. І він намагався передати відповідальність Вам.

— Але я не чарівник, не більше ніж Ви! – запротестував Ендрю.

— Але Ви можете бути чарівником, — сказав Тарквін. – Мені здається, Ви можете трохи потренуватися. У Вас є дар. І Вам необхідно знайти того документа. Я скажу Сташ, щоб вона допомогла Вам, коли розбереться із комп'ютером. І Ви можете розраховувати на мене щодо будь-якої потрібної Вам допомоги – у поясненнях чи порадах, чи ще у чомусь. Я був би вдячний допомогти, якщо казати відверто. Мені треба зайняти мій мозок, щоб відволіктися іноді від моєї загубленої кар'єри, від чогось жорстокого.

Тарквін дійсно мав це на увазі, як бачив Ендрю. Хоча жокейське життя було для Ендрю чимось, що він міг ледве уявити, він міг би сказати, що воно було настільки ж хвилюючим та захоплюючим, як його власна робота над книгою. І він подумав, щоби відчував сам, якби, якимось чином, втратив обидві руки та не міг писати цю книгу, чи будь-яку іншу книгу, взагалі.

— Дякую, — сказав він.

— Не має за що, — сказав Тарквін. – Зараз мені краще піти. – Він виглядав так, ніби раптом отримав полегшення. – Судоми пройшли! – сказав він. – Віртуальні судоми, маю визнати. Зникли як від магії. Тож, я піду зараз, але можете питати мене будь-що про Мелстоун, що на Вашу думку, я можу знати.

Глава 4.

Ендрю їхав у Мелтон, роздумуючи над тим, що сказав Тарквін. Поруч із ним, Ейдан, який не звик до авто, мав проблеми із ременем безпеки.

— Штовхай, поки не почуєш клацання, — сказав йому Ендрю.

Це додало ще й Ейдана до його роздумів. Та цих Ловців, про яких казав Ейдан. Ендрю припускав, що зможе захистити Ейдана від них та дасть хлопцю відпочити, поки не з'являться соціальні працівники. Бо він не був певний, що ще тут можна зробити. Між тим, виглядало на те, що Ендрю повинен був наглядати за дідусевим полем-піклування. Зараз, коли він про це думав, хоча він і знав, що така річ існує, то зрозумів, що не має жодної гадки що воно таке — поле-піклування. Він ніколи не розумів що це, а також чим займається дідусь. Мабуть, той документ, якого привид дідуся намагався йому віддати, прояснить ситуацію. Але де була та нещасна річ? Він ніколи не бачив того документу, поки Джоселін був живий. Йому доведеться шукати його, а це відірве його від книги. Все

намагалося заважати йому. Ендрю прагнув написати цю книгу, аж серце йому боліло. Саме тому, зрештою, він і найняв Сташ.

І це навело його роздуми на гроші. Зараз він найняв двох додаткових працівників та ще й купляє одяг Ейдану, поміж іншого. Вдало – і не зовсім завдяки містеру Стоку – Мелстоун Хауз приносить багато власної їжі; але це лише крапля в океані, дійсно, враховуючи апетит Ейдана… Ендрю почав роздумувати як скоро він стане банкрутом.

Обмірковуючи все це, Ендрю їхав повз нові будинки в кінці містечка та повз футбольне поле, та виїхав за околиці. Через декілька міль їзди, знову був знайомий легкий поштовх, коли авто на мить зустріло щось еластичне. Ейдан підстрибнув.

— Що це було?

— Ми тільки що перетнули кордон між дивною частиною, за якою наглядав мій дідусь, та звичайною, — відповів йому Ендрю.

— Дивно, — сказав Ейдан. – Я цього не помітив, коли їхав до Вас.

— Мабуть, у тебе голова було забита іншим, — сказав Ендрю.

Це була правда, збагнув Ейдан. Він весь час смикався, чи не знайдуть його Ловці, чи таксист зрозуміє щодо грошей, чи старий містер Брендон зможе допомогти. Його розум та тіло нервово клекотали. Зараз, прокинулась його цікавість.

— Наскільки велика ця, дивна, частина? – хотів він знати.

— Я не певен, — сказав Ендрю. – Щойно Тарквін О'Коннор сказав мені, що вона має радіус у десять миль, але я не певен чи вона справді така велика і чи постійна. З цього боку містечка, кордон сягає лише біля

двох миль. Кордон по дорозі до Університету, мабуть, біля п'яти миль, але боюся, це все, що я знаю.

— Хіба Ви не знаєте, де знаходиться решта тієї частини, поза дорогою? – запитав Ейдан.

— Не зовсім, — зізнався Ендрю. Він згадав довгі піші прогулянки із дідусем, але він вважав, що всі вони були всередині кордону. Ареал дивини – якщо він і був Джоселіновим полем-піклування – має бути дійсно, доволі великим.

— Вам потрібна мапа, — сказав Ейдан. – Це буде справді дуже цікаво – бродити кругом, не по дорозі, та побачити, куди вона йде.

Ендрю замислився. Здається, Тарквін казав, що це робота Ендрю – наглядати, якимось чином, за цим ареалом дивини.

— Не лише цікаво, — сказав він. – Я думаю, це необхідно. Обходити кордони це те, що я маю зробити.

— Я можу допомогти, — сказав Ейдан. – Я можу взяти мапу та зробити, свого роду проект для Вас, якщо хочете.

Він звучав так само завзято, як і Шон. Ендрю посміхнувся.

— Можемо почати у ці вихідні, — сказав він. – Тобі безумовно потрібен дощовик. – Він включив склоочисники, оскільки знову почався дощ.

Ейдан сидів тихо, розмірковуючи. Ендрю був дивовижно добрим. Одяг багато коштував. Бабця завжди скаржилась на те, як багато коштує одяг і як швидко Ейдан з нього виростав. Іншим, про що постійно казала Бабця, було те, що жоден не повинен залазити у борги до іншого. "Борги затягують", казала вона. Проте зараз, Ейдан розраховував, що Ендрю придбає йому дощовика та інші речі. Він почувався винним. Ендрю

володів великим будинком та машиною – які Бабця ніколи не могла собі дозволити – і у нього було, щонайменше, четверо працівників, але Ейдан дивився на стару, на блискавці, куртку Ендрю та на його старі джинси, та не міг перестати розмірковувати, чи справді Ендрю був таким багатим. Зробити мапу поля-піклування, було єдине, чим міг розплатитися Ейдан із Ендрю. Це здавалося доволі мізерним.

Все ще дощило, коли вони добралися до Мелтону та Ендрю поставив авто на стоянку найбільшого супермаркету. У Ейдана знову був напад провини. Ендрю купив для нього їжу, також. Бабця завжди хвилювалася, наскільки дорогою була їжа. Він почував себе настільки винним, що у дивній суміші надії та розпачу, він витяг свого старого плаского пустого гаманця та зазирнув усередину.

Він задихнувся. Він став сірим та в нього запаморочилося у голові, від цілковитого подиву.

Ендрю, вже виходячи із машини, зупинився та запитав:

— Що трапилося?

Ейдан зірвав окуляри, щоб переконатися, що це було насправді. Він тримав окуляри зубами, поки витягував великі двадцяти-фунтові банкноти з гаманця. Там було скупчення їх. А гроші все ще були там, перед його неозброєними очима.

— Гроші! – пробурмотів він з-за окулярів. – Щойно це гаманець був порожнім, клянуся!

Ендрю знову сів та закрив двері машини.

— Можна, я гляну? – сказав він, простягаючи руку.

Ейдан передав гаманця.

— Хтось мав його наповнити, якимось чином, — сказав він та знову надягнув окуляри.

Ендрю відчув м'яку стару шкіру, що слабо шипіла під його пальцями. Він згадав, що казав дідусь про таке шипіння.

— Досить сильні чари, — сказав він, — працюють з тих часів, як зробили гаманець. Як ти його отримав?

— Його мені дала Бабця, — сказав Ейдан. – Минулого тижня, за кілька днів до того як вона…вона померла. Вона сказала, що я маю його взяти, оскільки це єдина річ, яку мій тато дав моїй мамі, — окрім мене, звичайно.

— А коли померла твоя мати? – запитав Ендрю, повільно повертаючи дивовижний гаманець.

— Коли мені було два – десять років тому, — сказав Ейдан. – Бабця казала, що мій тато зник з лиця Землі перш ніж я народився. – Він забрав гаманця та знову зняв окуляри, щоб перерахувати гроші.

— Так ти кажеш, — запитав Ендрю, розмірковуючи над цим, — що гаманець наповнюється грошима, коли ти їх потребуєш?

— Гм, — Ейдан здивовано підняв голову. – Так. Я вважаю. Я знаю, що він був порожній, коли Бабця дала його мені. Але там були гроші на потяг, в ніч, перед тим як я приїхав сюди. А потім — гроші на таксі. Тьху. Я збився з обрахунку. – Він повернувся для перерахунку двадцяти-фунтових банкнот.

— Тоді, виглядає на те, що ти сам можеш купити собі одяг, — сказав Ендрю із деяким полегшенням. – Скажи, ти завжди знімаєш окуляри, перед тим як порахувати гроші?

Ейдан знову збився з обрахунку.

— Ні, — сказав він з роздратуванням. Невже Ендрю повинен заважати рахувати гроші? – Лише, щоб побачити, чи щось реальне – чи магічне – чи реальне та магічне. Або утримувати його, якщо воно лише магічне. Ви маєте знати як це працює. Я бачив, Ви також це робите.

— Я не думаю, що я…Що ти маєш на увазі? – запитав Ендрю, вражений.

— Коли Ви застосовуєте магію, — пояснив Ейдан. – Ви знімаєте окуляри та протираєте їх, коли хочете, щоб люди робили те, що Ви говорите.

— О. – Ендрю відкинувся на спинку сидіння та залишив Ейдана спокійно перераховувати гроші. Хлопчик правий. Він згадав, що вже дуже давно протирав окуляри, в той час, як намагався змусити цю Наукову співробітницю робити, те що їй було сказано. Так само він отримував те, що хотів, від батьків. І – він не міг не посміхнутися – одного разу здав усний іспит з французької, протираючи окуляри, у особливо страшного екзаменатора. Мабуть, подумав він, це був дійсно обман. Але той викладач налякав його так, що він крім французької ще забув і англійську. Насправді, питання було у тому, як воно працювало?

Розмірковуючи над цим, Ендрю взяв візок та пішов до супермаркету, із списком місіс Сток, у такому стані розуму, що місіс Сток неодмінно б сказала: "Професори! У своєму власному світі!". Ейдан також узяв візка та пішов у інший бік крамниці – туди де був одяг.

Ейдан очікував, що отримає дуже приємний досвід. Він ніколи в житті не купляв одяг сам. У нього ніколи в житті не було стільки грошей. Він був готовий накинутися на все. Але, до свого подиву, він виявив, що майже пристрасно витрачає гроші настільки економно, наскільки може. Він ганявся за цінниками та речами, що казали: "Два по ціні одного". Він

відчайдушно сумував у голові, коли оглядав стелажі та полиці (те, що більшість речей були Так Багато Фунтів та дев'яносто дев'ять пенсів, не допомагало). Він побачив ідеальну пару кросівок і, із почуттям болю, відмовився від них, тому що вони коштували забагато його грошей. Він вибирав дуже довго. Він клав речі у візок, а потім знову витягав їх, коли знаходив щось дешевше. Він майже забув про піжами. Він повернувся за декількома, тому що знав, що вони йому знадобляться, коли сьогодні вночі він прокрадеться надвір, щоб побачити хто поїдає ті овочі. Він придбав шерстяну куртку, щоб одягти поверх піжами та водонепроникну куртку на блискавці, задля тепла. Він мало не забув шкарпетки. Він закінчив покупки із великою купою у візку та лише двома пенсами у гаманці. Полегшення! Він правильно підрахував. Все ж таки шкода тих ідеальних кросівок.

Було дуже добре, що він вибирав так довго. Ендрю вибирав ще довше. Він провів багато часу стоячи перед полицями із беконом або цукром, або дивлячись у пустоту, або знімаючи та одягаючи свої окуляри, щоб побачити чи будуть бекон або цукор будуть виглядати інакше. Вони виглядали розмитими, і все. Але хто чув про зачарований бекон? Тож, як воно працює? Справа у тому, задумався Ендрю, що цей бекон для неозброєних очей має можливість бути зачарованим? Хіба це розкриє реальний світ? А потім, коли ви знову одягаєте окуляри, можливо, ви бачите чіткіше, але окуляри блокують реальність. У цьому справа? Чи це було щось зовсім інше?

Коли Ендрю, нарешті, зібрав усі речі, які були потрібні місіс Сток, у свій візок, а потім розплатився за них, Ейдан чекав назовні у мряці, роздумуючи чи він знайшов правильне авто.

Мряка кінчилась, коли вони приїхали до Мелстоуну, але Ендрю все ще, більше ніж звичайно, був розсіяний. Він дійсно був професором, подумав Ейдан, оглядаючи зморшки на лобі Ендрю та його зосереджений погляд. Він сподівався, що вони нічого не зіб'ють.

Вони виїхали на дорогу у Мелстоун Хаузі та майже вдарили Шона.

Шон стояв відразу за кущами, розмахуючи своїми руками, як дитина, із пальцями виряченими, немов дві морські зірки. Шон, мабуть ніколи не зрозумів, як близько він підійшов до смерті. Ендрю натиснув на гальма так сильно і швидко, що Ейдан подивився на нього із повагою.

— Що таке, Шон? – запитав Ендрю, спокійно висунувшись із вікна.

— Я зробив це, Професор! Я зробив це! – сказав Шон. – Вона співає. Вона солодко співає. Йдіть та побачите! – Його обличчя почервоніло від гордості та збудження.

Зрозумівши, що Шон повинен говорити про моторну косарку, Ендрю сказав:

— Тоді зсунься зі шляху, і я припаркую авто.

Шон слухняно відступив у кущі, а потім побіг за авто. Як тільки Ендрю та Ейдан вилізли з машини, він швидко повів їх до дивного сараю. Усередині, моторна косарка стояла під кольоровим вікном, у кільці іржі. Здається, Шон її відполірував.

— Тягніть стартер. Слухайте вона співає, — попросив Шон.

Із сумнівом, Ендрю нахилився та взявся за ручку на кінці стартера. Зазвичай, це було схоже на намагання тягнути ручку, яка вбудована у споконвічний граніт. У добрий день, ви могли витягнути ручку приблизно на дюйм [19], із сильним скрипінням. У поганий день, ручка не рухалась, як би сильно ви не старалися потягнути. У добрі та погані дні все закінчувалося однаково – нічим. Але зараз, Ендрю відчував, як дріт солодко співав у його руці. Коли він досяг критичної довжини, двигун кашлянув, зачепився та вибухнув пихкаючим ревом. Косарка вся затряслася, наповнюючи сарайчик блакитним смоком. Шон зробив диво. Ендрю відчув всеосяжну тривогу. Він знав, що містер Сток буде розлючений.

— Добре зроблено, Шоне, — сердечно сказав він, та спробував підрахувати скільки займе часу, поки містер Сток відчує потребу у косінні газонів. – Е… — проревів він крізь шум косарки, — скільки часу до Мелстоунського Літнього Фестивалю? Як виключити цю штуку?

Шон потягнувся уперед та спритно смикнув праву рукоятку.

— Два тижні, — сказав він у дзвенячій тиші. – Не протягом двох тижнів. Я думав кожен знає це.

— Тоді ми захищені від Гніву Стока до тих пір, — пробурмотів Ендрю. – Добра робота, Шоне. А зараз можеш продовжувати та прибрати цей сарай.

— Не можу я покосити траву? – попросив Шон.

— Ні, — сказав Ендрю. – Це було б вкрай нерозумно.

Обидва, Шон та Ейдан, були розчаровані. Ейдан подумав, що возитися із пихкаючою газонокосаркою, по-черзі із Шоном, було б весело. Шон сумно подивився на сміття у сараї.

— Що мені робити із мішками з цементом? – сказав він.

Мішки із цементом знаходилися там так давно, що стали схожими на ряд валунів, обгорнуті у жорсткий папір.

— Краще їх зарити, — сказав Ендрю, через плече, виштовхуючи Ейдана з сараю. – Давай, Ейдане. Ми маємо розвантажити авто.

Коли вони перетинали газон перед будинком, Ейдан багатозначно подивився на траву. Вона уся була у пучках та скупченнях. У газоні був гарний врожай маргариток, жовтців та кульбабок, а також декількох

величезних прямих чортополохів. Якщо цей газон коли-небудь і потребував стрижки…

— Не питай, — сказав Ендрю. – Містер Сток буде повністю зайнятий до Фестивалю, розтягуючи боби та накачуючи томати. Він колекціонує перші призи. Він також пишається тим, що лише він може завести ту косарку. Я сподіваюся, до часу, коли Фестиваль пройде, та косарка повернеться до своєї старої форми. У іншому випадку, я отримаю гори мертвого салату.

— Зрозумів, — сказав Ейдан – Я думаю.

— І моркву, довжиною з ярд [20], — сказав Ендрю із гіркотою.

Вони вивантажили продукти та віднесли їх до кухні. Потім Ейдан повернувся за своїми власними випуклими пакетами. Поки він тягнув їх до своєї кімнати, він почув шум, схожий на працюючу косарку. Певне, Шон ослухався Ендрю, подумав він, виглядаючи у вікно. Але виявилося, що це шуміло адаптоване авто Тарквіна О'Коннора, який приїхав забрати Сташ на ланч, додому. Добре! Подумав Ейдан. У кабінеті Ендрю, на підвіконні, лежав величезний електричний ліхтарик. Оскільки Сташ там не буде, Ейдан збирався піти у кабінет та позичити ліхтарика. Він пригодиться йому сьогодні вночі.

Ейдану подобалась його кімната. Йому подобався її розмір, низька стеля та її довжина, низьке вікно, яке показувало, що стіни були завтовшки у три фути [21]. Він розмірковував, чи це вікно не було колись бійницею. Мелстоун Хауз, безумовно, був досить старим. Особливо Ейдана зачарувало те, як скрипуча дерев'яна підлога нахилено прилягала до кожної з чотирьох стін. Якщо він клав скляну кульку, яка, як виявилося, була у його кишені, на середину кімнати, вона котилася до певної стіни, в залежності він того як він її кидав.

До його жаху, місіс Сток була у кімнаті, карально прибираючи. Оскільки їй було заборонено переміщувати меблі у вітальні, місіс Сток вирішила вимістити свої почуття на цій кімнаті. Вона сердито подивилася на Ейдана та на пакети, які він ніс.

— Приїхав сюди на довгий час, так? – сказала вона. – Накупив достатньо для життя. Я сподіваюсь, що ти вдячний Професору Хоупу. У нього не так вже й багато грошей, знаєш.

Ейдан вже відкрив рота, щоб сказати їй, що сам купив собі одяг. Та знову його закрив. Ендрю не любить кольорову капусту. Якщо він розсердить місіс Сток, вона зробить кольорову капусту на вечерю, а це роздратує Ендрю. Ейдан найбільш відчайдушно потребував, щоб Ендрю не був роздратований, інакше Ендрю відправить його назад до Аркрайтів. Ейдан не був певний, чи винесе це.

— Так, я, — сказав він. – Дуже вдячний. – Він підійшов до вікна та вивалив пакети з одягом на три футову ширину підвіконня.

— Це піде до комоду, — зауважила місіс Сток.

— Я хочу одягнути деякі з них зараз, — сказав Ейдан лагідно. – Ви знаєте, що Шон зробив диво з газонокосаркою?

— І винеси весь той пластик до відра із сміттям. Зробив це зараз? – сказала місіс Сток.

— Так. Професор Хоуп був дійсно вражений, — майстерно сказав Ейдан – і майже правдиво. – Містер Сток зараз може косити траву.

Сердитий погляд місіс Сток поступово перетворився у злісну посмішку.

— Хо-хо, може? – сказала вона. – Як раз час, щоб цей овочевий-псих зробив щось, за що йому платять гроші! Добре для нашого Шона! – Вона так зраділа від думки, що містера Стока відволічуть від його Призових Овочей, що вибігла пошукати Шона, лише сказавши через плече, коли мчала геть, — Ланч буде на столі у їдальні за півгодини. Пластик у відро для сміття.

Ейдан зітхнув із величезним полегшенням.

Унизу, Ендрю засунув своє обличчя у двері кабінету, щоб повідомити Сташ про приїзд її батька. Сташ подивилась на нього, відірвавшись від екрану, по якому бігли букви, знаки та фігури.

— Скажіть татові, я буду зайнята ще півгодини, — сказала вона. – Я маю зупинитися так, щоб потім знала де саме. Що Ви зробили із цією машиною? Відведіть тата туди, де він не буде Вам заважати. Він не образиться. Він звик чекати на важливих людей, пов'язаних із кіньми. – Вона підтримала цю команду, сліпучою посмішкою.

Ендрю відступив з свого кабінету з почуттям, що ця посмішка вистрілила йому у груди. І хоча сьогодні Сташ не вразила його своїм божевіллям, він все ще не був певен чи вона йому подобається. Вона була, як сказала місіс Сток, владною. Мабуть, Тарквін і звик чекати, але Ендрю не був важливою персоною, пов'язаною із кіньми, і нехай він буде проклятий, якщо впхне Тарквіна до якогось кутка.

Він знайшов Тарквіна, балансуючого на милицях, у коридорі. Втрачена нога знову судомила, як він міг бачити.

— Сташ сказала, що буде зайнята ще півгодини, — сказав Ендрю. – Заходьте до вітальні і почувайте себе як вдома.

— Наткнулася на перешкоду або три, в комп'ютері, еге ж? – прокоментував Тарквін, розмахуючи себе за Ендрю. Коли він доставив

себе до вітальні та влаштовувався, із рештою ноги, на дивані, то сказав, трохи сапаючи, — Нога завжди гірше у вологу погоду. Не звертайте уваги.

— Те, що зупинить Ваше відчуття фальшивої ноги — не протез, чи як воно називається? – запитав Ендрю.

— Це щось із нервам, ось так, — погодився Тарквін, — але я ніколи не розумів цього. Це все лікарські розмови. Зараз я до цього звик.

На Тарквіновому маленькому бородатому обличчі, яке дивилося на Ендрю, була написана агонія. Але він нагадав собі, що цей чоловік був жокеєм, а жокеї звикли до болю. Щоб змінити тему, він сказав:

— Щодо цього поля-піклування. Ви натякали, що воно приблизно кругове та діаметром у двадцять миль, але я не думаю, що воно таке велике або постійне…

— Ні, скоріше схоже на форму рваного яйця, — погодився Тарквін. – Я думаю Вам слід переконатися щодо кордонів.

— Я зроблю це, — сказав Ендрю. – Я виявив, що юний Ейдан може відчувати кордони майже так само добре, як я, тож, я збираюся взяти його з собою та обійти все навколо. Але що я справді хочу знати, так це те, що робиться усередині цих кордонів. У чому різниця? Що відбувається у Мелстоуні, чого не трапляється у Мелтоні, наприклад?

— Ну, щодо цього, — охоче сказав Тарківн, — у мене є власні теорії. Ви помітили, що кожен, хто мешкає у Мелстоуні, має свого роду обдарування? Стокі вирощує овочі. Тріксі Епплбі – тобто сестра місіс Сток, — робить зачіски, як кажуть, краще ніж будь-який лондонський перукар. П'ять хлопчиків та дві дівчинки, угору по дорозі, перетворюються на футбольні зірки, а один з цих хлопців грає на корнеті як Янгол. Розі Сток з крамниці вище, пече пироги, за які можна вмерти. Тощо. Можливо,

навіть Тріксін Шон має якесь обдарування, якби він лише міг його зрозуміти…

— О, гадаю він має, — сказав Ендрю, задоволено. Він ніяк не міг відвести очей від втраченої ноги Тарквіна, що пульсуючи лежала вздовж дивану. Це було жахливо. І так несправедливо.

— А я виявив, що можу вирощувати троянди, коли приїхав сюди, — продовжував Тарквін. – Не кажучи вже про приготування їжі, до чого я ніколи не мав хисту. Мені здається, що ця територія є найбільш надприродною за інші місця. Матерія притікає – чи вивіряється – звідкись, якось так, і робота Джоселіна Брендона полягала у тому, щоб плекати її та тримати у чистоті, щоб не було шкоди. Майте на увазі, це може бути значно складніше ніж…

Ендрю зняв окуляри та протер їх. Він просто не міг винести виду пульсуючої ноги.

— Так, але у Вас є припущення що робив мій дідусь, щоб пестити або контролювати цю… цю містичну матерію? – запитав він. – Я ніколи не бачив, щоб він робив щось незвичне, коли хлопчиком зупинявся тут.

— Я також не бачив. Сила була просто у ньому, — сказав Тарквін. – Але я все ж вважаю, що були речі, які він мав робити. Тепер, чому я так упевнений? – Серйозно обміркувавши це, забувши про біль та забувши, що в нього лише одна нога, Тарквін вскочив з дивана та почав ходити туди-сюди по кімнаті. – Завжди краще думається на ногах, — сказав він. – Я…

Він перестав говорити та став посередині кімнати, трохи погойдуючись. Нижче загорнутої правої штанини джинсів, Ендрю міг ясно бачити втрачену ногу, прозору та мускулисту із сильними, сильними м'язами литки.

— Що Ви зробили? – тихо запитав Тарквін.

Не задумуючись, використав метод Ейдана, винувато подумав Ендрю. Він розмахував окулярами.

— Я не певен. Вона настільки була там, що я міг дійсно бачити, як вона заподіює Вам біль.

— Зараз не боляче, — сказав Тарквін, дивлячись униз, де його нога мала б бути, — але я не бачу її. А Ви? – Ендрю кивнув. – Як довго це триватиме? – запитав Тарквін.

"Напевно, лише до того часу, як я знову одягну окуляри", подумав Ендрю. Дуже повільно, він опустив окуляри на ніс. Прозора нога зникла. Але було очевидно, що вона все ще тут. Тарквін не похитнувся і не впав. Він непохитно стояв посередині кімнати, без милиць, виглядаючи трохи приголомшеним.

— Тримайте Ваші милиці у межі досяжності, — сказав Ендрю. – Я дійсно не знаю скільки це триватиме.

— Мене влаштує і півгодини! – щиро сказав Тарквін. – Ви не уявляєте яке полегшення! Але я виглядатиму дивно, йдучи на невидимій нозі, точно. Забавне почуття, з однією головою ногою.

— Ви можете прикрити ногу загорнутою штаниною, — запропонував Ендрю, та вдягнути черевик.

— Можу, — погодився Танквін. – І хто знатиме? Але вона знову перетвориться в обрубок, якщо я виїду у звичайну місцевість?

— Я дійсно не знаю, — зізнався Ендрю. – Але якщо це станеться, приходьте до мене, і я все поверну, як було. – Він бачив, що у Тарквіна майже з'явилися сльози і це збентежило його.

***

Тим часом, Ейдан швидко спустився сходами, почуваючись круто, круто у дечому з його нового одягу. Звичайно ж, він забув викинути у сміття пластикові пакети. Він просто думав про ліхтарик. Припускаючи, що Тарквін забрав Сташ із собою на ланч, він весело вломився у кабінет Ендрю.

— Привіт, — Сташ відірвалася від комп'ютера, сяючи посмішкою.

Ейдан вражено зупинився. Посмішка майже знищила його. Він подумав, що було б краще, якби Сташ наказала йому забиратися звідти.

— У мене тут жахлива проблема, — продовжувала Сташ. – Спочатку я подумала, що у нього зіпсоване програмне забезпечення – якби ж то, це було б легко. Але лише Бог знає що він зробив! Вкінці кінців, я була змушена все очистити та починати з нуля. Ти щось знаєш про комп'ютери?

Ейдан дуже засоромився. Він не звик, щоб гарні леді спілкувалися із ним по-дружньому. Все що він хотів, це зникнути, та повернутися за ліхтарем пізніше. Він бачив, як він лежить на підвіконні за Сташ, великий, як старомодний ліхтар.

— Ми трохи займалися у школі, — сказав він. – Вони завжди працювали не так як треба.

— Тоді ти знаєш, як я почуваюся, — сказала Сташ. – Я збираюся бути тут цілий день, щоб полагодити його. А потім я маю ввести цю базу даних, яку він хоче. Я сподівалася почати перебирати папери старого містера Брендона, але до цього вже не дійде. Хочеш мені у цьому допомогти, коли я візьмуся за них?

Через її дружню манеру, Ейдан відчув, що хоче їй допомогти, навіть якщо він знав, що розбирання паперів має бути нудним.

— Я міг би, — сказав він. А, що з ліхтарем? Сташ не знає, навіщо він йому. Він сміливо підійшов до вікна та просто узяв ліхтарика.

Сташ знову дружньо посміхнулася йому, коли він пройшов повз неї.

— Новий одяг? – сказала вона. – Досить класний.

— Дякую, — сказав Ейдан. Він обдарував її неспокійною посмішкою та понісся геть. Безпечно сходами, він заховав ліхтаря під своїм ліжком та, після секундного роздуму, велику купу пластикових пакетів також. Потім він поскакав униз.

В коридорі він наткнувся на дивовижне видовище — Тарквін О'Коннор, який ніс обидві милиці однією рукою та ступаючи на одній реальній нозі та одній невидимій. Ендрю був із ним. Ейдан змушений був зупинитися та витріщився. Обидва чоловіка радісно посміхалися на всю ширину своїх облич. Вони вітали Ейдана як давно втраченого друга.

— Я чув, що маю дякувати тобі за це, хлопче, — сказав Тарквін.

— Твій трюк із твоїми окулярами, — пояснив Ендрю. Ейдан був вражений. Він не міг зрозуміти як така проста річ може бути такою могутньою.

Глава 5.

Решту дня Ейдан провів, вивчаючи будинок та його околиці. Ендрю, нахилившись над Сташ та комп'ютером, зосереджено намагаючись зрозуміти що вона каже, спостерігав як Ейдан пройшов і знову пройшов повз вікно кабінету, нагадуючи його самого у віці Ейдана. Речі у маєтку дідуся у ті дні здавалися магічними.

Ні. Поправка. Речі були магічними тоді. І цілком можливо, що такими і залишилися. Спостерігаючи як Ейдан побіг по газону, що зростав пучками, Ендрю почав, нарешті, згадувати деякі дуже дивні речі, що траплялися поки від залишався тут, хлопчиком. Хіба тут не з'являвся перевертень, якого майже застрелили за полювання на овець? Дідусь якимось чином врятував його. Ендрю розповів про це матері, коли приїхав додому, а вона, дуже сердито, наказала забути про всі дурні нісенітниці Джоселіна.

— Ви слухаєте, Професоре? – запитала Сташ. Вона використовувала особливий люб'язний голос для Ендрю та його невігластва.

Ендрю підскочив.

— Так, так. Саме це використовувала і моя Наукова співробітниця, щоб обробити інформацію для мене. Подвійне клацання правої кнопки ось тут, як ти і сказала. І будь-ласка, називай мене Ендрю.

— Або використовуйте цю функціональну клавішу, — зауважила Сташ. – Чесно кажучи, Пр… Ендрю, до сьогодні я не вірила, що існують розсіяні професори. Тепер я точно знаю, що існують.

Ейдан піднявся на горище, яке не мало належної підлоги. Він стояв на перекладинах, дивлячись на затягнуті павутиною дірки у даху. Було дивно, що дощ не потрапив усередину. Ейдан зняв окуляри та зрозумів чому. Павутиння, яке було видимим та очевидним, було дійсно тонесеньке, але дах тримали старі чари. Підбадьорений тим, що Ендрю зробив для Тарквіна, Ейдан спробував уявити павутиністі прогалини, як потрібні частини черепиці. І, поки він дивився на ці прогалини, на горищі повільно стало темно, темно та сперто, занадто темно, щоб добре бачити.

Задоволений собою, Ейдан намацував шлях з перекладини на перекладину – тому що не годиться, спочатку полагодити дах, а потім

вступити ногою у стелю спальні – і спустився униз, щоб розвідувати околиці. Вони були напрочуд кущистими та дикими. Але дивовижним було те, що він них линуло почуття повної та надійної безпеки, безпеки, яку мав орендований Бабцею будинок, допоки вона не померла. Ейдан знав, що жоден Ловець не зможе і близько тут до нього підійти. Він ходив усюди.

Тут були Істоти, які жили у безпеці, наданій цими землями. Речі, які Ейдан міг відчути, але, не бачити, здавалося, ховалися у куточках його очей, головним чином у фруктовому саду, але також серед лаврів у воріт. Біля однієї з задніх стін, де дзюрчала вода та росла папороть, був, свого роду, грот. Щось безсумнівно жило там, але навіть без окулярів, Ейдан не мав жодного поняття до якого типу сутностей воно відносилося.

Одного разу, коли він знову перетинав газон, він зіткнувся із Шоном. Шон ніс по мішку із цементом у кожній руці. Він виглядав розгублено. Ейдан був вражений наскільки сильним має бути Шон. Він пробував підняти одного із цих, важких як камінь, мішків сам, але не зміг навіть зрушити його.

— Професор сказав зарити це, — сказав Шон. – Тут це робити?

Вони були якраз в центрі головного газону.

— Ні, не думаю, — сказав Ейдан. – Краще знайдіть місце із голою землею.

— А, — кивнув Шон. – Легше копати.

Він поплентався в один бік, а Ейдан – в інший.

Через деякий час, Ейдан кружляв біля особливого привілейованого, обнесеного стіною, овочевого городу містера Стока. Він був такий акуратненький та чистесенький та квадратний, що більше був схожий на

кімнату, яка загубила дах, ніж на город. Ейдан міг бачити як голова містера Стока, увінчана капелюхом, рухається всередині теплиці, у кутку. Він звернув до протилежного кута та навшпиньках, пройшов біля броколі, яка, здається, прагнула перерости у дубові дерева, сподіваючись, що його не помітять. Він не хотів, щоб Ендрю знову покарали. Але, Боже мій, овочі ростуть велетенськими у цьому городі! Там були полуниці, розміром з грушу та кабачок, який відпочивав на власні багатій чорній клумбі, що нагадав Ейдану маленького динозавра; потім він подумав: "Ні, те що тут лежить – це екологічний дирижабль". За ним, стручкова квасоля, довжиною з півметра, яка тягнулася від високого, високого гороху.

За цим усім, Ейдан наткнувся на Шона, що діловито копав у іншій багатій, чорній клумбі, а поруч, на стежці, мішки із цементом чекали, коли їх зариють.

"О-о!", подумав Ейдан. Криза!

— Е, — сказав він. – Шон…

Шон невимушено посміхнувся.

— Добре місце, — сказав він та продовжив копати.

Ейдан знав лише один спосіб зупинити Шона. Він побіг за Ендрю. Коли він просунув голову у кабінет, Сташ була там сама. Вона посміхнулася Ейдану однією зі своїх посмішок яскравістю у сто Ват.

— Що сталося?

— Мені потрібен Професор Хоуп, — сказав Ейдан. – Терміново.

— У вітальні, — сказала Сташ. – Я перевантажила його і він пішов грати на піаніно.

Ейдан рвонув туди. Але коли він влетів у вітальню, а Ендрю подивився на нього, відірвавшись від перебирання нот, що лежали на стільці, вже було занадто пізно. Голос містера Стока затріщав як грім на відстані.

— Мій шпараг! Цей ваш незграбний, безмозкий дурень ПЕРЕКОПУЄ КЛУМБУ ІЗ МОЇМ ШПАРАГОМ!

У відповідь заверещав голос місіс Сток, гострий як кинджали:

— І що тут такого? Я не розумію навіщо ви взагалі її вирощуєте! Ви ніколи не приносили жодної стебелини спаржі у цю кухню!

— Вона для Фестивалю, ви, тупа корова! ЙДІТЬ ТА НАКАЖИТЬ ЙОМУ ЗУПИНИТИСЯ!

— Самі скажіть. Це ваша спаржа!

— О Боже! – сказав Ендрю. – Через це ти прийшов до мене? – Ейдан кивнув. Він насилу переводив дух. – Я думаю, — сказав Ендрю, — єдине що ми можемо зробити зараз, це не висовуватися. Але чому…

— Ви сказали Шону зарити мішки із цементом, — пихтів Ейдан. – А потім, я сказав йому не закопувати їх посередині газону.

Ендрю посміхнувся.

— Тоді вже занадто пізно щось робити, окрім як приймати ставки на те, яким буде наше покарання.

Ейдан виявив, що йому дійсно, дійсно подобається Ендрю. До цього часу він був занадто боязкий, щоб признатися у цьому. Він також посміхнувся.

— У нього є броколі, схожі на маленькі дуби.

— Ні, це буде ревінь, — сказав Ендрю. – Ставлю на ревінь. У нього є декілька вищих за тебе.

Але виявилося, що отримали вони спаржу. Через декілька хвилин після того, як місіс Сток забрала Шона та обурена відшторміла геть, на кухонному столі з'явилася величезна коробка із спаржею, перемішеною із землею.

— Подвійне покарання, — бадьоро сказав Ендрю. – Місіс Сток навіть не дочекалася, щоб приготувати кольорову капусту із сиром. Ти любиш спаржу?

— Ніколи не їв, — сказав Ейдан. – Як її готувати?

— Можна приготувати її на пару, підсмажити або зварити, — сказав Ендрю, вибираючи із коробки. – Мій дідусь призвичаївся любити її, тому що дозволяється опустити її у масло та їсти пальцями. Але боюся, містер Сток дозволив вирости їй занадто великою та дерев'яною. Давай просто помиємо її та покладемо на кришу сараю із дровами. Можливо, комусь вона сподобається.

"Так, і я не можу дочекатися, щоб побачити – кому!", подумав Ейдан.

Ендрю витягнув звичайного кухонного стільця та стояв на ньому, поки Ейдан протягував йому капаючі зелені пучки спаржі, які вони вимили у великій залізній каструлі на кухні.

Як тільки вони розпочали, з-за рогу, поспішаючи та трохи похитуючись на елегантних туфлях, з'явилася Сташ.

— Все приведено у порядок і я ухожу, — почала вона, але зупинилася та захихикала, коли побачила що вони роблять. – О, у вас також є

відвідувачі? Наші забирають частування з нашого столу, що стоїть у саду. Але вони їдять лише м'ясне. Тато каже, що це має бути лис. А що ви думаєте про своїх?

Ендрю зробив паузу в обережному викладанні спаржі вздовж заглиблень у рифленому даху.

— Я зовсім не певен. Вже можна користуватися комп'ютером?

— Цілком, — сказала Сташ. – Я поспішаю додому, щоб вчасно дійти та уберегти тата від поїздки на авто. Ви не повірите яка плутаниця була під час поїздки на ланч! Він забув, що авто адаптоване і ним треба керувати виключно руками.

Вона владно поманила. Ендрю зрозумів, що вдвічі зігнувся на стільці, так, щоб її рот був біля його вуха. "Командирша!", подумав він. Але така була вдача Сташ. Він не міг втриматися від сміху.

— Дякую, за те, що Ви зробили для тата! – прошепотіла вона. – Він був настільки пригнічений, що почала я хвилюватися. Як Вам це вдалося?

— Гм…його нога була майже там, — сказав Ендрю. – Я просто вставив її на місто.

— А це триватиме? – швидко запитала Сташ. – Не думаю, що він зможе перенести ще одну втрату ноги.

— Я завжди можу повернути її на місце, — сказав Ендрю, більш впевнено, ніж почувався насправді. — Кажіть йому про це, час від часу.

— Скажу, — мовила Сташ. – А зараз маю летіти. Побачимося!

Вона помчала навколо будинку геть, на розкоші, що хиталася. Ендрю помахав на прощання пучком спаржі, яку тримав і мало не впав зі стільця.

— Виглядаю повним дурнем, — сказав він Ейдану. – Наступний пучок, будь-ласка.

До того часу, як вони закінчили, сарай для дров виглядав так, наче його дах, замість соломи був вкритий спаржею. Ейдан не міг дочекатися, щоб побачити хто прийде і з'їсть її. Було добре, що спаржі було так багато. У нього буде достатньо часу, щоб спуститися сходами з ліхтарем, як тільки він почує чавкання.

Ейдан рано ліг спати, знову сказавши, що втомився, що було далеко від істини. Він підпер усі вікна у своїй спальні згортками нових шкарпеток так, щоб їх не заклинювало у необхідну мить. Він одягнув нову піжаму, а на неї — нову шерстяну куртку та новий дощовик. Потім він переніс подушки з ліжка на підвіконня, щоб було зручно сидіти там, із ліхтарем, чекати та слухати. Сарай із дровами був просто за рогом. Він повинен легко вловити жування.

Через годину від відчував холод, незважаючи на нову шерстяну куртку, але більше нічого не трапилося. Ейдан чув як ухає сова, по дорозі проїжджають машини та десь на відстані сміються люди у пабі. Але це були звичайні звуки. Ще через годину, коли стало зовсім темно, він почав роздумувати, чи може таємничий відвідувач створювати магічну тишу. Ейдан міг просидіти тут всю ніч і нічого не почути.

Ця думка переполохала його і він зрозумів, що єдиний спосіб переконатися, що він усе побачить — це вийти назовні та чекати поруч із сараєм для дров. Він підхопився, схопив ліхтар та попрямував навшпиньках по скрипучій підлозі угору — до опуклості усередині,— та униз – до дверей спальні. Він скрипнув дверима. Тьфу. Дурень. Він повинен був змастити їх олією. У кухні ж стояла банка із WD40 [22], але

він не подумав взяти її, як взяв ліхтар. Він прокрався коридором та униз сходами. Вони також скрипіли. Є якійсь спосіб змастити сходи? Мабуть, ні. Речі скиплять, коли вони старі. Добратися униз, до першого поверху було полегшенням, там підлога була кам'яна. Ейдан пронісся по плитах та через кухню.

Ендрю, який читав, сидячи у зручному кріслі у вітальні, почув легкі кроки, що пробігли по коридору, та підвів очі. Ейдан? Встав з ліжка для чого? Мабуть знову зголоднів та збирається пошукати печиво, що вони купили вранці. Немає чого хвилюватися. Ендрю повернувся до книжки, коли почув слабкий віддалений звук обережно відчинених та зачинених задніх дверей. Тоді від зрозумів що Ейдан хоче зробити. Він вилаявся та кинув книгу.

Ейдан пройшов навшпиньках по росистій траві, задихаючись від холоду. Він повинен був взутися. Зараз вже запізно. Він підійшов до рогу будинку та, дуже обережно, притулив плече до каменів стіни та просунувся бочком.

Візитер вже був там. Він був величезним. Місяць уривчасто пробігав крізь димоподібні хмари та Ейдан міг бачити на тлі неба візитера, який підносився над сараєм із дровами, нахилявся та був дивним. Він протягнув частину себе…

Ейдану вмить згадалися Ловці з Лондону. Протягом хвилини, що тривала годину, він був навіть більше переляканий ніж тоді, паралізований жахом, поки величезна форма розгорнулася угору та зробила таємничі рухи. Потім був хрускіт, після якого було чутно дуже величезне жування.

Це вегетаріанець, нагадав собі Ейдан. Йому вдалося зробити глибокий вдих. Він підняв великого ліхтаря, направив його на створіння та включив. Ліхтар випроменив віяло сліпучого білого світла.

Візитер заскигливши зарохкав та спробував прикрити очі пучком спаржі, яка була у його величезній руці. Він сказав, досить виразно:

— Не роби цього!

Автоматично, Ейдан вимовив:

— Вибачте, — та вимкнув ліхтаря. Тоді, звичайно, він нічого не зміг розгледіти. Він відкрив та закрив очі, щоб відійти від засліплення та роздумував над тим, що побачив. На якійсь момент йому здалося, що він дивиться на Шона. Але Шона, що разів зо чотири більший свого звичного розміру, висотою майже у п'ять метрів і з такою ж шириною. Шона з розпатланим волоссям, що заплутується униз, до широких плечей. Але брудне обличчя, серед волосся, не було доповнено величезною дурістю, як у Шона. Ні, це не був Шон. Це було щось інше.

— Треба дивитися правді в очі, — Ейдан виявив, що сказав це уголос. – Ви – Велетень.

— Поки що ні, — невдоволено відповів візитер. Він повинен був мати глибокий гримаючий голос, але факт був у тому, що його голос був досить високий, подібний до голосу Шона. – Я росту повільно, — сказав він. – Ти хто? У тебе вікна на очах, але ти не звичний хлопець. У того волосся було як солома.

— Я Ейдан, — сказав Ейдан. І подумав: "Він мабуть має на увазі Професора Хоупа, коли той був хлопчиком! Тож Ендрю приходив та дивився!" – А як Вас звати?

Візитер відкусив великий шматок спаржі та відповів захрумкотівши.

— Вибачте? – сказав Ейдан. Ні, його ім'я може бути хрускіт.

У цей момент, з-за рогу будинку Ендрю сказав:

— Привіт, Гроіл.

— Пр'віт, Пр'віт! – візитер відповів збуджено, розмахуючи двома пучками спаржі на тлі слабого світла з неба. Він розмахував так само як Шон, коли той був схвильований. – Хто ти? Не звичний старий чоловік, так?

— Ні, — сказав Ендрю. – Я Ендрю.

— Ендрю! Ти виріс швидко! – вигукнув велетень. Він махнув жменею із спаржею у бік Ейдана. – Тоді він…?

— Перебуває тут, — сказав Ендрю. – Як я колись. Я сподіваюся Ейдан не турбує тебе під час вечері. Мій дідусь дуже сердився на мене…

В цей момент Ейдан нервово подивився на Ендрю, а потім на Гроіла, але Гроіл просто запхав обидва пучки спаржі до свого рота, могутньо захрумкотів, проковтнув, із звуком розблокованого дренажу , та сказав:

— Нє, нє. – В сірому, уривчастому світлі Місяця, здавалося, що він посміхався. Після наступного, дренажного ковтка, він сказав. – Все ще вдягнений у джемпер, якого ти мені дав. Бачиш? – Він гордо потягнув щось на грудях.

Зараз Ейдан бачив досить добре. Штука, яку Гроіл тягнув, колись мала бути джемпером, але зараз вона майже вся була у дірках, як темна нерівна майка без рукавів, дуже розтягнута на його великих грудях. Нижче він носив пов'язку на стегнах, яка колись, мабуть, була банним рушником.

— Тобі так не холодно? – запитав Ейдан перш ніж встиг зупинитися.

— Іноді, — визнав Гроіл. – Зимою. – Він підібрав наступну жменю спаржі та вказав нею на Ендрю. – Він дав мені одяг, бачиш. – Він все ще

вказував спаржею на Ендрю. Ейдан міг бачити великі очі, на його обличчі, які світилися, радше сумом. – Потім він виріс. Кожен зростає швидко, окрім мене. Зараз ти виглядаєш як старий чарівник. Де він?

— Боюся, що він мертвий, — сказав Ендрю.

Очі непевно блимнули. Потім вони звернулися до Ейдана по допомогу.

— Що таке мертвий? – запитав Гроіл.

Ейдан і Ендрю одночасно відповіли. Ендрю сказав:

— Пропав назавжди.

Ейдан сказав:

— Більше тут немає, — та проковтнув страждання.

— А. – Гроіл, деякий час розмірковуючи, жував спаржу. – А потім ви його з'їли? – припустив він. – Я одного з'їв пропавшу-назавжди білку. Вона мені не дуже сподобалась.

— Е… ні, — сказав Ендрю. – Не зовсім. Скоріше як білка, перед тим як ти її з'їв. Він залишив мене тут головним. Давайте змінимо тему. Тобі подобається спаржа, яку ми тобі залишили?

— Це? – Гроіл вискріб наступного пучка спаржі з даху та тримав його в місячному світлі. – дуже смачно. Хрустка. Трохи гірка. На смак зелена. Шпараг [23], так?

Ейдан подумав про містера Стока та намагався не розсміятися. Гроіл посміхнувся йому. Великі пласкі зуби блиснули у місячному світлі.

— Я чув як він кричав про неї у саду, — сказав він. – Це нове слово я знаю.

"Отже, Гроіл ховається десь у Мелстоун Хаузі", подумав Ейдан.

— А що ти робиш узимку, коли холодно? – запитав він.

— Я звиваюся униз, — сказав Гроіл. – Під матерію. Земля надає тепло.

— А ти би хотів ще одягу? – запитав Ейдан.

Гроіл подумав над цим.

— Щось просторніше? – сказав він, смикаючи нитки вовни на грудях.

— Тоді я подивлюся, може щось знайду, — сказав Ейдан.

Ендрю кашлянув.

— Ейдан, я думаю ми повинні залишити Гроіла із його вечерею. Мій дідусь був дуже суворий щодо цього. А тобі потрібно у ліжко. Не забудь захопити ліхтаря.

— О. – Гроіл не зовсім був вегетаріанцем, зрозумів Ейдан. Хтось, хто може думати про поїдання мертвих дідусів, може не знехтувати і живими хлопчиками. – О, я… Тоді на добраніч, Гроіл. Побачимося.

— Побачимося, Едвін, — щасливо сказав Гроіл. Його зуби закрилися на наступній порції спаржі із кусанням та хрускотом.

Ейдан, який нахилився та намацав ліхтаря, якого кинув десь у траві, сердито розмірковував чому ніхто не може запам'ятати його ім'я

правильно. Він бурмотів про це, слідуючи за Ендрю у будинок та у тепло за французькими вікнами.

— Я ще не хочу спати, — сказав він, коли вони зайшли у приміщення. – Я занадто схвильований. Ви не заперечуєте якщо я залишуся тут та зроблю трохи одягу для Гроіла?

Бабця би сказала "Ні" та одразу б відіслала Ейдана до ліжка. Ендрю ж просто приємно запитав:

— І як ти пропонуєш зробити одяг?

— Я покажу Вам. – Ейдан поклав ліхтаря на піаніно та кинувся нагору, у свою кімнату. Назад він прийшов із своїм старим одягом – одягом, якого він одягав протягом більшої частини минулого тижня – та розклав його на зношеному візерунковому килимі. Потім він зняв окуляри. – Ось так, — пояснив він Ендрю, який знову сидів у доброму кріслі із книгою. – Якщо я зніму окуляри, речі збільшаться, у будь-якому випадку. Гадаю я можу зробити його дійсно більшим.

Ендрю відповів у своїй ввічливій манері:

— Безумовно, варто спробувати. Пам'ятаю, у твоєму віці я також вкрай засмутився від думки, як холодно має бути Гроілу. Коли я вперше його зустрів, на ньому взагалі не було одягу.

І як він це забув? дивувався Ендрю. Він повністю забув Гроіла. Все що він пам'ятав, це те, що дуже не розумно пробувати дізнатися що або хто поїдає їжу з даху сарайчика для дров. Але він повинен був пам'ятати. У нього були неприємності із дідусем щодо шпигування за Гроілом, та неприємності із місіс Сток щодо крадіжки рушника. Потім, коли він повернувся додому, у нього були неприємності із матір'ю щодо зниклого джемпера. Вона своїми руками сплела його для Ендрю, щоб він вдягав його у Мелстоуні. Цього було достатньо, щоб людина пам'ятала про все

це, ви би подумали. Але він забув, тому що, коли став старше, він знав, що дорослі не вірять у голих велетнів, що з'являються опівночі.

Далі, ця загадка — чому Гроіл виглядає так схоже на Шона. Ендрю подумав, що мабуть він дав роботу Шону, тому що Шон виглядав якось знайомо. У нього було смутне відчуття, що його дідусь щось казав про цю схожість. Це була ще одна з магічних речей, про які йому казав Джоселін. Він підозрював, що так чи інакше, дідусь готував його, досить ретельно, для цього поля-піклування. А Ендрю забув геть усе.

— Тобі Гроіл когось нагадує? – запитав він у Ейдана.

— Так, — сказав Ейдан. – Шона.

У нього була проблема. Одяг розтягувався, але дуже повільно і нерівномірно, в деяких місцях він ставав тонесенький як павутиння. Ендрю зняв окуляри та подивився на Ейдана, який навпочіпки видів на килимі, дивлячись, дивлячись на пару джинсів у яких одна штанина була довше за іншу. Пару років тому він би подумав, що Ейдан божевільний.

— Спробуй повернути його до звичайного розміру а потім думай про кожну нитку як більшу та товстішу, — запропонував Ендрю. – Ніби розглядаєш одяг у мікроскоп.

— О, так, але…Дякую, — схвильовано сказав Ейдан.

Настала пауза, протягом якої спортивна куртка нарешті виросла, а джинси скоротилися.

— Ви знаєте, — Ейдан вибухнув у розпачі, — я ненавиджу моє ім'я!

— Чому це? – спитав Ендрю.

— Ніхто не каже його правильно! – сказав Ейдан. – Навіть Гроіл! Так чи інакше, це жахливе ім'я! Ейдан — Святий та Каін, який був першим вбивцею. Яке поєднання!

— Але більшість людей є таким поєднанням, — сказав Ендрю.

— Так, але вони не мають імен, які це кажуть! – сказав Ейдан з огидою.

— Це правда, — погодився Ендрю. – Але тобі не спало на думку, що якби ці Ловці звернулися до тебе правильно, ти би вийшов до них?

— О! – Ейдан був цим сильно вражений. – Думаєте я би вийшов?

— Так. Імена наділені могутньою силою, — сказав йому Ендрю. – Можливо, те, що вони неправильно тебе називали, врятувало тобі життя. Крім того, жодне з твоїх імен не означає те, що ти думаєш. Ось. Дозволь показати тобі.

Недужий від напливу речей, які він не міг згадати, що зводило його з розуму, Ендрю схопився та підійшов до книжкових полиць. Ейдан недовірливо спостерігав як Ендрю схопив дві книги та розкрив їх на піаніно. "Знову став професором", подумав Ейдан

— Так, ось тут, — сказав Ендрю. – Ейдан це скорочене ім'я – зменшена версія або ласкаве найменння — ірландського імені, що означає "вогонь". Ти – "молодий вогонь". Думай про себе як потріскуюче та прагнуче угору довге жовті полум'я. А також блискуче. А Каін..., — він повернувся до книги. – Тут сказано, що Каін, як прізвище немає нічого спільного із першим вбивцею із Біблії. Воно, радше, означає "зона війни або син воїна". Можеш думати про себе як про "Молодий Вогонь, Син Воїна". Тобі від цього полегшало?

— Дозвольте глянути, — сказав Ейдан, підстрибуючи. Ендрю люб'язно штовхнув до нього книги. Ейдан нахилився над ними та виявив, що Ендрю, був цілком правий – окрім того, що Ендрю дещо прикрасив значення, які давали книжки.

Коли він повернувся до одягу на підлозі, то виявив, що він добре ріс сам по собі. Зараз одяг був розміру дещо більшого ніж був Гроіл та займав майже весь килим. Не важливо. Гроіл сказав, що все ще росте.

— Стоп! – сказав йому Ейдан і одяг припинив рости. Ейдан повернувся до Ендрю, посміхаючись від полегшення. – Така собі крива навчання! – сказав він. – Заклинання та імена.

— Часто це одне й те саме, — сказав Ендрю. – Але я думаю, коли люди кажуть "крива навчання", вони роблять помилку. Для мене навчання завжди означало пряму необізнану лінію, що потім, час від часу, прямо перестрибує до вищого рівня. Ти згідний із цим?

Ейдан подумав над цим та кивнув. Ви завжди навчаєтеся речей випадково, в основному тому, що люди приходять та кажуть вам щось. Він починав думати, що Ендрю вражаюче мудрий.

— А зараз іди спати, сказав Ендрю. – Або я скажу Гроілу, що ти хочеш, щоб він тебе з'їв.

Глава 6.

Ейдан відправився у ліжко, де солодко спав. Ендрю, з іншого боку, мав тривожну ніч, повну неспокійних снів, в яких він постійно шукав речі, про які йому казав дідусь. У снах, він постійно шукав дідуся, щоб розпитати, а дідуся ніде не було. Натомість, раз чи два, він знаходив Сташ, але вона лише безтурботно сказала:

— Все у комп'ютері, — та зникала.

Отже, Ендрю снилося, що він подивився у комп'ютері та знайшов інформацію, схожу на кольоровий дим, і, як дим, знання втекли крізь його пальці, коли він схопив їх. У якійсь момент він майже прокинувся, кажучи:

— Думаю, я повинен попрацювати над цим сам. – Це його роздратувало, тому що знову відстрочувало роботу над книгою. Нарешті він прокинувся теплим сірим ранком, радіючи, що ніч закінчилася.

Зазвичай, Ендрю б одразу сів працювати над книгою. Але йому була потрібна Сташ, для того щоб почати, а Сташ сьогодні не працювала. Ендрю бурчав над сніданком:

— Втрачений день, втрачений день.

— Чому б нам тоді не взяти мапу та пройтися кордонами? – запропонував Ейдан.

— Гарна ідея! – сказав Ендрю.

Оскільки місіс Сток запізнювалася цього дня – якщо вона взагалі збиралася прийти після скандалу із містером Стоком – Ендрю та Ейдан самі зробили сандвічі та залишили їй записку. Ендрю виявив, що вони із Ейданом носять той самий розмір взуття — очевидно Ейдан виросте доволі високим, — тож Ендрю, досить неохоче позичив Ейдану другу пару зі своїх найкращих чоботів. Вони взяли дощовики, знайшли мапу та вирушили через вологі сірі поля у напрямку Мел Тампу.

Ейдану надзвичайно сподобалося. Він цього не очікував, адже був міським хлопчиком та не звик до ходьби по нерівній місцевості. Справді, коли вони проходили через рваний живопліт, навпроти сарайчику для дров, він був впевнений, що йому не сподобається. Вступаючи на перше поле, від відчув дивні, нервозні емоції.

— Не схоже що тут дуже безпечно, — сказав він Ендрю.

— Мабуть так і є, — сказав Ендрю. – Гадаю, я пам'ятаю як мій дідусь казав, що Мелстоун Хауз та його землі є свого роду зоною безпеки. Але нехай тебе це не турбує. Він володів – а зараз я володію – всіма цими полями, пагорбами та лісами. Я здаю їх в оренду для випасу худоби, але вони все ще мої.

Ейдан задумався які почуття викликає володіння всіма цими землями, що простиралися, та усвідомлення, що все це належить тобі. Либонь, переважно хороші.

Йому не сподобалося коли вони зустріли Воллі Стока, фермера, який пас своїх корів та овець на полях Ендрю. Воллі був низенький, із червоним обличчям та похмурий. На ньому був плаский, похмурий капелюх і він був великий балакун. Ейдан стояв нетерпляче, поки Воллі намагався умовити Ендрю взяти цілу вівцю у морозильник, як частину плати за оренду полів Ендрю. Ендрю знав, що це було ухилення від оподаткування і він не хотів цього робити; але потім він глянув на Ейдана, що занепокоєно стояв біля нього, і подумав як багато Ейдан їв. Він погодився на вівцю та спробував піти. Але Воллі ще не закінчив.

— Ви чули про махінації у комітеті Фестивалю? – запитав він. Ендрю сказав Ні, він не чув. – Справжній скандал, — сказав Воллі. – Місіс Фаншоу-Сток настоювала на надувному замку, поки двоє членів комітету не вийшли з нього. Ніхто спочатку не знав що робити. Але потім вони привели вікарія, щоб було достатня кількість у комітеті, а вікарій сказав запросити містера Брауна…

— Містера Брауна? – запитав Ендрю.

— Містер Браун з Менору, унизу, — пояснив Воллі. – Справжній відлюдник, він навіть гірший за Вас, Професор. Всі були дуже здивовані, коли містер Браун погодився. Ніхто не знав наскільки він буде добрим,

але ось – на тобі. І нарешті у нас буде справжня знаменитість, щоб відкрити Фестиваль. Добре відомий. Готує по теліку. Він притягне людей і все буде добре. Якщо пощастить, цього року ми отримаємо прибуток, якщо буде гарна погода. Цього року жахлива погода. Може знищити мене, ціни на молоко дуже низькі, а супермаркети платять дрібноту за ягнят.

— Він завжди каже, що буде знищений, — сказав Ендрю Ейданові, коли Воллі пообіцяв доставити вівцю наступного місяця, і вони нарешті рушили.

— О, гей! – крикнув їм услід Воллі.

Ендрю обернувся, сподіваючись, що Воллі його не почув. Ейдан зітхнув.

— Я чув, — сказав Воллі, — від Сташ – працює на Вас зараз, так? – що її тато отримав врешті решт штучну ногу. Ходив до нового спеціаліста, я чув. А Ви чули?

Ендрю сказав, що він чув.

— Чесне слово! – сказав він, коли Воллі, нарешті дозволив їм піти. – Невже всі у Мелстоуні знають усе що ми робимо?

Вони перетнули два поля і вийшли через ворота до Мел Тампу. Прогулянка почала дійсно подобатися Ейдану саме з цього місця. Зблизька, Мел Тамп виявився захоплюючим скупченням маленьких зелених стежок, що розбігалися туди-сюди, між кущів із сильним ароматом. Ейдан відчув, що люди тут були дуже зайняті. Можливо, Гроіл був одним із них. Ейдан роздивлявся та дивився, поки вони піднімалися, у випадку якщо Гроіл десь згорнувся, під кущем або в одній з, дивним чином трав'янистих, впадин, але не було жодних його ознак. Тут були кролики та пташки, але нічого незвичайного. З вершини Тампу, ви могли

дивитися на містечко, що звивалося та тягнулося, та на Мелстоун Хауз, наполовину захований серед своїх двох великих дерев – дуба та мідного бука. Навіть було видно блискіт віддалених димоходів Мелстоун Менору, де жив відлюдник містер Браун. Дивлячись у інших напрямках, ви бачили милі та милі темно-зелених полів, лісів та луговин.

— Так кордони не побачиш, — сказав Ейдан, одягаючи окуляри, після експериментів, які проводив неозброєними очима.

— Таким чином – ніколи, — сказав Ендрю. – Ми маємо зробити це методом проб та помилок.

Вони спустилися по схилу та, через поля та луговини, попрямували до єдиної ділянки кордону, щодо якого Ендрю був певен: провалля у дорозі, де він зустрів привид старого Джоселіна. Коли вони прийшли на місце, розігріті від ходіння та охолоджені невеличким вологим вітром, Ейдан думав: "Оце і є життя!". Він почувався радше розчарованим, коли вони вийшли лише на звичайну дорогу, із рідкісними авто, що мчали вздовж неї.

Коли з обох боків не було машин, Ендрю пішов уперед до насипу, перетинаючи дорогу просто перед проваллям, де стояв привид. Просуваючись настільки повільно, наскільки насмілювався, у випадку якщо хтось вилетить на швидкості, він звивався угору та униз по невеликому підвищенню дороги, поки не зафіксував у свідомості, які саме почуття викликає кордон. На тій стороні, де знаходилося поле-піклування, було почуття як те, що він зараз сприймав як нормальне: глибоке та трохи захоплююче. З іншої сторони…

— О! – вигукнув Ейдан. – З цієї сторони усе нудно та небезпечно! Як стояти на злітно-посадковій смузі на шляху у літака. Розпластаний, але на щастя не мертвий.

— Так. Ми шукаємо саме це почуття. Тоді ми будемо знати, що знаходимося просто за межами кордону, — сказав Ендрю.

З іншої сторони, у живоплоті, була хвіртка. За нею виднілося поле майже стиглої пшениці, а поряд із ним — проглядалися залишки ґрунтової дороги.

— Схоже, — сказав Ендрю, — що колись тут була стежка. Якщо вона іде вздовж всієї лінії кордону, це значно полегшить нашу справу.

Це не було надто легко. Там була, або нещодавно зникла стежка, на більшості шляху, але хто б не володів цими землями, він виорав стежку, або викопав живоплоти, щоб збільшити площі пасовищ, і у цих ділянках було дійсно важко віднайти потрібний напрямок. Ейдан, коли відхилився від глибоке-та-захоплююче у бік розпластаний-та-у-небезпеці, сподівався, що за ними ніхто не спостерігає. Мабуть, вони виглядали як божевільні, коли удвох, обережно, пересувалися зигзагами по широкому зеленому лугу. Ендрю ж більше хвилювало що їх побачить якійсь фермер, коли вони продовжили свій шлях по кукурудзяному полю, шалено шелестячи та намагаючись не зіпсувати урожай.

Вони підійшли до маленької річки, над якою був міст. Але він був поламаний, і вся річка була з запеклістю відгороджена колючим дротом та товстими густими деревами.

— Це майже виглядає так, ніби хтось не хоче, щоб ми цим займалися, — сказав Ейдан.

— Схоже на те, — погодився Ендрю дивуючись, що дідусь мав ворогів, про яких він не знав. – Давай з'їмо сандвічі.

Вони їли ланч сидячи на березі річки, глибше у розпластаний-та-у-небезпеці, де була піщана мілина, яка могла би допомогти їм перейти річку, думав Ендрю. Поки Ейдан весело зжував більшу половину

сандвічів, Ендрю витяг мапу і позначив кордон, який вони вже відшукали. На диво він був постійним, рівномірно кривуватим, і здавалося починав промальовуватися як великий овал, біля центру якого стояв Мелстоун Хауз. У нього виникла велика спокуса домалювати решту овалу та піти додому. Але це було схоже на шахрайство. Поки він це робив, у нього виникло незворушне переконання, що його відповідальність за поле-піклування означає що він повинен, персонально, обійти кожну ділянку кордону. Все одно, він позначив на мапі лінію олівцем, де він думав пролягає кордон. Буде цікаво дізнатися, чи справдиться його передбачення.

Вони перейшли річку, стрибнувши з піщаної мілини та, радше, промокли. Потім вони пішли униз за річкою до зламаного мосту та продовжили шлях звідти.

На цій ділянці стежка колись проходила між двома живоплотами, а потім була забута. Зараз вони пробиралися крізь середину живоплоту, де ожина порвала їх одяг, гілки шмагали обличчя, яблуні били по головах а кропива намагалася ужалити ноги крізь одяг. Вони продиралися протягом миль, розгарячені та ледь дихаючи, в той час як їх волосся вкрилося насінням, поки нова Ейданова шерстяна куртка більше не виглядала як нова, а їх чоботи не стали важкими від бруду.

А потім одразу усе змінилося. Вони вихиталися на належну стежку, з іншої сторони якої стояв паркан. На паркані було повідомлення:

ПРИВАТНИЙ КІННИЙ ЗАВОД ТРИМАТИСЯ ПОДАЛІ

— Що це означає? – видихнув Ейдан. Він зняв свою куртку та струсив із неї насіння.

— Це місце, де тренують скакових коней, — сказав Ендрю. Він оперся на паркан та подивився на довгі смужки зеленого дерну, що бігли вправо та вліво на їх шляху. – Знаєш, — сказав він, — цей кордон має бути дуже

старим. Я гадаю, що можу простежити лише половину на цій території, але іншу – ні. Ці стайні мають тягнуться прямо через наш кордон. Це не має сенсу, хіба що стайні значно новіші. – Він переліз через паркан та опинився на товстій, товстій, м'якій як подушка, траві. – Давай, Ейдан. Нам доведеться зайнятися незначним правопорушенням.

Ейдан здригнувся. Припустимо, хтось викличе поліцію…

— Я певен все буде добре, — сказав йому Ендрю. – Вони скачуть на конях лише рано вранці, я це знаю. І буду дуже здивований, якщо ми когось зустрінемо.

Він покрокував далі, залишаючи наповнений насінням бруд, з його чобіт, на дерні. Ейдан слідував за ним, присідаючи. Зелені проміжки були розділені один від одного рядами вищої трави, повної диких квітів. Вони просувалися далі по схилу, який за своєю формою дещо нагадував зв'язку бананів, був відкритим та виказував їх, і Ейдан чекав, що будь-якої секунди їх двох помітять та покличуть. І, у деякому сенсі, він був правий.

Кордон різко загинався до кінця містечка, звужуючись у овал, як і передбачав Ендрю. Вони простежили кордон по крутому пагорбу та знову, під кутом, униз, туди, де вони могли бачити червону цеглу будинків, які, очевидно, були стайнями, та великий будинок унизу на відстані, серед дерев, який був зв'язаний цими стайнями. Тут, якійсь вершник, вириваючи дерен, наближався до них. Ейдан озирнувся навколо у розпачі, оскільки навкруги була лише сама трава, у якій не заховаєшся. Він подумав, може впасти на неї та розпластатися.

Але Ендрю радісно махав вершнику. Вершник також махав та радісно гупав до них. Кінь протестуючи фиркнув, коли його зупинили. Сташ, на його спині, виглядала на подив чарівно у касці, посміхаючись їм.

— Здрастуйте, — сказала вона. – Загубилися? Чи вчиняєте дрібне правопорушення?

— Останнє, — сказав Ендрю у манері, найбільше схожій на професорську. – Ми відслідковуємо кордон мого поля-піклування. – Він був так несподівано радий побачитися зі Сташ, що не був досить певен як це показати.

— О! сказала Сташ. – Саме тому? Це начебто створює вам перешкоди, а? Втомилися, йдучи схилом через поля для тренувань. Якщо вам необхідно пройти кожний дюйм кордону, боюся у вас будуть проблеми. Він проходить прямо через будинок Ронні Стока. Тато каже, що Мелстоун Гранж мали побудувати значно пізніше тих часів, коли Брендони створили своє поле-піклування. Але не хвилюйтеся, — швидко сказала вона, побачивши як розгублено дивився Ендрю. – Сьогодні цілий день відбуваються зустрічі щодо скачок. Ронні та місіс Ронні та помічник тренера, всі на них. Зустрінемося біля великих воріт і побачимо, що я зможу зробити. Але спочатку я маю трохи потренувати бідного Флотсама [24]!

Останнє речення вона кричала через плече, оскільки кінь понісся галопом. Ендрю знизав плечима.

— Мабуть, нам слід продовжити, — сказав він.

Після цього, подорож для Ейдана стала трохи схожою на мрію. Вони слідували за кордоном униз пагорба, потім з полів для тренування вийшли у прекрасний, доглянутий сад, де пройшли через куток клумби з трояндами. Вони щойно досягли високих залізних воріт, які, здавалося, відкривалися на кінний двір, коли пригалопувала Сташ, з іншої сторони садової стіни. Вона причепила коня до кільця у стіні, дала йому шматочок цукру та – Ейдан поморщився – поцілувала його у великий ніс та ковзнула через ворота до них.

— Сюди, — сказала вона та привела їх у великий, доглянутий будинок. – Як ви гадаєте, ви зможете нести своє взуття? – сказала вона, коли вони увійшли. – Не думаю, що Ронні буде вдячний за всю цю багнюку на килимі.

Тож вони відслідковували кордон у шкарпетках. Ейдан виявив, що так було краще. Кордон шипів під його ступнями нижче килимів Ронні Стока. Очевидно, це були дуже дорогі килими. Ейдан подумав, що вони були огидні – саме це, вирішив він, і доводило що килими були хороші, як завжди буває з відразливими речами, як яєчний білок, який є корисний для вас. Але було дуже дивно слідувати за шипінням через чиюсь величну вітальню, а потім через великий зал, виблискуючий люстрами та з ще бридкішими килимами. А потім зайти у глухий кут – туалет внизу сходів.

— О Боже, — сказав, із жаданням, Ейдан, навпроти туалету, всього вкритого блакитними квітами.

— Використай його, поки ми тут, — сказав Ендрю. – Кордон повинен рухатися через стіну, Ми виявимо його на вулиці. – Він, радше із роздратованістю, подивився на Сташ. У неї був напад сміху.

— Ви…Ви піклуєтеся про половину квіткового туалету! – Змогла вимовити Сташ. Це також розсмішило і Ендрю.

Вони пройшли крізь великі вхідні двері та всілися на імпозантному ганку, щоб знову взутися. Сташ весело сказала.

— Я маю побачити Флотсама. Побачимося післязавтра, — та зачинила за ними вхідні двері.

Після цього, кордон повів їх широкою дугою овалу по гравійній дорозі, майже до передніх воріт Местоун Гранжу. Але потім він знову звертав на поля та на заболочену місцевість на іншій частині містечка. Ендрю

дивився у той бік, задоволений. Кордон проходив майже по тій самій лінії, яку він намалював на мапі олівцем. Але він бачив, що Ейдан дуже втомлений.

— Гадаю, решту слід залишити на інший день, — сказав він, — і піти додому через містечко.

Ейдан із задоволенням погодився. У нього було відчуття ніби він ходив тиждень. І він передбачав, що по містечку до Мелстоун Хаузу буде доволі довгий шлях..

Він був правий. Мелстоун було довге та витягнуте містечко. Воно дуже добре виглядало у передвечірньому світлі, з його рядами котеджів, що перемежовувалися із більшими будинками, побудованими з старої червоної цегли, та подекуди із новесенькими бунгало, затиснутими між ними. Одне із цих бунгало належало містеру Стоку, сказав Ендрю, але він не знає яке саме. Ейдан зітхнув. Йому все почало здаватися просто довгою, довгою дорогою.

Розмова про містера Стока нагадала Ендрю про овочі.

— У мене відчуття, що сьогодні ми маємо самі приготувати шикарну вечерю, — сказав він. – Ти добре готуєш?

— Не погано, — сказав Ейдан. – Бабця завжди казала, що не витримує безпорадних чоловіків, які навіть не можуть зварити яйце. Коли я був ще малим, вона змушувала мене вчитися куховарити. Я можу приготувати майже всі звичайні страви.

— Добре! – сказав Ендрю. – Тоді ти можеш щось приготувати ввечері.

О, Боже.

— Коли мої ноги перестануть боліти, — швидко сказав Ейдан та подивився навкруги, щоб відволікти Ендрю від думок про приготування їжі.

Дорога звивалася униз, у напрямку до западини, де знаходився Мелстоун Хауз. І там, за наступним рогом, знаходився досконалий котедж із солом'яним дахом, один з тих, що протягом століть притулився донизу, до землі, і тому виглядав так, ніби він тут виріс, а не був побудований. Квітучий дикий виноград тягнувся навколо вікон, із шибками у ромби, та трохи у бік вхідних дверей, а передній садочок був повний троян, троянд всіх можливих кольорів.

— Агов! [25] – хитро сказав Ейдан, але також маючи на увазі і це. – Який чудовий будинок! Мені він подобається значно більше ніж житло Ронні Стока.

— Кому б він не сподобався? – погодився Ендрю. – Він мирний.

Хтось підстрибував по саду, доглядаючи троянди. Коли вони підійшли ближче, то побачили, що це був Тарквін О'Коннор – Тарквін, який йшов на двох ногах, але дуже обережно, так, ніби ще не зовсім довіряв своїй новій, неіснуючій нозі, яка могла раптово зникнути та кинути його на трояндовий кущ.

У той самий час Тарквін їх побачив. Він пришкутильгав до вхідної хвіртки із радісною посмішкою над його маленькою бородою.

— Привіт! – крикнув він. – Я розмірковував чи будете ви разом. Заходьте та випийте чашку чаю. Я тільки-но напік трохи печива, так що у мене не лише чай.

"Полегшення!", подумав Ейдан.

Печиво було найсмачнішим пісочним печивом, яке коли-небудь пробував Ейдан. Тарквінові чашки були подібні до тих, які Бабця тримала у заскленому серванті та ніколи не використовувала. Ейдан ледь насмілювався пити зі своєї чашки. Він оглядав Тарквінову, із речами там і тут, зручну кімнату, в той же час слухаючи як Тарквін зізнається Ендрю, із жалісною посмішкою, що його неіснуюча нога все ще при нім, але він їй просто не довіряє.

— Це тому, що мої пальці проходять крізь неї, коли я вдягаю шкарпетки, — пояснив він.

Ендрю зняв окуляри та оглянув ногу. Ейдан подивився на відполіровані меблі та низьку стелю із чорними балками, а потім на Тарквінові старі розжарено червоні східні килими.

— О, Ваші килими мені подобаються значно більше ніж ті, що у Ронні Стока! – вигукнув він.

— Так і має бути! – сміючись сказав Тарквін. – У Ронні ніколи не було смаку. Все що коштує дорого, Ронні вважає хорошим. Але як сталося, що ви були усередині його будинку?

— Нас завела Сташ, — сказав Ейдан. Він та Ендрю описали як розміщений кордон поля-піклування посередині Мелстоун Гранжу, включаючи туалет унизу.

Тарквін сміявся над цим, так само як і Сташ.

— Так Ронні і треба, — сказав він, — що Гранж настільки старий. Він завжди казав мені, коли я виступав за нього. Тож я пішов до місцевого архіву та подивися щодо цього місця. Воно було побудовано у 1832 році, ось так. Тобто воно вікторіанське, більш-менш. Цьому котеджу на триста років більше – а може й більше, але більш ранніх записів немає. І я закладаюся, що Ваше поле-піклування таке ж старе як і мій будинок,

якщо не старше, інакше б Гранж не побудували поперек нього. До речі, Сташ Вам розповіла про велику сварку, яка була у Комітеті Фестивалю?

— Ні, — сказав Ендрю, все ще витріщаючись на Тарквінову ногу. – Воллі Сток сказав.

— Він! Він би і не сказав! – мовив Тарквін – Клянуся, цей чоловік знає речі, перш ніж вони трапляться! Але це правда, тож, якійсь час виглядало на те, що Фестивалю не буде. Я думав що Стокі – Ваш містер Сток – може перерізати собі горлянку, якщо не буде де показати його овочі. Але зараз вийшло так, що вони залучили містера Брауна та зараз усе гаразд, отож.

Ендрю знову одягнув окуляри та сказав:

— Я ніколи не зустрічав містера Брауна.

— Того з Менору? Дійсно ніколи? – сказав Тарквін. І додав, так само як Воллі Сток, — Відлюдник та трохи вчений як Ви, Ендрю. Я здивований, що Ви його не знаєте.

Його дідусь, пам'ятав Ендрю, завжди казав: "Містер Браун не для нас, Ендрю, але ми маємо бути дуже ввічливі із ним." Ендрю задумливо сказав:

— Ніколи. Мій дідусь, здається не знав його.

— Мене це не дивує, — сказав Тарківн. – Ніхто його не знає. Тому ще дивніше, що він збирається брати участь у Фестивалі, ось так. У будь-якому разі, що Ви робите із моєю ногою?

— Гадаю я можу її затвердити, — сказав Ендрю. – Але повільно, крок за кроком. Заходьте до мене, так часто, як зможете, і я спробую поступово зробити її твердішою.

— Дуже Вам дякую, — вдячно сказав Тарквін. – Було трохи ніяково сьогодні вранці, коли Стокі заскочив до мене – бушуючи від того, що Фестиваль збираються відмінити, тому він і був таким — а я зачепився ногою у штанині за цвях. Тож я пішов у одному напрямку а моя штанина в іншому. Стокі трохи витріщився.

— Можна подумати він не звик до таких речей, — сказав Ендрю, — працюючи на мого дідуся всі ці роки. Ну, добре. Твої ноги вже відпочили, Ейдане? Нам зараз краще піти.

Глава 7.

Місіс Сток вже пішла додому, коли Ендрю та Ейдан повернулися до Мелстоун Хауз. Посередині кухонного столу, цілком неминуче, стояло блюдо із сиром та кольоровою капустою. Під ним була докірлива записка, в якій говорилося: "Наш Шон незнав що робити, тож він пішов у той старий сарай. Якщо він зробив щось не те, ви повинні бути там".

Ендрю лише посміхнувся та зайнявся приготуванням стейка, з морозильника. До Ейданового полегшення, майже все виконав сам Ендрю. Ейдан не знав де знаходяться каструлі, чи як працює піч, але допомагав. І весь цей час він дивився на величезний одяг для Гроіла, якого він приніс униз та повісив та кухонний стілець, сподіваючись, що не буде дощу і вони зможуть покласти одяг на дах сарайчика для дров після вечері. Цей одяг був Ейдановим самим першим великим магічним проектом і він хотів, щоб все спрацювало.

"Не можу дочекатися, щоб побачити чи він підійде!", думав він весь час.

Поки Ейдан думав про це, щонайменше у сороковий раз, у його голові звучав голос бабусі, який казав те, що Бабця завжди казала Ейдану, коли він жалівся, що не може дочекатися. "Ейдане, не бажай щоб твоє життя зникло!". Зазвичай, Ейдан сприймав це як те, що він не

повинен витрачати сьогодення на пристрасне бажання чогось у майбутньому. Але цього разу він згадав наскільки великим був Гроіл та що Гроіл не був суворим вегетаріанцем. І тоді слова Бабці отримали зовсім іншого значення. Ейдан подумав: "О!" та відчув себе досить малим.

І все одно, він дивився, як на заході Сонця, Ендрю закинув великий одяг на дах сараю для дров. Тоді Ейдан виявив, що у нього не має найменшого бажання дізнатися, чи підійшов одяг. Він пішов спати. Він був абсолютно втомлений після всього цього блукання та одразу заснув.

Десь біля опівночі, він прокинувся від брязкаючого удару у вікно. Вітер, сонно подумав Ейдан. Удар повторився. Він почув як вікно затряслося. "Він його розіб'є!", подумав Ейдан та швидко вибрався з ліжка, угору та знову униз по підлозі, до вікна. Як і минулої ночі, він міг бачити опуклий білий Місяць, що мчав крізь тонесеньку димку хмар. Коли він добрався до вікна, Місяць та хмари зникли за великим темним кулаком. БАХ. Вікно застрибало.

Ейдан обережно виліз на підвіконня завширшки три фути та відчинив вікно. Він стояв на колінах та дивився на кулак Гроіла, зупиняючи його від нового удару по склу. Нижче кулака, знаходилося величезне обличчя Гроіла, повернуте до Ейдана у такому ракурсі, що Гроіл, більше ніж коли-небудь, був схожий на Шона. Обличчя розпливлося у величезну усмішку, коли Ейдан висунувся з вікна, показуючи два ряди надзвичайно великих квадратних зубів. Нижче, на Гроілі був одяг. Все таки Ейдан зробив його завеликим. Гроіл був змушений завернути рукави та підвернути штанини джинсів. Ейдан міг бачити бліді обшлаги понад Гроіловими голими ступнями – які все ще виглядали величезними, навіть з висоти поверху.

— О, добре! Ти знайшов одяг! – сказав Ейдан.

Гроіл шалено закивав, а біля його очей з'явилися зморшки від посмішки.

— Ти його зробив?

— Так, — сказав Ейдан.

— Так і думав, — сказав Гроіл. – Він пахне тобою. Запах хорошої магії.

— А він подобається тобі? – з тривогою запитав Ейдан.

Гроіл знову кивнув та блаженно усміхався.

— Зручний, — сказав він. – Теплий. Ошатний також. Я буду добре спати, як прийдуть зимні дні. І є простір для зростання. Зараз ніхто не зможе сміятися з мене через голизну. Ти дуже добрий. Я буду хвалити тебе Високому Лорду. Може навіть попрошу когось згадати про тебе при Королі.

— Все в порядку, — сказав Ейдан, дивуючись хто такі Високий Лорд та Король. – Не має за що.

— У мене був невеликий клопіт із цими не-гудзиками, — сказав Гроіл. – Я правильно їх застібнув? – Він позадкував, так, щоб Ейдан міг бачити блискавки на джинсах та на комірі спортивної куртки, і вказав на них. – Ви тягнете їх, щоб закрити? Так?

Обидві блискавки були правильно застібнуті. Гроіл не був дурнем, подумав Ейдан, навіть за умови що либонь ніколи у житті не бачив блискавок.

— Так, — сказав він. – Блискавки. Ти обидві застібнув правильно. Добре виглядаєш.

— Блискавки, — повторив Гроіл. – Я добре виглядаю. Я добре почуваюся. Я отримав одяг! — Він помчав, розмахуючи руками на манер

Шона, та почав танцювати навколо невиразного, залитого місячним світлом газону. – Я отримав одяг! – співав він скрипучим тенором. – Я добре виглядаю! Я отримав блискавки, я отримав одяг, я добре виглядаю! – Він стрибав. Він скакав. Він екстравагантно задирав ноги. Він підплигував. Раз чи два, Ейдан був певен, що Гроіл залазив у чортополох, але не помічав цього. Його ступні мали бути доволі жорсткі. – Я отримав блискавки! Я отримав одяг! – ревів Гроіл, та стрибав як балерина, роблячи твізли [26] у повітрі.

Через мить, або десь так, Ейдан підхопив ритм Гроіла, висунувся з вікна та плескав у долоні в такт танцю. До того часу, коли Гроіл відтанцював за ріг будинку та зник з очей, долоні Ейдана доволі боліли. І навіть тоді, Ейдан ще чув, як Гроіл співає на відстані. Він пішов назад у ліжко, радше здивований тим, як легко когось зробити щасливим. Бабця завжди казала, що ти і себе робиш щасливим, але насправді, до цього часу, Ейдан їй не вірив.

— Гроілу сподобався одяг, — повідомив він Ендрю вранці.

Ендрю посміхнувся над беконом, якого смажив. Здається сьогодні він готував сніданок раніше ніж зазвичай.

— Я чув як він співав, — сказав Ендрю. — Не кращий тенор у світі.

— Він також і танцював, — сказав Ейдан.

— Я відчув як тремтить земля, — відповів Ендрю, вивертаючи бекон та підсмажений хліб на дві таці. – Їж. Сьогодні ми будемо слідувати за кордоном в іншому напрямку, зліва від провалля у дорозі. Здається буде дощ, тож я хочу вийти з дому якомога скоріше.

Мряка почалася, як вони вдвох вийшли з дому, і, безсумнівно, стало холодніше. Гроіл буде радий одягу, думав Ейдан, коли плентався повз корів Воллі Стока, на шляху до дороги. Задумавшись про це, Ейдан

порадів своєму власному новому, на блискавці, дощовику. "Я отримав блискавки!", подумав він та не міг стримати посмішку.

З цієї сторони кордон зовсім не був таким постійним, як подумав Ендрю. Він випинався далі від лісів та полів Ендрю, у невідомі луки, де тягнувся якійсь проміжок біля дороги, допоки дорога не згорнула у напрямку колишнього Університету Ендрю. Тут, на деякий час, вони загубили лінію кордону. Справді, задавався питанням Ейдан, чи вони самі також не загубилися. Вони пробиралися крізь болотисте поле повне високих очеретів, звідки вони навіть не бачили містечка, однак могли чути церковний годинник, десь вдалечині за лісом. Одинадцять годин, подумав Ейдан. Вже.

У цей час пішов справжній дощ, білий та проливний. Очерет нахилився та шипів, а далекий ліс майже зник за сірими стержнями дощу. Вони ледь бачили куди ступають, не кажучи вже про те, щоб шукати кордон. За секунди вони промокли, волосся стікало на очі, а окуляри стали майже непотрібними.

Ендрю зробив два великі хлюпаючі та смокчучі кроки у, ймовірно, неправильному напрямку та зупинився.

— Не добре, — сказав він. – Давай підемо у ліс та заховаємося там, поки це не зупиниться. Не може довго так сильно дощити.

Ейдан зняв окуляри і лише тоді зміг майже розгледіти, за дощем, темно-зелений ліс. Він був набагато далі, ніж хлопець думав. Вони спотикалися та в'язнули у напрямку до лісу, і час від часу кожен з них намагався витерти вологі окуляри об носовичок Ендрю. Ейдан забув у своїй крамничній оргії, що йому можуть знадобитися носовички. Він проклинав себе за це, коли вони нарешті спотикалися крізь зарості ожини під деревами.

— Тут також волого, — сказав він з відразою.

— Так, але по-іншому, — сказав Ендрю.

Це була правда. Листя з дерев затримували дощ, тож вони, принаймні могли бачити куди ідуть. Але час від часу, у дереві накопичувалося забагато води і усе це впаде униз, двадцять хвилин насиченого дощу — і воно перехилялося на їх голови. Нагорі, вони могли чути, дощ неухильно шипів на вершинах дерев, поки усе навколо них, дерево за деревом, не навантажилося холодною водою та не полилося униз.

— Гадаю, ми потонемо, — нещасно сказав Ейдан.

Ендрю подивився на нього. Міський хлопчина. Не звик до цього. Обличчя Ейдана було вологе та біле, і він тремтів. Задумавшись про це, Ендрю також не почувався задоволеним.

— Добре, — сказав він. – Давай підемо додому та зачекаємо поки не закінчиться дощ.

Вони спробували це зробити. Але до цього часу жоден з них вже не був певен у якій стороні знаходиться домівка. Після деякого збентеження – протягом якого величезні дерева виливали декілька цистерн дощу, змішаного із гілками, гусеницями та листям прямо на їх голови — Ендрю твердо пішов прямо. Ліс був не дуже великим. Він знав, що скоро вони мають вибратися з нього. Ейдан слідував за ним, звиваючись плечима та патологічно підозрюючи, що, якщо скорчитися униз, то з його спини впаде лише вода, чи також велика безнога тварюка, яка якимось чином потрапила під його капюшон.

Вони виявили, що опинилися перед стіною.

Це не була велика стіна. Вона була висотою по коліно та побудована зі старої розсипчастої цегли, вкритої мохом. Але дещо зловісним фактом було те, що хтось заповнив усі прогалини та низькі місця у ній колючим

дротом, який виглядав занадто новим. Здається вона тягнулася прямо через ліс, на всьому проміжку, який вони могли бачити.

— Я не пам'ятаю цього! – сказав Ендрю. – І чому колючий дріт? Це моя власність. Я ніколи не погоджувався щоб хтось обносив частину лісу дротом.

Із невеликим рохканням, він підняв один вологий чобіт та опустив з іншої сторони стіни. Там захрустіло мертве листя.

Вздовж стіни, ніби це був сигнал, і далі захрустіло листя. Великий чоловік у сірій в'язаній шапці та вологому темно-синьому піджаку примарширував до стіни у великих гумових чоботях. Він ніс рушницю. А на повідку вів собаку. Пес неприємного виду, радше схожий на бультер'єра, із гладкою роздутою мордою та підлими рожевими очима. Ендрю, переводячи очі з чоловіка на пса, подумав, що їх обличчя напрочуд схожі, такі ж підлі та рожеві очі. Все одно, чоловік йому когось дуже сильно нагадував. Якщо забрати роздутість, подумав він…

— Забери цю ногу звідси, — загарчав чоловік на Ендрю, — або я спущу пса на тебе. За цією стіною ви порушники.

Ендрю почувався по-ідіотські, спійманим таким чином — верхи на стіні, але він сказав:

— Ні, не заберу. Я володію цим лісом. Я Ендрю Хоуп. Хто — ви, до біса?

— Охоронець, — прогарчав чоловік. Пес також загарчав і напружився на своєму повідку, дивлячись на ногу Ендрю.

Ендрю, так зверхньо, як міг, забрав, радше швидко, ногу назад, до своєї сторони стіни.

— Охоронець кого? – сказав він.

— Містера Брауна, звичайно, — огризнувся чоловік. – Ліс з цієї сторони стіни належить йому. Він не пускає нікого на свою власність.

— Дурниця! – сказав Ендрю.

— Не вірите мені, йдіть і спитайте містера Брауна, — сказав чоловік. – У нього все це написано чорним по-білому. Тож забирайтеся звідси. Зараз. – Тут пес поставив передні ноги на цеглу та, вижидаючи, загарчав на Ендрю. Слина загорнула його великі жовті ікла.

Ендрю позадкував.

— Це все сфабриковано! – сердито сказав він. – Ви не маєте права видворяти мене з моєї власної землі! Я неодмінно поговорю із вашим роботодавцем. Скажіть як вас звати.

— Охоронець, — сказав чоловік. – Це єдине ім'я, яке ти одержиш. Говори із ким хочеш, але забирайтеся спочатку з лісу, поки я не спустив пса з повідка. – Він потягнувся туди, де повідок був з'єднаний із ошийником пса. – Зникли швидко, — сказав він. – Обидва. Зараз же.

Здається, більше нічого не залишалося, як піти. Білий від гніву, Ендрю повернувся та промарширував геть. Він був настільки розгніваний, що забув, про те, що ще хвилину тому вони загубилися у цьому лісі. Він просто повернув у бік Мелстоун Хаузу та марширував великими сердитими кроками, а за ним рисів Ейдан, щоб не відстати. Звичайно ж, через деякий час між деревами з'явився підбілений дощем зелений луг. Ендрю блискавично прокрокував поміж овець Воллі Стока.

— Цей ліс мій! – сказав він. Він належав моєму дідусеві. Це відзначено у справах. Я зателефоную своєму юристу. Цей Браун абсолютно не має

права перекривати парканом половину лісу, не кажучи вже про погрози нам зі сторони його працівника!

Ейдан глянув на обурене біле обличчя Ендрю та був вражений. Це було вперше, коли він бачив, як Ендрю виглядає небезпечним. Він дивувався, що Ендрю збирається зробити.

Коли вони досягли будинку, Ендрю рвонув у свій кабінет та витяг запилюжені жовті пакети, у яких знаходилися папери щодо Мелстоун Хауз.

— Що це ви удвох учиняєте, капаючи водою по всьому будинку? – хотіла дізнатися місіс Сток.

Ендрю проігнорував її та розклав документи по всьому столу, незважаючи на те, що дощ, з волосся, шльопав на них.

— Ось воно! – сказав він Ейдану, нетерпляче змахуючи воду з мапи. – Як я і думав. Ця лінія позначає межі власності і вона проходить як раз навколо цілого лісу. Землі Менора лише підходять до цих меж. Він насмілився напускати на мене пса!

Він схопив телефон та набирав лютими ударами номер свого юриста.

— То ви будете зараз ланч? – запитала місіс Сток.

— Не зараз, — сказав Ендрю із телефоном біля вуха. — Я занадто роздратований, щоб їсти. Алло? Чи можу я поговорити із Ліною Баррінгтон-Сток, будь-ласка? Терміново.

— Ви мене чули? Ланч? – вимагала місіс Сток.

Голос у вусі Ендрю казав, що місіс Баррінгтон-Сток тільки що вийшла з офісу, але зв'яжеться, якщо Ендрю залишить своє ім'я та номер телефону. Він подивився з-під лоба на місіс Сток.

— Ейдан буде ланч, — сказав він. – Я зайнятий.

— Перепрошую? — запитав телефон.

— Ендрю Хоуп, Мелстоун Хауз, Мелстоун, — сказав Ендрю. – Мій номер записаний у вас. Я його забув. Ідіть, місіс Сток. – Він закінчив дзвінок, схопив телефонний довідник та гарячкувато перегорнув на Браун.

— Я не звикла, щоб до мене так ставилися, — сказала місіс Сток. Вона кинулася геть.

Знаючи, що Браунів будуть сторінки та сторінки, Ейдан залишив Ендрю та тихенько вийшов змінити одяг на сухий. Коли він повернувся, Ендрю все ще шукав. Та лаявся.

— Я передивився всіх Браунів двічі, — сказав він Ейдану, – і тут немає жодного Брауна у Мелстоун Менорі! Жалюгідного шахрая мабуть не внесли у довідник. Він має бути!

— Зрештою, Ви би могли з'їсти ланч, — запропонував Ейдан.

— Ні, ні, — сказав Ендрю. – З кожною хвилиною я стаю ще зліше. – Він кинув довідник та, бушуючи, пішов нагору сходами.

Ейдан тинявся без діла по кабінету, добре усвідомлюючи, що Ендрю образив місіс Сток дуже сильно і розмірковував як він зможе уникнути її. Сир з кольоровою капустою, подумав він. У відрах. Він все ще тинявся по кабінету, коли Ендрю увірвався та подивився на мапу. Ендрю був одягнутий у значно акуратніший одяг, ніж звичайно – якщо не

враховувати шкіряних латок на ліктях його твідового піджака – і фактично надів краватку.

— Я їду до цього містера Брауна, — сказав він, витягуючи мапу з рюкзака. – А. Ось тут. Я знав, що дістатися Менора буде складно. Тобі краще триматися подалі від місіс Сток. На ланч можеш з'їсти сандвічі з мого рюкзака. – Він сердито смикнув тугий вузол своєї краватки та помчав геть через коридор.

— І куди ви біжите зараз? – почув Ейдан голос місіс Сток.

Голос Ендрю відповів:

— Вас не стосується чию шию я хочу звернути! — За цим прослідував сильний грюкіт вхідних дверей. Невдовзі, Ейдан почув як завелося авто та, коли Ендрю проревів геть, як сильно розсипався гравій.

Дощ, здавалося, слабшав. Ейдан вирішив, що піде на вулицю одразу, як кінчитися дощ. У той же час він з'їв сандвічі та увійшов до вітальні, розмірковуючи, що може програти нехитрі мелодії на піаніно. Але там була місіс Сток, знову мстиво переміщуючи піаніно у темний кут. Ейдан поспішно відступив. Оскільки зараз дощ лише накрапував, він знову натягнув свого вологого дощовика та вийшов на двір. Усе здавалося кращим, ніж залишатися у будинку із місіс Сток.

Ейдан став звикати до не-зовсім-безпечного почуття поза межами земель Мелстоун Хаузу. Він вирішив, що вивчить інший кінець містечка. Тож, в кінці провулку він повернув праворуч та пішов униз, повз церкву серед дерев, а потім повз зелений газон та паб. Там було чимало інших дітей. Місцева школа – де б вона не була – повинна була зачинитися на канікули. Оскільки він нікого з них не знав, Ейдан продовжив іти, зараз угору, повз крамницю та перукарню, до нових будинків на кінці містечка. Просто перед тим, як він їх досяг, він вийшов на футбольне поле. На живоплоті було розміщене велике повідомлення, яке оголошувало, що

МЕЛСТОУНСЬКИЙ ЛІТНІЙ ФЕСТИВАЛЬ БУДЕ ТУТ НАСТУПНОЇ СУБОТИ та стояла дата наступної суботи. Трохи божевільно, подумав Ейдан. Він, із допитливістю, пішов крізь ворота – розвідати.

На футбольному полі не було стійок воріт, але це не зупинило одинадцять хлопчиків – ні, два з них були дівчатками – почати гру у футбол на мокрій траві, при цьому ворота були позначені купами з їх одягу. Команда з шістьома гравцями вигравала. Вони забили два голи, поки Ейдан дивився.

Ейдан детально розробив план втручання та повільно приблизився. Ще один гол був забитий п'ятьом гравцям, одразу як він підійшов до них.

— Я можу постояти для вас на воротах, якщо хочете, — запропонував він, так, ніби йому було байдуже.

Вони одразу ж прийняли його пропозицію. Ейдан заховав окуляри у кишені дощовика та закрив блискаву, поклав дощовик до іншого одягу, що позначав стійки воріт, та приєднався, із задоволенням, до гри. Через годину, або трохи пізніше, рахунок був нічийним, а у Ейдана з'явилося одинадцять нових друзів.

Таким чином, обидва, Ейдан та Ендрю, пропустили інцидент, що був Останньою Краплею для місіс Сток та спричинив, те, що вона забрала Шона та пішла раніше. Вона залишила записку, у якій, здається, її почуття були викладені краще ніж її правопис:

Ви все ще недали Шону жодної роботи. Тут була якась жінка, що штовкалас навколо будинку задираючиз у вікна, я вийшла та відірвалася на ній. У Містера Стока закінчилася колурова копуста, то ж я зробила вам сир з картоплею. Ми її відправили.

Глава 8.

Ви попадете у Мелстоун Менор, рухаючись вузькою дорогою за церквою, хоча ви повинні бути обережними, щоб не звернути на іншу вузьку дорогу, позначеною покажчиком, що каже – МЕЛФОРД. У більшості днів, Ендрю мабуть і зробив би цю помилку. Але у той день, його лють вела його у правильному напрямку, непоміченим шляхом, а потім були удари та падіння, які доводили, що це була ґрунтова дорога. Ця дорога раптом стала вищербленою колією, що йшла крізь парк та гарні дерева. Стадо оленів раптово зустрілися на його сердитому шляху. Він повернув за ріг та приїхав до Менора.

Менор був яскраво вираженим будинком Єлизаветинської епохи. У нього були високі димоходи, багато чорних балок з зовні та безліч тьмяних, із шибками у ромби, вікон. Його фасаду вистачило б на постачання для декількох маєтків [27].

— Немов фільм про привидів! – крізь зуби сказав Ендрю. – Поганий малобюджетний фільм! Абсурд!

Він припаркувався перед могутнім чорним дубом біля вхідних дверей, промарширував у мряці та піднявся по цегляним сходам та потягнув за великий латунний дзвінок. Невиразне дзвенькання прозвучало десь усередині.

Ендрю чекав, дуже сподіваючись, що прибув якраз вчасно, щоб перервати ланч містера Брауна. Він якраз збирався знову потягнути за дзвінок, навіть сильніше, коли двері відчинилися з найбільш вражаючим скрипом. Коротенький товстий чоловічок у ранковому одязі подивився угору на нього.

— Так, сер?

Дворецький, подумав Ендрю. Тут повинен бути дворецький. Щось у маленькому пухкому обличчі чоловіка здалося його знайомим, але він був занадто роздратований, щоб задатися питанням що саме.

— Я хочу бачити містера Брауна, — сказав він. — Зараз.

— Так, сер. Яке ім'я я маю назвати? – запитав маленький чоловічок.

Воно видалося занадто простим. Ендрю не хотів переносити зустріч через це.

— Скажіть йому — Професор Хоуп, — прогарчав він. Кожен тут вважав його професором. Він може дуже добре це використати. – З Мелстоун Хаузу, — додав він загрозливо.

— Так, сер. Будь-ласка слідуйте за мною, сер. – Дворецький витончено пропустив Ендрю у будинок та закрив двері за ним із іншим вражаючим скрипом. Тоді він протарабанив геть у похмурий інтер'єр, повз різьблені дубові панелі та через широкий простір червоної плитки.

Ендрю пішов за ним. Той факт, що його пустили без запитань, ще більше розізлив його. Дворецький, здається, навіть не помітив цієї злості. "Намагається послабити мою перевагу!", подумав він. У повітрі висів сильний запах ростбіфу. Це дало Ендрю надію, що він увірветься під час прийому їжі містером Брауном, мабуть із серветкою під його підборіддям та графином у його товстого ліктя.

Але виглядало на те, що ланч у Менорі закінчився. Дворецький пропустив його у темну та приємну бібліотеку, де книги у шкіряних палітурках мерехтіли на стінах, а крісла з червоної шкіри, прошиті ґудзиками, стояли на темному жовто-брунатному килимі. Слабкий вогонь блимав на дні величезного, арочного каміну, на фасаді якого знаходився герб.

— Вас хоче бачити Професор Хоуп, сер, — сказав дворецький, відкриваючі масивні дубові двері, прикрашені симетричним орнаментом. – Він сказав мені, що з Мелстоун Хаузу.

— Заходьте, заходьте, Професоре, — сказав приємний, сріблястий голос. Високий се ребристий джентльмен, у дуже охайному костюмі у тонесеньку смужку встав з крісла поруч із вогнищем та простягнув руку. – Дуже радий зустрітися із орендарем Мелстоун Хаузу. Я можу запропонувати вам випити?

— Ні, дякую, — сказав Ендрю, радіючи, що не був любителем випити. – Я не орендар. Я власник. – Йому вдалося уникнути потискання руки містера Брауна, оскільки він зняв окуляри та протер їх. Його неозброєним очам чоловік здавався навіть вищим, та неможливо струнким. Здавалося, що навколо нього був, свого роду, срібний серпанок.

Містер Браун забрав руку. Він виглядав розгубленим.

— Але певно, шановний сер, ваше прізвище має бути Брендон, якщо ви не орендар?

— Джоселін Брендон був моїм дідом, — сказав Ендрю. – Мені шкода познайомитися із вами на недружній ноті, але я прийшов скаржитися.

— О, о, — сказав містер Браун. – Ну, якщо ви не хочете випити, то принаймні присядьте та звільніться від тягаря.

Він пропустив Ендрю до червоного, прошитого ґудзиками, крісла навпроти того, де він сам сидів. Ендрю завжди вважав такі крісла надзвичайно незручними. Він обережно сів та виявив, що був цілком правий. Крісло було суцільними слизькими шишечками. Внутрішній голос спонукав Ендрю зняти окуляри. Під приводом пошуку плями на лівій лінзі, а потім на правій, Ендрю зміг майже весь час візиту тримати очі неозброєними.

Він дивився як містер Браун втопив свою сріблясту довжину у кріслі навпроти та взяв стакан, з якого пив. Напій був кольору троянди. Час від часу він виглядав так розмито, ніби містер Браун і справді пив справжню

троянду. Графин, якого Ендрю раніше уявляв, був тут, на столі, біля стрункого ліктя містера Брауна. Насправді, графинів було декілька. У одному була дивна, пульсуюча блакитним, рідина. Інший був жовтим, із блискотом, який здався неозброєним очам Ендрю водою, а третій був ядуче зеленим. Жоден з них не був кольору троянди. Ендрю був надзвичайно радий, що відмовився випити. Він мовчки подякував Ейдану за розкриття трюку із окулярами.

— Містере Браун, — сказав він, — близько години тому я прогулювався моїм лісом – Мелстоун Лісом, який у документах вказаний, як моя власність – і я виявив, що половина лісу обгороджена та охороняється надзвичайно неприємним типом, який сказав, що він ваш Охоронець. Він погрозами вигнав мене. Зараз, ким би він не був….

Містер Браун граціозно знизав плечима.

— Боюся я можу назвати лише єдине ім'я і це – Охоронець, — сказав він.

— …я дуже сильно протестую, — продовжував Ендрю, — проти того, щоб мене виганяли з моєї власності.

— Але подивіться на це з моєї точки зору, — сказав містер Браун, заспокоюючи та ублажаючи. – У цьому лісі є істоти, яких я хочу захистити.

— Я можу сам чудово захистити моїх власних білок! – різко відповів Ендрю. – Факт залишається таким, що у вас немає абсолютно ніякого права загороджувати половину мого л…

— Ми говоримо не про білок, — перервав його містер Браун, спокійний та сріблястий. – Ми говоримо про недоторканість мого особистого життя, яке маю я захищати, а не ви.

— У будь-якому разі, у цей ліс ніхто не ходить, — прогарчав Ендрю, — крім мене, я ним володію, містере Браун! Всім лісом!

— Як я сказав, — вів далі містер Браун, так, ніби Ендрю і не говорив, — ви маєте подивитися на це з моєї точки зору, містере Хоуп. Як вчений і, припускаю, джентльмен, ви можете побачити дві сторони цього питання. Минулого року я повернувся, щоб жити у Менорі, гостро потребуючи приватності. Мої дві колишні дружини, кожна з них, настроєні проти мене. Природно, поки я не знищу важіль, який вони мають проти мене, мені потрібно жити у якомусь безпечному місці. На жаль, цей важіль дуже складно виявити, поки я не зможу виявити його я повинен наполягати на моїй приватності.

— Я не розумію, — огризнувся Ендрю, — яким чином з цією справою пов'язано ваше особисте життя! Ми розмовляємо про мої законні права!

Містер Браун похитав своєю сріблястою головою та співчутливо посміхнувся.

— Ах, містере Хоуп, мабуть ви молодше ніж виглядаєте, якщо ніколи до цього часу не мали неприємностей із жадібними жінками. І я повинен вказати вам, що моє становище було б значно зручнішим, якби ви зробили хоча б найменше зусилля дотримуватися нашої угоди.

— Якої угоди? – сказав Ендрю. – До сьогодні я з вами не зустрічався.

— Так. Саме тому я і припустив, що ви лише орендуєте Мелстоун Хауз, — сказав містер Браун, спокійно, схрещуючи ноги, у тонку смужку, та потягуючи з стакану розмиту троянду. – Якщо ви дійсно успадкували цю власність, тоді ви зобов'язані захищати мене та мою власність, за угодою, підписаною вашими предками. Не думайте, що якщо ви не Брендон, це звільняє вас від зобов'язань, містере Хоуп. У мене також є законні права.

— Ні, немає! – сказав Ендрю настільки гнівно, що вибрався з незручного крісла та стояв загрозливо дивлячись униз на містера Брауна. – Ви просто намагаєтеся відвернути мою увагу від того, що ви зробили. Я повторюю, містере Браун, у вас немає права обгорожувати половину мого лісу!

Здається, містер Браун зовсім не відчував небезпеки. Він спокійно посміхнувся Ендрю.

— Я повинен, — сказав він, — певна річ, пояснити вам мою точку зору. Вона значно важливіша за вашу. Оскільки ви не зробили жодної спроби дотримуватися угоди, у мене не було вибору окрім як захищатися самому. Мій анклав зараз у небезпеці. Ваш, так званий дідусь, був такий же недбалий як і ви. Коли я повернувся сюди, щоб уникнути дружин, стало зрозумілим, з кількості двійників у вашому полі-піклування, що моє королівство витікає протягом багатьох років. Ви маєте виправити це, з вашого дозволу.

— Я не розумію про що ви говорите, — сказав Ендрю. – Ваш анклав, як ви це називаєте, це Мелстоун Менор та його землі. І не більше. Це ваш витік.

Містер Браун похитав своєю срібною головою, із поблажливою посмішкою.

— Йдіть до дому містере Хоуп. Йдіть до дому та подивіться угоду. Ви знайдете, що там чітко говориться про те, що двійники не повинні з'являтися.

— Що ви маєте на увазі – двійники? – вимагав Ендрю. Його думки неспокійно звернулися до примарного паперу із чорною печаткою, якого привид дідуся намагався йому вручити. "Але це немає нічого спільного із цим типом, що намагається ввічливо вкрасти половину мого лісу!", подумав він. – Не маю ні найменшого поняття про що ви, — сказав він.

— Я бачу ви дуже необізнаний, — сказав зітхаючи містер Браун. – Дуже добре. Я, лише цього разу, вибачаю вас з цих підстав. Це, тому, що я бачу, як мій Охоронець роздратував вас…

— Роздратував мене! – Ендрю майже кричав.

— …і я накажу йому, на майбутнє, щоб він виставляв вас ввічливіше, — вів далі містер Браун. – Також я просвічу ваше невігластво, пояснюючи вам, як дитині, хто такі двійники. Двійники, це люди у вашому полі-піклування, які сильно схожі – зовнішністю та силами – на людей, що належать до мого королівства. Ви повинні наказати всім цим двійникам залишити Мелстоун, містере Хоуп. Або…, — тут містер Браун, все ще посміхаючись, здавалося перетворився з сріблястого у сталевого. – Або я вважатиму, що ви намагаєтеся створити на своєму боці потужну силу проти мене. І ми би цього не хотіли, чи не так, містере Хоуп?

Близько секунди, Ендрю не знав що і сказати. Наказати людям залишити Мелстоун! Містер Браун божевільний? Або він і містер Браун просто говорять про зовсім різні речі? У такому випадку, речі, про які говорив містер Браун здавалися Ендрю досить зловісно містичними. Ендрю не був дідусем. Окультна магія була чимось, про що він зовсім нічого не знав. Він вирішив посміхнутися, що вийшло дещо незграбно.

— Звичайно, я не збираю потужну силу, — сказав він. – Я не знаю як. І якщо це все, що ви можете сказати, то найближчим часом отримаєте звістку від мого юриста.

— Коли отримаю, я, звичайно ж, ввічливо вибачуся за погані манери мого Охоронця, — спокійно сказав містер Браун. – Я впевнений, ми можемо залагодити це цивілізовано. Гадаю, вам краще піти, містере Хоуп.

— Я теж! – сказав крізь зуби Ендрю. Він пихато одягнув окуляри. – Гарного дня!

Він з грюкотом вийшов з бібліотеки та прокрокував до масивних вхідних дверей, настільки швидко, що маленький дворецький шалено ляскав по червоній плитці за ним, щоб відчинити двері та, вклонившись, випустити на слабке сонячне світло.

— Знаєте сер, — сказав маленький дворецький, — було б значно краще, якби ви випили цей напій. Більшість ваших предків пили.

— Я не п'ю! – огризнувся Ендрю та вихром влетів зі сходів до авто.

Він від'їхав із ревінням, і допоки не виїхав на головну дорогу, лише міг люто тараторити про те, яким ввічливо грубим був містер Браун. Коли він вже повернув у напрямку Мелстоун Хаузу, йому приходило у голову, періодично, що деякі речі, які казав містер Браун, були доволі дивні. Наприклад, його слова щодо виселення людей з Мелстоуну. Це мав бути жарт. Так, це, мабуть був жарт, покликаний відвернути увагу Ендрю від захоплення містером Брауном половини лісу. Містер Браун грається із ним! Лють Ендрю збільшилась. Його юрист скоро із цим розбереться. Сріблястий, гладкий шахрай!

Він увірвався у Мелстоун Хауз, нічого не бажаючи так сильно, як розповісти комусь про незвичайні речі, які містер Браун мав нахабство сказати. Сташ була б для цього ідеальною особою, але Сташ не прийде сюди до завтра. Місіс Сток пішла. Ендрю знайшов її записку та відкинув у сторону, із сердитим сміхом. Він майже вирішив відкинути і велику неохайну миску з картоплею із сиром, але потім згадав Ейдана та як багато Ейдан їсть. Він залишив миску на кухонному столі та кружляв по будинку, шукаючи Ейдана, щоб розповісти йому що сказав містер Браун. Ейдана також не було. Ендрю увірвався у свій кабінет та знову зателефонував юристу.

Цього разу він натрапив на когось, хто, здавалося, знав трохи більше за попередню особу. Голос повідомив, що місіс Баррінгтон-Сток у відпустці, але зв'яжеться як тільки повернеться. Ендрю жбурнув телефон

із роздратуванням та розмірковував чи не пошукати Ейдана знову. Але, цього разу, від охолов достатньо, щоб вирішити, що він не повинен навантажувати когось, Ейданового віку, всіма тими дивними речами. Ні. Невідкладною справою було відкопати старі Джоселінові папери та подивитися, чи знайде він цей контракт, чи угоду, чи про що там думав містер Браун.

Як він пам'ятав, місіс Сток поклала всі папери старого Джоселіна у три великі картонні коробки.

— Я нічого не викидала, — сказала вона Ендрю, — навіть його засоби для чищення люльки. Я не знаю що важливе. — І вона кудись поставила коробки, допоки у Ендрю не знайдеться час, щоб їх переглянути.

Ендрю не міг знайти ті коробки. Їх не було ані у його кабінеті, ні у шафі у коридорі, ні у шафі під сходами, і точно їх не було у вітальні – де він оскаженів, коли побачив, що місіс Сток знову зсунула піаніно. Коробок не було у жодній спальні, не було на горищі, їх не було у жодному місці, про які подумав Ендрю. Обшукуючи будинок, Ендрю охолов настільки, щоб помітити, що зголоднів. Він зробив собі чаю та трохи хліба з медом. Потім він відчув, що спокійний достатньо, щоб пересунути піаніно. До цього часу, його гнів став менш видимим та застряг у свідомості, тяжкий та чорний та невблаганний.

Коли Ейдан нарешті повернувся, він знайшов Ендрю у вітальні, читаючого книгу про виробництво скла у період ранньої Вікторіанської епохи.

— Ви бачили містера Брауна? – запитав Ейдан.

— Так, — сказав Ендрю.

— Мої друзі, з якими я грав у футбол, сказали, що він моторошний, — сказав Ейдан.

— Він слизький, срібний шахрай, — сказав Ендрю, і Ейдана вдарив його дійсно жахливий спокій.

— Думаєте він гангстер? – запитав Ейдан із цікавістю.

— Ймовірно, — сказав Ендрю. – Ким би він не був, він стверджує, що мав щось подібне до контракту із моїм дідусем. Але я маю зачекати на місіс Сток, щоб перевірити це.

— Можна я з'їм картоплю із сиром? – сказав Ейдан.

***

Тієї п'ятниці Місіс Сток з'явилася трохи пізніше, ніж зазвичай. Її сестра Тріксі прийшла із нею. Вони вдвох ніжно вели Шона. У Шона була нова зачіска. Ейдан не міг відвести від неї очей. Верхня частина Шонової голови вся була у лляних кінцівках, із вкрапленням червоного, та червоне-та-лляне поєднувалося разом позаду, у свого роду зореутворення з волосся, з пробором униз, по середині. Ейдан до цього часу ще ніколи не бачив когось із пробором на потилиці. Він витріщався, допоки Шон не засоромився.

Ендрю також витріщався. Тріксі була така ж товста, наскільки її сестра була худорлява, плавна та рожева у надмірній вазі, та очевидно на багато років молодша за місіс Сток. Тим не менш, вони настільки були схожі, що могли бути близнючками. В обох було однакове світле волосся у однаковій ретельній зачісці, та однакова форма обличчя із однаковими злегка опуклими, проникливими блакитними очима. Вони навіть мали однакову ходу, так, ніби їх ступні були на різних сторонах невисокої стіни. Тут Ендрю знову згадав Охоронця містера Брауна та проковтнув лють. Незважаючи на це, він дивувався навіщо сюди прийшла Тріксі. Він знав, що представляти інтереси, коли побачив її, але він розмірковував які саме.

Правда полягала у тому, що місіс Сток пам'ятала не-зовсім-жарт Ендрю, сказаний того дня, коли з'явився Ейдан. Вона могла бути розлючена Ендрю, але вона також боялася втратити свою роботу. Її метою було відволікти Ендрю, свого роду примиренням.

— Ви ж на справді не гніваєтеся на Шона, Професор, — тепло сказала Тріксі. – Він лише робив те, що вважав правильним.

— І звідки він міг знати, що містер Сток вирощує спаржу? – додала місіс Сток. – Він тримав це у значному секреті, маю сказати!

Ендрю зовсім забув випадок із спаржею.

— Ні, ні. Я зовсім не гніваюся, — сказав він.

— Бачите, ви маєте точно сказати Шону, що робити, — серйозно сказала Тріксі. – Тоді він без проблем це виконає.

— І за ці два дні ви не сказали йому що він має робити, — вставила місіс Сток, докірливо та відповідно до плану.

— Вони кажуть, ви хочете мене прогнати, Професор, — з тривогою сказав Шон.

Ендрю втратив терпіння від цих маневрів.

— Звичайно я не збираюся тебе проганяти! – сказав він Шону. – Я ж наказав тобі прибрати той старий сарай. Ти ж це робиш, так? – Шон енергійно кивнув, так, що його зачіска заблищала у кольоровому світлі задніх дверей. – Тоді біжи та продовжуй, — сказав Ендрю. – Це твоя робота.

Шон вигукнув:

— Вей-хей! – та помахав на свій манер руками. Обидва, Ендрю та Ейдан подумали: "Зовсім як Гроіл!". А Ендрю подумав: "Двійники?", та відчув тривогу. Шон не був велетнем, але ніхто не зміг би заперечувати, що він був добре складений.

Тріксі тріумфально посміхнулася сестрі.

— Казала тобі усе буде добре. – Вона перевальцем підійшла та поплескала Ендрю по плечу. – Ви гарна людина, щоб дбати про мого Шона, – сказала вона йому. – Будь-коли, як захочете зробити безкоштовну зачіску, приходьте до мене. У мене є прекрасний продукт, який зафарбує і ці сиві волосини також. Це змолодить вас на десять років, Професор, якщо ви дозволите мені це зробити.

Її товста рука ніжно поплескала по голові Ендрю. Ендрю скорчився. Він відчував, як його обличчя червоніє та побачив як Ейдан намагається не розсміятися, уявляючи Ендрю із зачіскою як у Шона.

На щастя, в цей момент задні двері відчинилися та впорхнула Сташ. Ендрю відчув безмежне полегшення. Радість! Зараз він зможе зайнятися своєю книгою. Сташ була наче подих свіжого повітря, проганяючи Тріксі з його голови. Вона також і виглядала чудово, у короткому зеленому платті, яке демонструвало її прекрасні ноги. Він виявив, що посміхається, перш ніж вона навіть зайшла у кімнату.

— Всім гарного ранку, — сказала Сташ. – Привіт, Тріксі. Я збиралася зателефонувати тобі. Зможеш зробити мені зачіску пізно у середу? Ронні Сток потребує мене до п'яти вечора.

— Гаразд, — бадьоро сказала Тріксі.

Тоді Сташ повернулася до Ендрю.

— Професоре…

— О, будь-ласка, називай мене Ендрю, — сказав Ендрю. Ейдан проникливо подивився з нього на Сташ та подумав: "Якщо ці двоє поладнають, то не захочуть, щоб я був поруч". Він зітхнув, подумавши про Аркрайтів.

— Ендрю, — виправилась Сташ. – Якщо тобі не потрібно, щоб я робила нотатки, чи писала листи, то я пошукаю папери старого містера Брендона.

— Так, пошукай. Але я не знаю де ці папери, — сказав Ендрю.

Місіс Сток виказувала роздратоване нетерпіння.

— У своєму власному світі! Я казала вам, Професор. Вони у маленькій кімнатці у кабінету, яку використовували як комору, коли вашим кабінетом була кухня. – Вона сказала Сташ, — Чоловіки!

Сташ сказала:

— Добре. Тоді я буду поблизу, якщо буду потрібна…е…Ендрю.

Тріксі сказала, погоджуючись із сестрою:

— Чоловіки. Я піду. У середу, ввечері, Сташ. Тепер, Шоне, поводься добре та працюй обережно, побачимося. – Шон покірно кивнув.

— Слушно, — Сташ взяла Ейдана за плече. – Пішли, хлопчику мій. Ти обіцяв допомогти мені розібрати ці папери.

— О… я… — сказав Ейдан. – Я обіцяв зіграти у футбол…

— З Джиммі Стоком. Я знаю, — сказала Сташ. – Але спершу ти пообіцяв мені, коли ще навіть не був знайомим із Джиммі, а порушувати обіцянки неправильно, ти знаєш.

Ейдан зітхнув та пішов із Сташ. Тріксі пішла. Шон радісно посміхаючись вирушив. Місіс Сток пішла у вітальню, де трохи зрушила меблі у напрямку їх традиційних місць, лише щоб показати Ендрю, що вона не пробачила його.

Залишений самому собі, Ендрю взяв часопис, якого принесла місіс Сток на розвернув на результатах вчорашніх скачок. Він знав, що веде себе так само забобонно як і Сташ, але ніяк не міг цьому опиратися. З'ясувалося, що скачки були лише на іподромі, якого не підтопив вчорашній дощ, і переможцем першого забігу був Задоволення Пастернаку. Безглуздо. Я знав це! Подумав Ендрю. Второю був кінь Собачі Дні, а третім – Важка Королева.

— Це доводить, що все це дурниці, — сказав Ендрю. Він відкинув часопис, як раз вчасно, щоб встигнути підскочити та відчинити задні двері, коли підкрався містер Сток та кинув коробку на часопис.

— Ви все ще дозволяєте тому дурбецалу працювати на вас? – сказав містер Сток. – Не дозволяйте йому підходити до моїх овочів, або я за себе не відповідаю. – Він тихесенько покрокував геть.

Ендрю подивився у коробку. У ній було два гігантських пастернаки, кожен достатньо великий, що бути втраченою ногою Тарквіна.

— О, — сказав Ендрю.

Глава 9.

Допомагаючи Сташ, Ейдан виявив, що втягнутий у біганину. Він мав знайти килимок для Сташ, щоб їй було зручно, стоячи на колінах у пустій

маленькій кімнаті, сортувати речі з трьох коробок. Потім він мав знайти ще більше коробок, одну — для речей, що викидалися, одну — для речей, що можливо треба буде викинути, після того як їх перегляне Ендрю, та декілька — для речей, які повинні залишитися. Ейдан ретельно продумав цю місію – "використовуючи свою макітру", як сказала би Бабця – та вирішив, що виникне необхідність у ще додаткових коробках, коли Сташ винайде додаткові категорії. Він сміливо пішов до садового сараю, до запасів коробок містера Стока, та приніс Сташ їх так багато, як міг нести.

— Як добре, — сказала Сташ, стоячи на колінах на килимі та виглядаючи радше наляканою. Коробки для сортування були величезні. "Три найкращі коробки містера Стока", подумав Ейдан. "Очікую, що на дні кожної буде земля".

Коли Сташ почала безпосередньо сортувати, вона казала:

— Навіщо він зберігав всі ці чеки? Цьому двадцять років! Викинь, Ейдане.

Ейдан слухняно клав оплачений декількасотфунтовий чек у коробку для сміття. Він зітхав.

Посередині позіхання Сташ перервала його, сказавши:

— Всі його засоби для чищення люльки! Пласти загортків! Хочеш їх? Ти можеш використовувати їх для виконання моделей. – І коли Ейдану вдалося закрити рота та похитати головою, — Ні? – сказала Сташ. Тоді у коробку для сміття. А це що за товща? О, здається, він писав собі нотатки. Проф… Ендрю безумовно захоче переглянути їх. Дай мені спеціальну коробку, Ейдане.

Ейдан підняв чисту, пусту коробку та допоміг Сташ упакувати десятки маленьких обірваних нотаток. Нотатки були написані на

шматках, відірваних від листів, старих журналів та навіть нерівно відірваних шматків нового паперу. Почерк старого містера Брендона був чорний, чудернацький та характерний. Ейдан помітив, що в одній нотатці було написано: "Якщо Стокі ще раз принесе мені моркву, я здійму йому голову!!!". В іншій: "О.Браун каже дурниці. Двійники не загрозливі". А у третій було: "Знову проблеми у Лондоні. Зітхаю".

Коли вони перейшли до звичайних листів від різних людей, всі вони були накидані у коробку великою ковзаючою купою. Сташ зачерпнула горстку та піднесла до світла, насупившись.

— Нова коробка, — сказала вона.

Ейдан просунув нову коробку уперед, вітаючи себе, із тим, що приніс так багато, та зазирнув у велику коробку, щоб переконатися, що нова коробка буде достатньо великою. Половина листів у купі була написана почерком його бабусі. Ейдан узнав би її почерк будь-де, акуратний та легкий та косий, із тире замість інших знаків пунктуації. Бабця завжди казала: "У мене не вистачає терпіння на коми та крапки та подібні речі. Люди повинні сприймати мене такою як я є".

Серце Ейдана важко ударило. Раптово його очі стали гарячими та повними. Він виявив, що має встати.

— У чому справа? – запитала Сташ.

— Ці листи, — сказав Ейдан, вказуючи. – Вони від моєї Бабці.

Сташ добре розуміла почуття Ейдана. Після того як померла її матір – коли Сташ була не набагато старша за Ейдана – бували часи, коли маленькі, дурні речі – як матусине улюблена підставка для яйця, або просто запах маминих парфумів – знову викликало відчуття втрати, ніби мама померла лише вчора. У ці часи, Сташ повинна була побути на

самоті. Зазвичай, вона запиралася у спальні, часто протягом багатьох годин.

— Хочеш вийти? – сказала вона Ейдану. – Іди. Я не заперечую.

Ейдан кивнув та відсахнувся від дверей, а сльози котилися з-під окулярів униз. Сташ здивувала себе, також почавши плакати.

Ейдан кинувся до вітальні, як до найкоротшого шляху назовні.

— Мій Боже! – сказала місіс Сток, коли Ейдан пробирався крізь французьке вікно. – Що з тобою сталося?

Ейдану не хотілося відповідати. Він наткнувся на газон та потім повз сарай для дров та через живопліт у поля за ним. Він зняв окуляри, але це не допомагало. З носа текло так само як і з очей, і у нього все ще не було носовичка. Він все ще міг бачити Бабцю, такою як вона була, із її обрізаними приказками та зазвичай – хіба що одна була похмура – як вона посміхалася, коли вимовляла їх. Він міг відчувати її запах, відчувати її форму, як у тих рідкісних випадках, коли вона обнімала його. Він міг чути її голос.

І він більше ніколи не почує, не відчує чи не побачить її.

Ейдан не міг собі пробачити. Він поводився так, ніби був на канікулах, веселився, помічав нові речі, грав у футбол, досліджував, жив поверхнево, та майже забув, що втратив Бабцю назавжди. Він ніколи навіть не казав їй, як сильно її любить. І зараз він більше нічого не зможе їй сказати. Він втратив її назавжди.

— О, Бабця, Бабця! – ридав він, спотикаючись поміж корів Воллі Стока та ледь помічаючи їх. Коли він йшов цією дорогою із Ендрю, він, правду кажучи, був досить наляканий розміром корів та тим, як вони

дивилися. Але зараз вони дивилися, а йому було байдуже. Бабця померла. Пішла. Зникла.

Ейдан не був певен куди пішов після бродіння повз корів. Він блукав протягом годин, зі своїм стражданням, лише прагнучи побути на самоті. Коли його смуток трохи послабшав, він пішов до Мел Тампу на бродив там серед кущів.

— Гроіл? – крикнув він, через деякий час. – Гроіл? – Він не зміг би винести зустрічі із кимось іншим, якщо вони співчували б йому. Але він подумав, що Гроіл, мабуть, не відчував би до нього шкоди. З Гроілом можна б було зустрітися.

Але, як і раніше, там не було жодних ознак Гроіла. Ейдан спустився з пагорбу та побрів у напрямку лісу, думаючи про те, якщо бути чесним, що Сташ не співчувала йому. І Ендрю також. Але вони вдвох розуміли його почуття та були обережними, щоб не засмучувати його. Ейдан дуже хотів зустріти когось, хто не розумів. Когось хто був байдужий. Його друзі по футболу? Ні, вони будуть як Сташ чи Ендрю та – Гірше! – зніяковіють.

Він брів по краю лісу. Припустимо, він піде углиб, до розбитої стіни та навмисно побіжить до Охоронця? Охоронець не схожий на співчутливого. І його пес не схожий. Існує велика можливість, що вони вб'ють його. Вони удвох моторошні. Якщо ще раз подумати, і ще раз і знову подумати – Ейдан не був певен чи хоче він бути вбитим. Він припустив, що був голодним, хоча йому здавалося, що він ніколи знову не захоче їсти, і він повернув з лісу. О, Бабця, Бабця!

З лісу доносився нетерплячий гуркочучий шум.

Ейдан озирнувся навколо. Велика розмита фігура підскакувала та слідувала, серед дерев та чагарників, до нього. "Допоможіть! Це лев!", подумав Ейдан. Воно безумовно виглядало як лев. Тварина була кольору лева, жовтуватого. Але потім створіння радісно загавкало і Ейдан

зрозумів, що то був всього лише пес. Він підскакував та виламував собі шлях, крізь останні дерева та ледачо підійшов до Ейдана на довгих ногах, що шльопали по місцині, вуха летіли, великий рожевий язик висунувся з рота та хвіст пристрасно виляв.

Насправді, лише цуценя, подумав Ейдан.

Пес підскочив до нього, задихаючись, радісно пхикав, поставив лапи на груди Ейдана та спробував лизнути його обличчя. Ейдан відвернувся та не міг стримати сміху. Його великий пухнастий хвіст виляв так сильно, що був схожий на пропелер. Ейдан виявив, що сміється і з цього також. Потім, цілком природно, Ейдан виявив, що стоїть на колінах у траві, обійнявши звіра, погладжуючи його шовковисті вуха та кажучи різні дурниці.

— Як тебе звати? Ні – не відповідай. Я думаю – Рольф. Ти виглядаєш як Рольф. Ти великий, еге ж? Твій хвіст завжди викопаний вітряк? Кому ти належиш? Звідки ти прийшов? – У пса не було нашийника, але було зрозуміло, що він від когось втік. Кому б він не належав, його добре доглядали. Хоча його жовте хутро було повне колючок та підмаренника чіпкого, воно сяяло здоров'ям. Великий чорний ніс пса, коли він тикав ним у щоку Ейдана, був холодний та вологий, а зуби були білі та досконалі. Його великі коричневі очі, які радісно дивилися на Ейдана, були чисті та яскраві.

Пес хотів гратися.

Ейдан пішов до краю лісу, пошукати палицю для кидання. Пес рвонув повз нього, зник серед дерев та повернувся із старесеньким тенісним м'ячиком. Він уронив м'яча у Ейданових ніг, де опустився на прикрашені бахромою лікті та гавканням заохотив Ейдана. "Ось, дехто, хто не співчуває та навіть не розуміє", подумав Ейдан. Яке полегшення! Він підняв м'ячика та кинув. Пес захоплено рвонув за ним.

Вони грали у принеси-мяча туди-сюди, на краю лісу, здається години, поки Ейдан повністю не втомився. До цього часу, Ейданова скорбота за Бабцею зменшилась до маленького болючого місця, десь у глибині свідомості. Воно все ще боліло і він знав, що буде завжди боліти, але не спричинятиме такого несамовитого смутку, якого він відчував раніше. Він підняв очі, подивився навколо та зрозумів, що грався із псом протягом годин. Сонце було за лісом, створюючи довгі тіні дерев, які розтягнулися полем у напрямку Мелстоун Хаузу. Цей пейзаж викликав в Ейдана почуття порожнини усередині. Він пропустив ланч. Він, можливо, також пропустив і вечерю.

— Добре, — сказав він псові. – Час іти додому. – Він жбурнув м'яча далеко у ліс і, як тільки Рольф помчав за ним, Ейдан відправився до Мелстоун Хаузу

Тут почалися його неприємності. Ейдан ледь зробив десять кроків, як Рольф з'явився перед ним та почав стрибати, виляти та скиглити, очевидно налаштований також піти.

— О, ні, — сказав Ейдан. – Ти не можеш. Ти не належиш мені. — Він строго вказав на ліс. – Іди додому! – Рольф повернув до лісу а потім став, виглядаючи покинутим.

Ейдан знову вказав на ліс, та знову сказав:

— Іди додому!

Рольф ліг та жалюгідно скиглив. І, як тільки Ейдан повернувся та почав іти додому, Рольф з'явився поруч із ним, пихато підстрибуючи, виражаючи радість, що Ейдан взяв і його.

— Ні! – сказав Ейдан. – Ти не розумієш. Ти належиш комусь іншому. Іди до свого власника. Іди додому!

Проблема була у тім, Ейдан був певен, що Рольф все чудово розуміє. Він просто надавав перевагу Ейданові перед тим, кому б він не належав.

Це повторювалося ще зо десять разів. Ейдан обертався, вказував та суворо казав Рольфу:

— Іди додому! – і Рольф тікав, виглядаючи жалюгідно, а потім гнався за Ейданом, одразу як Ейдан знову ішов. Коли Ейдан побіг, стало ще гірше. Рольф миттєво був біля нього. Він кинувся під ноги Ейдану та дивився на нього великими коричневими, благальними очима.

Цього разу вони вже перетнули половину поля. Вівці Воллі Стока собі спокійно паслися, вочевидь не схвильовані зусиллями Ейдана, або Рольфа. Вони зовсім не боялися Рольфа. Ейдан зрозумів, що Рольф відноситься до нього як до вівці, заганяючи його додому. "Розумний", подумав Ейдан. Він дійсно був чудовим псом.

— Ну, чесно! – сказав Ейдан, коли Рольф знову кинувся йому під ноги. – Я казав тобі. Ти не належиш мені.

Цього разу у відповідь, Рольф почав повертатися навколо себе. "Ганяється за своїм хвостом", подумав Ейдан. Навколо та навколо, запаморочливо, так швидко, що став жовтою плямою. Потім він став жовтим туманом, здіймаючись біля Ейданового взуття. Ейдан трошки позадкував. Це було дійсно дивним. Він зняв окуляри, але Рольф все ще був жовтим туманом для його неозброєних очей. Потім, спостерігаємий кільцем безтурботних, зацікавлених овець, туман затвердів у іншій формі та піднявся маленьким хлопчиком. Ейдан надягнув окуляри, а Рольф все ще був маленьким хлопчиком. Його волосся було шкурою золотих локонів, такого ж кольору, що і шерсть пса, одягнутий він був, у свого роду, дитячий комбінезон, зроблений з золотого оксамиту. Він благально дивився на Ейдана собачими емоційними коричневими очима, та обхопивши руками ноги Ейдана. На вигляд йому було років п'ять.

— О, будь-ласка, візьми мене з собою! – сказав він. Його голос був набагато грубіший та нижчий, ніж ви очікуєте від п'ятирічного. – Будь-ласка! У мене немає дома. Я втік геть, коли вони намагалися начепити на мене нашийник та зробити з мене Охоронця. Будь-ласка!

— Ти був-собака! – сказав Ейдан [28]. Він припустив, що це дійсно має значення.

Маленький хлопчик кивнув.

— Я – Рольф, — сказав він. – Ти знав як мене звати. Ніхто більше не знав. Дозволь мені піти з тобою.

Ейдан здався. Він припустив, що через ці зажурені коричневі очі.

— Добре, — сказав він. – Тоді підемо. Але будь дуже ввічливим із місіс Сток. Я думаю інші зрозуміють, але не думаю, що вона зрозуміє.

Рольф радісно вигукнув та знову розчинився у жовтому тумані. Наступної секунди він був великим золотим псом, набагато зручніший як пес, ніж як хлопчик, міг би сказати Ейдан, коли Рольф збуджено крутився біля Ейдана, граючись, стрибаючи та трохи гавкаючи від захвату. Дуже часто він намагався лизнути Ейданову руку та ступню. Ейдан продовжував відштовхувати його протягом всього шляху полем.

***

Тим часом, Ендрю намагався зайнятися своєю книгою. Умови для праці були ідеальні: комп'ютер працював, Сташ була у сусідній кімнаті, звідки він міг її покликати на допомогу у будь-який момент. Він витягав усі речі, які могли знадобитися, коли йому спало на думку, що він спершу має перевірити Шона, у випадку якщо Шон почне щось робити, результатом чого стане ще більші пастернаки. Він встав та вийшов надвір.

Перше, що він побачив, була газонокосарка. Її виштовхали на середину двору та оточили старими бляшанками з фарбою, поламаними садовими стільцями та двома половинками драбини. Добре. Здається Шон працював там, де і мав працювати.

Друге, що побачив Ендрю, був Гроіл. Гроіл схилився над дахом сарайчика, обережно очищаючи кольорові панелі вікна. На перший погляд він здавався оптичною ілюзією, у збільшеному одязі Ейдана: дуже величезний хлопчик чистить дуже маленький сарайчик. Ендрю від цього видовища блимнув. Тоді Гроіл став велетнем, що чистить сарай нормального розміру.

— Боже мій, Гроіл! – вигукнув Ендрю. Я не очікував тебе!

Гроіл обернувся. Дах заскрипів, оскільки Гроіл спирався однією рукою на нього. Він соромливо посміхнувся Ендрю.

— Я можу достати вікно, розумієш, — сказав він.

Шон почув їхні голоси та підійшов до дверей сараю.

— Я маю друга, який допомагає мені, — сказав він. – Ви не проти?

Обидва, Шон та Гроіл посміхнулися однаково Ендрю, наполовину гордо, наполовину винувато. Дивлячись вгору на Гроіла та униз на Шона, у Ендрю не було сумніву, що ці двоє були тим, що містер Браун називав двійниками. Крім їх розмірів та нової зачіски Шона. Волосся Гроіла було кошлатою шваброю. Інша відмінність була у тому, що Гроіл виглядав розумнішим за Шона, а Шон виглядав старшим за Гроіла. Дивно. Наскільки знав Ендрю, Гроіл був, не молодше Ендрю, але все ще виглядав дитиною.

Розум Ендрю ухилявся від будь-чого, пов'язаного із містером Брауном.

— Звичайно, ні, — сердечно сказав він, — якщо ти пам'ятатимеш бути особливо ніжним із тріснутим склом, Гроіле. А пізніше ти отримаєш пастернак.

Він лагідно відштовхнув Шона у бік та заглянув усередину сараю. Там стояв запах вологого бруду, оскільки Шон вже помив половину однієї з різьблених стін.

— Вони добре поліруються, коли сухі, сказав Шон, вказуючи на велику бляшанку, позначену як Найкращий Бджолиний Віск. – Тітонька дала мені ганчірки, для цього. Але… — Він вказав на вікно на даху, де звисало павутиння, — …Гроіл має це зробити.

— Як? Він може зайти усередину? – спитав Ендрю.

Шон посміхнувся.

— Він як пружина, — сказав він. – Він може стати меншим за мене, якщо захоче. Але тоді стає важким.

— О, — казав Ендрю, думаючи: "вік живи, вік навчайся". – Гаразд. Ви вдвох справляєтеся добре, Шоне. Продовжуйте.

Він повернувся у кабінет та сів за комп'ютер. Він збирав матеріал для бази даних. Він переконався, що всі його щільно написані нотатки спираються на підставку для книг. Потім він сидів, дивлячись на комп'ютерну заставку, розмірковуючи про двійників, замість роботи. Як і чому вони виникають? Чому містер Браун так рішуче проти них налаштований? Чому він звинувачує Ендрю у тому, що той не зупиняє їх? Ніби Ендрю це може! Шон народився набагато раніше ніж Ендрю повернувся до Мелстоуну. Чим більше Ендрю думав про це, тим більше переконувався, що найкращий спосіб помститися містеру Брауну за його ввічливо грубі накази — це заохочувати двійників. Як би ж він ще знав як.

Через годину, коли він все ще дивився на комп'ютерну заставку, на якій занурювалися кольорові узори, зайшла Сташ із картонною коробкою у руках.

— Твій дідусь написав, щонайменше, тисячу маленьких записок самому собі, — сказала вона. – Все що я знайшла на даний момент, я відсортувала і думаю, ти маєш їх переглянути. Деякі з них виглядають важливими, але вони занадто загадкові для мене.

— Поклади їх у тому кутку, — сказав Ендрю. – Я пізніше їх перегляну.

Він із задоволенням спостерігав як Сташ перенесла коробку на вільне місце на підлозі та поставила її там. Вона дійсно виглядала дивовижно у цій короткій зеленій сукні.

— До речі, — сказала вона, — Ейдан вийшов, бідна дитина. Надзвичайно багато листів у одній коробці були від його бабці. Це дійсно його засмутило. Я гадаю, він трохи хотів побути на самоті – ти розумієш.

Ендрю кивнув. Його батьки померли, коли він був аспірантом. Йому були знайомі ці почуття. Він зітхнув.

— Дозволь мені подивитися на ці листи також, добре?

— Я збираюся зараз їх розсортувати, у хронологічному порядку, — сказала Сташ. – Хтось просто закинув їх у коробку, і вони усі там перемішані.

Вона була вже біля дверей, коли Ендрю сказав:

— А тобі не зустрічався складений папірець із чорною печаткою, а?

— Ні, — сказала Сташ. – Він важливий?

— Дуже. Я думаю, — сказав Ендрю. – Якщо знайдеш його, одразу ж покажи мене.

— Гаразд, — сказала Сташ. – Пріоритет для паперу із чорною печаткою

— О, і, Сташ, — сказав Ендрю. Сташ зупинилася, поклавши руку на дверну ручку. – Ти щось знаєш про двійників тут, у Мелстоуні?

— Насправді — ні, — сказала Сташ. – Але ти знайдеш, що багато записів твого дідуся про двійників. Але здається, його основною темою були вони та містер Браун з Менору. Здається щось, пов'язане із силою. Можливо тато знає. Запитай його.

— Запитаю, — сказав Ендрю. – Він, здається, прийде сюди сьогодні? – Але він виявив, що сказав це зачиненим дверям, а Сташ пішла. Він зітхнув та відключив комп'ютерну заставку. Працювати.

Задзвонив телефон.

Дзвонив секретар його юриста, яка знову пояснила, що місіс Баррінгтон-Сток поїхала і зв'яжеться із ним як тільки повернеться наступного місяця.

— І що хорошого у наступному місяці? – запитав Ендрю у повітря. – Я хочу поставити містера Брауна на його місце зараз. – Він повернувся до свого комп'ютера та виявив, що комп'ютерна заставка з'явилася знову. Він знову збирався її позбутися, коли місіс Сток просунула обличчя у двері.

— Ця жінка повернулася, — сказала вона. – Чекає на вас перед вхідними дверима.

— Яка жінка? – запитав Ендрю.

— Та, що нишпорила тут вчора, — сказала місіс Сток. – Змінила зачіску, але виглядає так само. Думає, я не пізнаю її ходу, еге ж? Я сказала їй зачекати надворі. Я не довіряю їй.

Зітхаючи, Ендрю піднявся та пішов до передніх дверей.

Товста жінка стояла на порозі, сердито дивлячись на нього. Вона була вдягнута у щось, що ймовірно було уніформою. Але головне, що помітив у ній Ендрю, це те, що вона була надзвичайно схожа на сестру місіс Сток – Тріксі, якщо ви уявите її збудженою та у поганому настрої та із сильним запахом з-під пахв.

— Ви тут головний? – потребувала вона.

— Я господар цього будинку, так, — обережно сказав Ендрю.

Не замислюючись, він зняв окуляри та протер їх. Його неозброєним очам жінка видавалася ще більше схожою на Тріксі, аж до її білявої зачіски. Її обличчя було такої ж форми і такі ж самі виразні блакитні очі, але її рот був підігнутий поганим характером, а на товстому обличчі були риси, які казали про погану натуру. Слово "двійник" проминуло у голові Ендрю та зробило його дуже-дуже обережним.

— Чим я можу вам допомогти? – ввічливо запитав він.

Жінка видерла з нагрудної кишені картку, швидко перед ним помахала та засунула назад, перш ніж Ендрю міг побачити, що то була за картка.

— Мейбл Браун, — оголосила вона. – Шукаю Ендрю Крейга. Я соціальний працівник.

"У соціального працівника ім'я Ейдана буде позначено правильно", подумав Ендрю, якщо Ейдан був тим, кого вона шукала. А соціальні

працівники носять уніформу? Ця уніформа була старою та тісною. Піджак, що виглядав майже офіційно, мабуть взяв на себе основну тяжку місію з застібання. Він неприродно напинався над масивними грудями Мейбл Браун.

— У цьому будинку немає нікого, кого зовуть Ендрю Крейг, — правдиво сказав Ендрю. – Гадаю, ви помилилися адресою.

Мейбл Браун опустила біляві брови та напівзакрила свої опуклі очі. В результаті з'явився отруйний погляд, повний люті та підозри. Вона пильно дивилася на Ендрю, поки витягала з щільної кишені пом'ятого блокнота. Вона сердито глянула на сторінки у блокноті.

— Алан Крейк, — прочитала вона. – Едріан Гейнз, Еван Кін, Абель Крейн, Етан Грей. Він міг назвати будь-яке з цих імен. Він тут, чи ні?

— Ні, — сказав Ендрю. – Нікого з такими іменами тут немає. Мене звати Ендрю Хоуп, і гадаю, ви переплутали когось зі мною. Як бачите, у мене немає потреби у соціальному працівникові. Ви помилилися адресою, мадам. Доброго ранку.

Він рішуче зачинив вхідні двері перед носом Мейбл Браун та стояв перед ними, чистячи знову і знову окуляри, поки чекав на ознаки того, що жінка пішла геть. Він чув бурмотіння з того боку дверей. Воно було схоже на прокльони. Нарешті, після проміжку часу, який відчувався як десять хвилин, він почув важкі кроки, що похрумкали геть по під'їзній дорозі. Ендрю вихилився у вузьке вікно коридору, щоб переконатися. І там, до його полегшення, було видно як, важкою ходою, віддалялась Мейбл Браун, виглядаючи так, ніби її ступні ступали по різним сторонам широкої дошки.

— Уф! – сказав Ендрю, одягаючи окуляри, коли повертався до свого кабінету.

— Хто це був? – яскраво запитала Сташ, виглядаючи з-за коробки, із цікавістю.

— Хтось, хто шукає Ейдана, я гадаю, — сказав їй Ендрю. – Вона сказала, що вона його соціальний працівник, але не думаю, що це правда. Не думаю, що вони доручають людям із такою неприємною зовнішністю доглядати за дітьми. Принаймні, я сподіваюся, що вони цього не роблять. І вона навіть не знала як Ейдана правильно звати.

Він увійшов до кабінету, коли комп'ютер видав ниюче зітхання та згас.

— Сташ! – крикнув він.

Сташ прийшла та подивилась. Вона нахилилася над Ендрю – що здалося йому дуже приємним – та спробувала це та інше. Врешті-решт, на екрані з'явилася заставка.

— Нарешті! – сказала Сташ. – Я не розумію – здається це був якісь потужний сплеск.

— Ця жінка…! – сказав Ендрю.

Вони дивилися один на одного, майже ніс до носа. Ендрю зробив зусилля, щоб не схопити Сташ та не поцілувати її.

— Тоді вона точно не соціальний працівник, — сказала Сташ. – З усією кількістю захисту, встановленою твоїм дідусем, комусь ворожому мала б знадобиться величезна потужність, щоб ступити хоча б на під'їзну доріжку. Встанови додаткові захисні чари. – Тоді, до розчарування Ендрю, вона пішла.

Ендрю повернувся до роботи, намагаючись не думати про Сташ. Мейбл Браун зникла з його думок настільки, що він навіть не намагався

згадати як накладати захисні чари. У нього були розпливчасті спогади про те, як йому не раз казав Джоселін треба це робити, але він був так зайнятий іншими думкам, що навіть не намагався згадати, що казав дідусь.

Через пару годин, місіс Сток знову просунула голову у двері.

— Тепер прийшла жінка-поліцейський, — сказала вона. – І прямо всередині приготування ланча. Щось може підгоріти, якщо ви не позбудетеся її швидко.

Жінка-поліцейський була коротка, огрядна та похмура. Волосся під її капелюхом було коричневе і такого ж кольору були її очі.

— Містер Хоуп? – сказала вона. – WPC92 [29]. Я шукаю дванадцятирічного хлопця на ім'я Адам Грей. П'ять футів і два дюйми [30], коричневе волосся, носить окуляри, ніяких відмінних ознак. У нас є підстави вважати, що він прийшов у цей будинок.

Ендрю зірвав окуляри. Обличчя WPC92 розплилося. Так само як і її уніформа. Вона стала затісною для неї та втратила свою поліцескожіночність. Усередині плями її обличчя, Ендрю зміг виділити лише контури, які нагадували Тріксі. Він майже був впевнений, що Мейбл Браун та WPC92 були однією і тією самою особою. У них навіть був одинаків запах з-під пахв.

— Ніхто на ім'я Адам Грей ніколи не приходив до цього будинку, — сказав він.

— Ви певні? – вимагала жінка-поліцейський. – Це протизаконно – приховувати злочинця.

— Злочинця? – Запитав Ендрю. – А який злочин?

— Хлопець втік з Лондону із гаманцем у якому була, щонайменше, сотня фунтів, — відповіла WPC92, безбарвним, офіційним тоном.

Раптово, з-за спини Ендрю одізвалася Сташ.

— Про що ви говорите? Ми не укриваємо тут злочинців. Твій комп'ютер знову згас, — багатозначно додала вона Ендрю.

— І я буду вдячна, якщо ви злізете з мого чистого порогу та припините приставати до професора! – сказала місіс Сток. Вона підійшла з іншого боку Ендрю, розмахуючи великим залізним черпаком.

WPC92 здригнулася назад від черпака.

— У вас будуть проблеми, — сказала вона, — погрози члену поліції при виконанні обов'язків.

Сташ солодко сказала:

— Тоді, якщо ви підете, вона не змушена буде вам погрожувати, так?

Важко ступаючи, із шумом, з'явилися великі чоботи з іншого боку будинку. На дворі вималювався Шон, кажучи:

— Ланч уже є, тітонько? Щось не так?

А з боку саду до будинку йшов містер Сток, ідучи набагато гучніше, ніж завжди.

— Що тут відбувається? Потрібна допомога, Професор?

— Гадаю, що так, — сказав Ендрю. – Ця особа стверджує, що вона жінка-поліцейський, але я цілком впевнений, що вона шахрайка.

— Тепер це протизаконно, — сказав містер Сток. – Видавати себе за поліцейського.

Розмите обличчя WPC92 шалено почервоніло.

— Я тут, — характерно вимовила вона, — щоб арештувати Едріана Корка за крадіжку гаманця, в якому, за оцінками, має бути сто фунтів.

— О, заради Бога, жінко! – сказала місіс Сток. – Не кажіть до мене цим безбарвним офіційним тоном! Це аж ніяк не зробить вас більш подібною.

— Або ваші безглузді звинувачення! – додала Сташ.

Обличчя Шона зморщилося під його зачіскою, коли він намагався розібратися у цьому.

— Я знаю, — сказав він переставши морщитися. – Я можу виставити її для вас, Професор.

— Як ти смієш! – сказала WPC92.

— Я сильніший за вас, — зауважив Шон. – І містер Сток також. Він взагалі, як дроти. А у тітоньки залізний черпак.

WPC92 нервово подивилася на черпак та позадкувала від порога. Коли вона рухалась, Тарквін О'Коннор прийшов по під'їзній дорозі, допомагаючи собі швидко рухатися однією милицею. Ендрю ледь не розсміявся. Як всі кинулися йому на допомогу виглядало доволі абсурдно. Але він був вражений – майже гордий – все одно.

Тарквін оцінив ситуацію одним пронизливим поглядом.

— Вам краще піти, — сказав він WPC92, — перш ніж це стане неприємним. Вам довелося досить натиснути, перш ніж пробратися сюди, так? Я відчув з моєї машини. Тож зараз ви підете, перш ніж ми натиснемо у ваш бік.

WPC92 підняла голову.

— Я збираюся висунути обвинувачення проти вас усіх, — сказала вона гордовито , — за перешкоджання роботи поліції, коли вона взяла гарячий слід.

— Зробіть це, — сказав Тарквін. – Але зробіть це настільки далеко звідси, наскільки далеко зможете добратися.

Вони всі дивилися як WPC92, так звана, повернулася та пошкандибала геть по під'їзній дорозі. Місіс Сток сказала:

— Мені не подобається ця її дивна хода, ноги нарізно. Це не природно.

Глава 10.

Тарквін, здається, прибув із надією, що Ендрю зможе зміцнити його зниклу ногу, перш ніж він відвезе Сташ на ланч.

— Приготував їй справжні делікатеси сьогодні, — сказав він. – Люблю готувати. Що то за жінка? Через Ейдана?

Ендрю кивнув.

— Я так і думав, — сказав Тарківін. – Вона одна з тих, хто не користується залізом [31]. Забавно, як це можна передбачити. Я так і думав, що за хлопчиком гоняться саме такі істоти. Вам краще зміцнити

ваші захисні чари. Зараз це можна зробити на комп'ютері. Скажіть Сташ, щоб показала Вам. Вона зробила це для Ронні, коли пішли розмови, що хтось намагається вкрасти його коней. А де Ейдан? Та жінка його бачила?

Ендрю похитав головою, концентруючись на Тарквіновій нозі.

— Він вийшов. Гадаю, смерть його бабусі лише зараз вдарила його, і він захотів побути на самоті.

— Бідний хлопець. – Тарквін підпер свою втрачену ногу вздовж дивану та весело базікав. — Горе забавна річ, ось так. Клянуся, Сташ здавалося зовсім не помічала смерть своєї матері, до тих пір, поки не побігла повз підставку для яйця, яку любила моя дружина. Вона була прихована у шафі. Потім ніщо не могло її утішити. Я думав, вона ніколи не прийде в себе, правду кажучи.

Він продовжував базікати. Скоро він розповів Ендрю про чергові проблеми Комітету Фестивалю. Здається, відома кулінарна знаменитість, яка мала відкривати Фестиваль, все відмінив.

— Отримав запрошення з Америки і ця ідея, здається, йому сподобалася більше, — сказав Тарквін. – Залишив усе у підвішеному стані, ось так. Вони скрізь шукали заміну, допоки хтось не сказав, що Ронні Сток у наш час, є достатньою знаменитістю. Тож вони запросили його. І Ронні, цей дурень, — сказав Тарквін, — від одразу ж погодився. На цих вихідних Скачки у Йорку і його коні приймають участь і у Баті і у Брайтоні також, але він був у такому захваті від запрошення відкривати наш маленький незначний Фестиваль, що відіслав дружину замість себе у Йорк. Божевілля! Треба перевірити його голову. З іншого боку, вона завжди була трохи інакша. Ви збираєтеся сказати Ейданові, що ці люди простежили його аж сюди?

Ендрю апатично кивнув, хоча зовсім не був у цьому упевнений. З одного боку, він знав, що це жахливо налякає Ейдана. З іншого боку, Мейбл Браун та/або WPC92 зародили сумніви у Ендрю. Ейдан, у відповідності до його власної історії, втік з Лондону та володів гаманцем. Може бути і так, саме тому Мейбл WPC92 і прослідкувала за Ейданом – за допомогою гаманця. Він повинен викидати ясну хвилю енергії, коли наповнюється грошима. Тож, немає сумніву, що хтось переслідує Ейдана. Але не було ніякого способу дізнатися, хто правий, а хто – ні. У Ендрю було лише слово Ейдана щодо цього всього. Він думав, що Ейдан був щирим, але він не знав. Ендрю здавалося, що він, можливо, занадто довірливий. Він вирішив задати Ейданові ще деяких питань, коли Ейдан прийде на ланч.

Але коли Ейдан повернувся, було ближче до часу чаювання, ніж до ланчу, і його супроводжував великий, радісний пес, із хвостом, схожим на пропелер, який позбивав униз всі речі у будинку. В той час, як кожен намагався усе половити, місіс Сток відверто дала волю своїм почуттям.

— У мене достатньо роботи і без прибирання за великим брудним псом! – казала вона знову і знову. – Я не звикла до собак. Шерсть та брудні сліди! Я не можу це робити! Він вихований? Так? І ти очікуєш, що я буду його кормити?

Це було перемішано із скаргами місіс Сток про пору, в якій прийшов Ейдан.

— І твій ланч повістю зіпсувався! Найкраща печінка та бекон, які ти коли-небудь їв, ціла тарілка, повністю зіпсовані! Зруйновані! Подивись сюди! Подивись сюди! – Вона помахала образливим ланчем перед носом Ейдана. Він був схожим на чорну підошву, трохи пожовану собакою. – Лише подивіться – проголосила місіс Сток.

— Рольф може це з'їсти, — запропонував Ейдан.

— Яке марнування! – заперечила місіс Сток. – Годувати бездомних собак лише тому, що ти відносишся до будинку професора, як до готелю і приходиш коли тобі захочеться! А він вихований? Так?

В цей час Ендрю та Сташ прийшли на кухню, а Шон і містер Сток дивилися крізь вікно над раковиною. Ейдан почав сподіватися, що скоро відбудеться декілька землетрусів, які розкриють дірку у підлозі та проковтнуть його та Рольфа. Він впав на коліна перед Рольфом.

— Ти вихований? – терміново прошепотів він. Рольф благально подивився та ледь кивнув. – Він вихований, — сказав Ейдан. Але його голос потонув у інших.

Шон сказав:

— Яка мила собачка, Тітонька.

Сташ сказала:

— Я знаю, на ньому немає нашийника, але він у гарному стані. Він має комусь належати. Ти просто не можеш взяти його, Ейдане.

А містер Сток сказав місіс Сток:

— О, припини свій шум, жінко. Старий містер Брендон тримав двох спанієлів протягом багатьох років. Ти ніколи не помічала тих собак, на відміну від мене. Вони весь час закопували свої кістки під моїми томатами, обидва. А ти весь час давала їм кістки.

Місіс Сток так гучно заперечувала, що Ендрю забрав Ейдана та Рольфа з галасу та зачинив двері свого кабінету за ними трьома.

— Ось, що, Ейдане, — сказав він. – Я знаю це прекрасний пес, але майже напевно, він комусь належить і...

— Не належить, — сказав Ейдан. – Він не пес. Покажу йому, Рольф.

Рольф кивнув, потрясся і стисло поганявся за хвостом. Наступної миті, він став лавиною жовтого туману, закрученого по купі історичних брошур, і ще через мить, він став маленьким хлопчиком, який дивився на Ендрю великими, стурбованими собачими очима.

— Будь-ласка, візьміть мене! – попросив він гарячливим голосом.

Ендрю зняв окуляри та витріщився на нього.

— О, — сказав він. – Гадаю, це дещо змінює.

— Він пес-кулака, — пояснив Ейдан. – Він не може нікому належати, бо насправді є особистістю. Але він хоче залишитися тут і я хочу його узяти. Будь-ласка?

— Тобі більше подобається бути собакою чи хлопчиком? – запитав Ендрю у Рольфа.

— Собакою, — сказав Рольф. – Так легше. – Він знову розчинився у тумані та став псом, благально шкребучи ногу Ендрю однією великою, вологою лапою.

Ну, подумав Ендрю, собак легше пояснити, ніж хлопчиків. Раптом він згадав, що другій кінь у результатах скачок називався Собачі Дні. Мабуть, їм судилося прийняти Рольфа. І третій кінь, Важка Королева, повинен посилатися до Мейбл WPC92. Метод Сташ стосовно передбачення майбутнього дійсно спрацював!

— Добре, — сказав він, змирившись із Рольфом. – Я піду і врегулюю це із місіс Сток. Якщо я зможу.

Через півгодини, Рольфу дозволили з'їсти зіпсований ланч Ейдана, який, здається йому дуже сподобався, поки сам Ейдан з'їв більшу частину хліба із медом. Місіс Сток залишилась лише настільки, щоб встигнути зробити сир із кольоровою капустою із старої кольорової капусти, яку забули позаду комори, перш ніж забрати Шона та піти скаржитися Тріксі.

— Я би хотів такого, — задумливо сказав Шон через плече, коли місіс Сток витягла його.

Містер Сток помахав вказівним пальцем перед Рольфовим носом.

— Будь-яка кістка у моєму городі, — сказав він, — і я прийду за тобою з лопатою. Зрозумів? – Рольф смиренно кивнув, трохи скосивши очі від пальця.

Тоді Ендрю пояснив справу Сташ. Якщо б хто-небудь сказав йому місяць тому, думав він, що він буде серйозно казати милій юній секретарці, що зараз у них залишився пес-кулака, він би виказав абсолютну зневагу. І навіть більшу невіру, що Сташ прийме цю інформацію досить спокійно. Вона повернулася до Рольфа.

— Це пояснює, чому наш гість завжди з'їдав м'ясні залишки з нашого барбекю? – запитала вона. Рольф сором'язливо опустив очі та не заперечував. – Отже, це все-таки не була лиса, — сказала Сташ. – Ну, зараз ти живеш не без зручностей. Тож добре поводься.

Після цього, Рольф та Ейдан розділили сир із кольоровою капустою. Сташ пішла додому, а Ендрю залишився, спостерігаючи два великі пастернаки.

— Твоя бабуся коли-небудь вчила тебе, як готувати пастернак? – запитав він Ейдана, радше жалібно.

— О, так, — сказав Ейдан, збираючи порожні тарілки. – Пастернак із вершками чудовий. Ви варите їх, потім кидаєте їх у міксер із перцем та сіллю і багато масла та вершків. Показати Вам?

— Будь-ласка, — сказав Ендрю. — Думай про це, як плату за Рольфа.

Тож, Ейдан помив пастернак – що, як він думав, було більше схоже на купання чиїхось ніг у ванній – і залишив одного для Гроіла. Потім він знайшов найгострішого ножа місіс Сток та спробував порізати іншого. На першому ж розрізі, ніж занурився у пастернак та застряг. Ейдан тягнув та смикав, але ніж відмовлявся рухатися.

— Ви не могли б допомогти мені? – запитав він у Ендрю. Потім, майже, забувши про те, що Ендрю може не розуміти речей, які робила Бабця, він пояснив, — я, здається, мушу відекскалібурити [32] цей ніж.

— Зрозуміло. – Ендрю зняв окуляри, щоб подивитися. – Меч у пастернаку. Це не звучить так само романтично як історія Короля Артура, еге ж? – Як тільки він це сказав, Ендрю був вражений, розуміючи, що сказав щось надзвичайно важливе. Він стояв нерухомо, думаючи про це.

Ейдан засміявся, захоплений тим, що Ендрю зрозумів Бабціни жарти.

Ендрю все думав, упродовж всієї години, протягом якої вони розрізали та вгамовували пастернак – який виявився дуже смачним, коли вони його з'їли – і продовжував думати протягом вечора і до глибокої ночі. Він все ж відмовився від ідеї задати Ейдану якісь питання і навіть не сказав йому про Мейбл WPC92. У будь-якому разі, Ейдан був дуже зайнятий, катаючись по підлозі із Рольфом. Ендрю дивився на них та обмірковував.

У Ейдані було щось особливе. Ендрю дорікав собі, що не може зрозуміти що саме. Він знав, що повинен був запитати одразу. Він повинен був, принаймні, сказати комусь де Ейдан. Мейбл WPC92 дала йому зрозуміти, що соціальні працівники – справжні – мабуть шукають Ейдана по всьому Лондону. Люди хвилювалися коли зникла дитина. Ендрю корив себе, що просто дозволив Ейдану залишитися. Він розумів, що поводився так, ніби Ейдан був одним з його студентів. Якщо хтось з його студентів вирішили б поїхати у вільний час у Гонконг або Сан-Франциско, Ендрю б зовсім не хвилювався – за умови, що вони повернуться назад із написаними есе – і Ендрю так само неуважно відносився до Ейдана. Він знав, що не повинен був. Не дивно, що місіс Сток весь час бурмотіла: "У своєму власному світі!".

Через значний час, як Ейдан пішов спати, Ендрю прийняв рішення. Завтра він має поїхати у Лондон та задати декілька обачних запитань. Питання було у тому, чи казати Ейданові? Так, вирішив він. Це було б тільки чесно. Він піднявся нагору та просунув голову у двері Ейданової кімнати, виявивши, що вона залита місячним світлом. Ейдан та Рольф, обидва спали у Ейдановому ліжку, спина до спини, обидві голови на подушці. Всі чотири ноги Рольфа були відкинуті до стіни, таким чином, що вбачалося, що він зіштовхне Ейдана на підлогу перед світанком. У Ендрю не вистачило духу розбудити їх. Він посміхнувся та спустився униз, залишивши записку на кухонному столі, у якій просто було сказано, що він поїхав у Лондон.

Вранці він поїхав до Мелтону та сів на лондонський поїзд.

На станції він придбав часопис. Коли поїзд тронувся, він розгорнув результати скачок, думаючи: "Я становлюся таким же забобонним як і Сташ!". Він посміхнувся при думці про Сташ, а потім вивчив результати. Переможець вчорашнього першого забігу у віддаленому Каттеріку називався Підтвердження. Кінь, який прийшов другим називався Обережно Обережно, а третім був Дорогоцінність. Розуміючи, що він дуже дурний, якщо вірить у це, Ендрю все-таки вирішив бути дуже обережним.

У Лондоні він взяв таксі до вулиці, де, як сказав Ейдан, його прийняли Аркрайти. Поки він повільно йшов до правильного будинку, він намагався зменшити почуття, яке охоплює вас за межами поля-піклування, звикнути до цього світу, який одночасно був плаский та дуже небезпечний. Будинки були дуже нормальні, великі та двохквартирні, кожен із них мав віконниці з двох сторін вікна на щипці та різні, добре доглянуті, сади. Але почуття небезпеки росло. Коли Ендрю пройшов номер 43, у нього було таке сильне почуття, що за ним стежать, що на потилиці піднялося волосся. Коли він пройшов номер 45, почуття було настільки сильним, що у нього була сильна спокуса повернутися та піти геть. Але він сказав собі, що це нерозумно, тепер, коли він пройшов весь цей шлях, і направився до потрібного будинку, номер 47. Коли він підняв засувку на фасадний хвіртці, було відчуття, що невидимі спостерігачі сказали: "А!", та сконцентрували всю свою увагу на ньому.

"Я був дурнем, прийшовши сюди!", подумав Ендрю. Він весь вкрився гусячою шкіркою, тремтячи, коли пройшов по стежці та натиснув дзвінок прозаїчних вхідних дверей.

Дзвінок усередині оголосив солодке понгл-понгл. Затишна пані середнього віку, сиве волосся якої було укладено у гарну зачіску, а її затишний перед прикривав фартух у квіти, відчинила двері та подивилась на нього запитливо. Вона виглядала настільки абсолютно нормально, що Ендрю сказав собі, що поводився як дурень, відчуваючи занепокоєння.

— Місіс Аркрайт? – запитав він. Вона кивнула. – Доброго ранку, — сказав Ендрю. – Вибачте, що турбую Вас. Я шукаю хлопчика на ім'я Ейдан Каін. Я його далекий кузен і, як я зрозумів, він може бути тут. Мене звати Хоуп. Ендрю Хоуп. – Він передав їй одну зі своїх старих візиток, яка все ще, виявилося, була у його гаманці.

Місіс Аркрайт взяла візитку та подивилась, очевидно, стривожена. Там було: "Доктор Е.Б.ХОУП" і давалася адреса його старого

Університету. Здається, для місіс Аркрайт це було занадто. Вона обернулася та крикнула:

— Батько! Батько! Тобі краще підійти сюди!

Вони чекали. Ендрю роздумував кого чекати. Старого батечка місіс Аркрайт? Чи священика, як їх часто називали – "Батько", чи не так?

Двері за місіс Аркрайт відчинилися та звідти зачовгав чоловік середнього віку. Він був одягнений у тапочки та старий кардиган на блискавці. Він не виглядав добре. Ендрю одразу зрозумів, що він повинен бути чоловіком місіс Аркрайт, і ані її батьком, ні священиком. Він та вона, ймовірно, додали до допомоги по хворобі містера Аркрайта допомогу за виховання дітей. Коридор за містером Аркрайтом заповнювався зацікавленими дітьми. Вони були декількох різних рас та різних розмірів, але усі вони, без винятку, були значно молодше Ейдана. Бідний Ейдан! Подумав Ендрю. Він повинен був височіти над ними.

— Що таке, Мамо? – затремтів містер Аркрайт. Хоча його голос був слабким та тремтячим, здавалося він дуже сильно тримав владу у своїх руках.

— Тут Університетський доктор, прийшов щодо Едріана, — безпорадно сказала місіс Аркрайт.

— Тоді запроси його увійти, Мамо. Запроси його, — затремтів містер Аркрайт. Він повернувся до дітей, що спостерігали. – Повертайтеся усі, — сказав він їм ласкаво. – Йдіть туди знову дивитися телік. Це доросла справа, тож не приходьте до кухні допоки ми не закінчимо. Просто побудьте у вітальні.

— Будь-ласка заходьте, містер…е.. Доктор Хоуп, — сказала місіс Аркрайт. – Сюди.

Вона зачинила за Ендрю вхідні двері та повела його через передній коридор, що пахнув беконом та освіжувачем повітря, поки, попереду них, діти товпилися геть. Коли місіс Аркрайт вела Ендрю на кухню, він на мить побачив усіх дітей, що розмістилися один за одним у довгий ряд на дивані перед телевізором, у якому відбувалася мовчазна космічна битва. Китайський хлопчик, десь восьми років, схопився за пульт. Менша дівчинка, на вигляд індуска, також схопила пульт та боролася за нього якусь мить, перед тим як поступитися. Китайський хлопчик натиснув кнопку. Кімната наповнилась ревом, свистом та вибухами.

Ендрю здригнувся. Він ніколи не міг витримати телебачення. Він був радий, коли містер Аркрайт щільно зачинив двері та почовгав за ним у бездоганну, повну запаху освіжувача повітря, кухню.

— Сідайте, будь-ласка, — запросила місіс Аркрайт, витягуючи табуретку з-під великого, вкритого клейонкою столу. – Я можу запропонувати вам каву?

— Тільки якщо ви також вип'єте, — обережно сказав Ендрю. Він особливо ставився до своєї кави. Місіс Аркрайт була радше схожа на цінителя чаю.

— О, Батько завжди має трохи напоготові, — запевнила вона його підбадьорливо, та метушилась десь позаду, де Ендрю, сидячи на табуретці, не міг її бачити. Він не був певний, що саме вона там робить, але він боявся найгіршого, щодо кави. Містер Аркрайт розмістився у величному дубовому кріслі, вкритому подушками та дивився на Ендрю, із певного роду ввічливою чуйністю.

— Тепер, сер, — звернувся він до Ендрю, — можливо Ви поясните як тут опинилися.

Брешучи, Ендрю мимоволі задумався. Ця візитка справді була брехнею, так само як і видавання себе за родича Ейдана. Ганьба. Тут

були добрі, доброзичливі люди і було непорядно брехати їм. Але після того, як йдучи сюди він відчував, що щось за ним спостерігає назовні, він був впевнений, що за будь-яку ціну має приховати правду про теперішнє місцеперебування Ейдана.

— Я живу та працюю в університеті, — почав він, — і певен ви знаєте, що університети відірвані від життя. Тож, до …гм… до вчора я не знав, що моя дальня кузина Адела Каін померла. Я…

— А як Ви це дізналися? – запитав містер Аркрайт.

Доволі справедливо, подумав Ендрю. Містер Аркрайт не дурень.

— О, колега показав мені її некролог у часописі, — сказав він. – Вона була доволі відомою співачкою…

— І досить відомою у її часи, — погодився містер Аркрайт. – Не те, щоб я полюбляв естрадних співаків, але я чув її ім'я у молодості. Та?

— Ну, — вигадував Ендрю, — звичайно, я знав, що дочка Адели померла і Адела присвятила себе онуку, і я збагнув, що мабуть я єдиний живий родич дитини. Тож…

— А як Ви дізналися про нас? – проникливо запитав містер Аркрайт.

Гм, подумав Ендрю. Як я це зробив?

На щастя, в цей момент місіс Аркрайт поставила перед Ендрю філіжанку з написом "ЦЕ ЩАСЛИВИЙ ДІМ".

— Молоко? Цукор? – бадьоро запитала вона.

Філіжанка була наповнена якоюсь блідно-коричневою речовиною, яка пахла, доволі сильно, старими щітками для чищення. Ендрю виявив, що недовірливо схилився над нею. Як хтось може називати це кавою?

— Ні, дякую, — хоробро сказав він. – Я вип'ю так.

Іншу філіжанку було поставлено перед містером Аркрайтом, який терпляче чекав на відповідь Ендрю. Місіс Аркрайт затишно сіла на інший табурет.

— Кава не підходить моєму шлунку, — пояснила вона.

Це мене не дивує, подумав Ендрю. До цього часу якась віддалена, винахідлива частина його мозку придумала відповідь на запитання містера Аркрайта.

— Я знайшов в Інтернеті, — сказав йому Ендрю. – Тоді, звичайно, я перевірив у поліції, — додав він, на випадок, якщо перша відповідь звучала занадто неправдоподібно.

До його полегшення, обидва Аркрайти, здається, погодилися із цим. Вони закивали та нещасно подивилися один на одного. Містер Аркрайт похмуро сказав:

— Ваша інформація трохи застаріла, я боюся. Едріана тут більше немає. Ми були вимушені попрости соціальних працівників забрати його у інше місце. У нас із ним виникли невеликі проблеми.

— Що ви маєте на увазі? – запитав Ендрю.

Місіс Аркрайт подивилася на містера Аркрайта. Здається обидва почувалися досить некомфортно. Протягом цього мовчання, Ендрю виразно почув легке човгання за дверима кухні. Виглядало на те, що не всі діти слухняно дивилися космічну битву.

— Ну, не то що б Едріан не був хорошим хлопчиком, — сказала місіс Аркрайт.

— Ейдан, — поправив її Ендрю.

— Едріан, — погодилася місіс Аркрайт, так, ніби це було саме те, що сказав Ендрю. – Але він був трохи дивний. Розумієте, що я маю на увазі? Ви би подумали, що хтось, чия бабуся тільки-но пішла, був би радий трохи пообніматися. Я весь час просила його про обійми, але він завжди відмовлявся. Казав "ні" та втікав. Якщо чесно, мене це доволі ранило. І потім… Сказати решту, Батько? Чи ти хочеш?

— Я скажу. – Містер Аркрайт прямо та серйозно дивився на Ендрю та вагомо вимовив, — діяльність полтергейсту.

— Перепрошую! – сказав Ендрю.

— Так, — сказав містер Аркрайт. – Саме те, що я сказав. Діяльність полтергейсту. Ви, будучи людиною з університетською освітою може знати все про це, але я змушений був прочитати про це. Ось, що воно було. Засмучені тинейджери, каже книга, можуть звільняти дивні енергії. Речі літають у повітрі, чутно дивні шуми. Вони можуть заподіяти багато шкоди. І звичайно ж, вони не знають, що саме вони це спричиняють.

— А речі літали у повітрі? – запитав Ендрю.

— Ні, це було б наступним, — сказав йому містер Аркрайт. – Ми не стали чекати на це. Те що ми вже отримали і так було достатньо погано – дивні шуми ззовні, навколо будинку, крики та котячі концерти та стукіт хвіртки, знову і знову. А діти весь час казали, що бачили дивні фігури, що пурхали. Ми не могли цього допустити.

— Ми повинні були позбутися нього. Він лякав дітей, — пояснив містер Аркрайт. – Тож, ми попросили, щоб його забрали.

— Тож, — Ендрю почав дивуватися, що тут відбувається, — коли точно Ейдан пішов?

— Минулого понеділка, біля тижня тому, так, Мамо? – сказав містер Аркрайт.

— А де він зараз? – запитав Ендрю.

Обидва Аркрайти виглядали спантеличеними. Місіс Аркрайт, із сумнівом запропонувала:

— Можете запитати у поліцейському відділку. Нам не потрібно цього знати, розумієте.

— Але ви бачили як він уходив? – сказав Ендрю.

Вони виглядали ще більше спантеличеними.

— Гадаю, так, — сказав містер Аркрайт. – Але діти приходять та уходять, тут. Ви знаєте, як це буває. Чесно кажучи, я не пам'ятаю.

Щось дуже дивне відбувається тут. Ендрю зробив один великий ковток зі своєї філіжанки. Так звана кава смакувала так само як і пахла. Він поставив філіжанку на стіл та встав.

— Дуже вдячний за допомогу, — сердечно сказав він. – З вашого боку було дуже люб'язно витратити на мене свій час. Зараз я повинен іти.

"Іти куди?", запитав він сам себе, коли вийшов з хвіртки Аркрайтів. Єдиною зрозумілою річчю було те, що щось своєрідне трапилося тут, із кимось, кого можливо звали Едріаном. Ендрю роздумував чи бува не піти запитати поліцію. Він подумав, що таки повинен, або він наговорив брехні даремно…

Почуття, що за ним спостерігають, інтенсивно, з'явилося як тільки він вийшов на вулицю.

"Я маю піти додому", вирішив Ендрю, потилиця якого вкрилася поколюванням. І цього разу він задасть Ейдану набагато більше питань. Він покрокував до головної дороги, де було більше шансів знайти таксі.

Пронизливий голос, позаду нього прокричав:

— Гей! Містере!

Ендрю обернувся вчасно, щоб помітити маленького китайського хлопчика, який стрибнув із стіни Аркрайтів та гнався за ним. За нім слідувала менша, індуського вигляду, дівчинка. За нею рухалася маленька чорна дівчинка. У обох дівчаток волосся було підв'язане нагору червоними стрічками, що текли та розвивалися таким чином, ніби кинулися за хлопчиком.

— Містере! Містере, зачекайте хвильку! – кричали вони.

Всі троє задихаючись наблизилися до Ендрю та терміново подивились на нього.

— Що таке? – запитав він.

— Вони наговорили вам багато лайна, — важко дихав хлопчик, — про Ейдана. Навколо будинку були справжні штуки вночі. Їх було три групи.

— Вони прийшли по Ейдана, — сказала азійська дівчинка. – Вони весь час кричали "Едріан!". Всі неправильно називають його ім'я, але вони хотіли саме Ейдана.

— Вони були інопланетяни, — додала чорна дівчинка. – Одна група мала щось схоже на антени на головах. У інших двох щось було натикано, що бовталося.

— І вони не подобалися один іншому, — сказала азійська дівчинка. – Вони билися.

— Дякую, — вдячно сказав Ендрю. – Дякую, за те що сказали мені. – Всі троє дітлахів були надзвичайно чистими та добре доглянутими. Очевидно, місіс Аркрайт виконувала чудову роботу, коли йшлося про фізичні потреби. – Вам було дуже страшно? Місіс Аркрайт сказала, що так.

— Наче, — сказав хлопчик. – Це було більш захоплюючим, ніж будь-що інше. Насправді, дійсно наляканою була саме місіс Аркрайт.

— Мей Чоу була налякана, — презирливо сказала чорна дівчинка.

— Але вона маленька. Та дурна, — вказала інша дівчинка.

— Але, — сказав китайський хлопчик, твердо дотримуючись суті питання, — вони неправильно сказали і щодо того як пішов Ейдан. Вони його не відіслали. Він втік.

Обидві дівчинки закивали, стрічки розвивалися.

— Він сказав нам, що піде, — сказала азійська дівчинка. – Він сказав, щоби ми не хвилювалися, і якщо він піде, інопланетяни залишать будинок у спокої. І вони залишили.

— Ейдан був наляканий, — сказала чорна дівчинка. – його рот тремтів.

— Ну, вони саме його хотіли вбити, — сказав хлопчик. – А поліція подумала, що це лише коти дралися!

— А Ейдан вам сказав куди збирається… — почав Ендрю.

Він замовчав. Дивна висока фігура з'явилася перед ними, ніби нізвідки. Вона була висотою біля восьми футів та явно не людською. Її струнке тіло було вкрите чимось, що виглядало як золоті обладунки, із – можливо – серпанковим фіолетовим плащем, що звисав з його плечей. Чи можливо це були крила? Ендрю виявив, що дивується. Він витріщився на високу, дивної форми голову істоти, увінчану золотими завитками та золотими завитками, що скручувалися на її тонкі щоки, і дивувався чи це шолом чи справжня голова істоти. Ще більш дивне обличчя дивилося з-під золотих кучерів, було точно як у містера Стока, тонке, перекошене та зле. Ще один двійник? Дивувався Ендрю, абсолютно приголомшений. Тут? У Лондоні?

Всі троє дітлахів кинулися за Ендрю. Він відчував, як вони повисли на його піджаку позаду, поки Ендрю відчайдушно дивився навкруги, шукаючи допомогу. Але на тротуарах нікого не було. Автомобілі їздили туди-сюди по дорозі, але ніхто не дивився у їх напрямку.

Нічого не залишалося окрім як витримати ці труднощі, подумав Ендрю. Він зняв окуляри. Його неозброєним очам істота здавалася ще дивнішою. Вона була як золотий скелет в оточені срібного німбу, хоча він все ще не вирішив чи був це плащ, чи крила.

— Ну, чого ви хочете? – суворо запитав він.

Істота нахилилася до нього. Вона сказала глибоким голосом, із луною:

— Скажи, — сказала вона. – Скажи нам де Едріан.

Ендрю відчув по-справжньому сильний натиск, який змушував його сказати, що Ейдан у Мелстоуні. Фактично, якби істота сказала б "Ейдан", замість "Едріан", він був точно певен, що одразу би все і виклав.

— Це один з них, — позаду Ендрю сказав хлопчик, так, ніби натиск змусив його заговорити. – Ця група стояла біля стіни та сміялася.

— Тож, це ви билися у саду Аркрайтів, так? – сказав Ендрю. Натиск змушував його сказати хоч щось.

Істота випрямилася, висока на зріст.

— Не я, — презирливо сказало відлуння. – Я з такими не б'юся. Я людина короля.

— І що це за король? – запитав Ендрю.

— Оберон [33], звичайно, — гордовито відповіла істота.

Все дивніше та дивніше, подумав Ендрю. Приголомшуючи дивно. Пришелець стоїть на вулиці Лондона та спокійно повідомляє, що зі світи Короля Фей.

— Це божевілля, — сказав він. – Чому це змушує вас бажати вбити … гм… Едріана?

— Тому що він єдиний живий син мого Короля, — відповіла істота, так, ніби це була цілком природна причина. – Король не чекатиме коли його скинуть з трону.

Ендрю не зміг нічого вигадати, окрім як сказати:

— Ну, вік живи вік вчись. Ви певні?

— Кажи вже, — повторила істота, знову нахилившись уперед. Здавалося, натиск здавив череп Ендрю.

— Ми не можемо! – різко крикнув китайський хлопчик позаду Ендрю. Ейдан не сказав. Він казав, якщо він не скаже нам, ми не зможемо розповісти.

— Тож іди геть та перестань лякати нас! – крикнула одна з дівчаток.

— Так, ідіть, — сказав Ендрю. Він відчував як тремтять дітлахи. Це його розізлило. Яке право мала ця істота тероризувати трьох дітей, які лише випадково виявилися там, де був Ейдан? В потужній хвилі люті, він замахав окулярами у бік істоти та прогримів:

— Йди геть! Зникни! – На вузькому обличчі істоти з'явилося здивування. Ендрю нестримно згадав містера Стока, у ту мить, коли Ендрю наказав йому мульчувати троянди. Це змусило його зрозуміти, що він рухається у правильному напрямку. – Я це і маю на увазі! – закричав він. – ІДИ!

До його подиву, істота пішла. Здавалося, вона стиснулася сама у себе з двох сріблястих серпанкових сторін, так, що золота та срібна смуги вичавилися геть, у порожньому повітрі. Натиск, щоб говорити та почуття, що хтось спостерігає, які потужно висіли на вулиці весь цей час, також зникли, цілком раптово.

— І не повертайся! – додав Ендрю порожньому тротуарові.

— Це було добре, Містере! – захоплено сказав хлопчик.

Одна з дівчаток сказала:

— Я знала, що він хороший.

Інша сказала:

— Пішли назад, або вони помітять.

Вони втрьох побігли геть, назад до космічної війни.

Ендрю продовжив своє, як виявилося, жахливе повернення додому: майже не було таксі, поїзди затримувалися, поїзди відмінялися, а поїзд, на якого Ендрю, зрештою, сів, поламався за три станції до Мелтону. Було так, наче та істота наслала на нього невдачі. Але Ендрю ледь це помітив. Він провів всю подорож у думках: "Я цьому не вірю! Я цьому не вірю!".

Проблема була у тому, що він вірив. Він відчував, що не може звинувачувати Аркрайтів за винахід своєї власної версії подій.

Глава 11.

Коли Ейдан вранці спустився на кухню, позіхаючи, а Рольф нетерпляче слідував за ним, він знайшов записку Ендрю на столі. Йому навіть не спало на думку, що подорож Ендрю до Лондона якимось чином пов'язана із ним. Він роздумував чи залишити записку місіс Сток. Він знав, такі речі сприятимуть тому, що місіс Сток скаже: "У своєму власному світі!", та почне робити сир із кольоровою капустою, але він подумав, що вона повинна знати де подівся Ендрю. Тож, він вирішив залишити записку, але так, щоб його точно не було у будинку, коли вона знайде її. Тим часом, він радше був радий, що Ендрю немає тут, і він не бачить скільки мюслі вони вдвох із Рольфом поїли.

Потім, оскільки місіс Сток все ще не прийшла, Ейдан зняв окуляри та вивчив старе, старе кольорове скло у дверях кухні. Це було щось, що він жадав зробити, але не перед місіс Сток або навіть Ендрю. Воно вразило його своєю дуже значною стародавністю та таємничістю.

Спершу, все що він міг сказати, це те, що скло досить потужне магічно. У нього було відчуття, що ви можете його використати для чогось, або панель за панеллю, або у різних комбінаціях – червоне та блакитне, блакитне та зелене, і так далі – або ви можете використати усі кольори разом, більш потужно. Але у нього все ще не було і найменшої думки для чого його можна використати.

Рольф, бачачи, що Ейдан так зацікавився, поставив лапи на нижню частину дверей, встав на дибки та також подивився на скло. Ейдан міг бачити Рольфове відображення, розмите, у жовтій панелі в середині унизу. Скло було таке старе та туманне, що речі відображалися у ньому доволі слабо, ніби ви їх зовсім і не бачите.

— У тебе є якість ідеї, що робить це вікно? – запитав Ейдан у Рольфа.

Лапи Рольфа зслизнули. Він приземлився на підлогу із бурчанням та був змушений вишкрябатися на дерев'яну частину дверей, щоб знову глянути на панелі. Цього разу він встав біля блакитного скла зліва. Він тендітно заскиглив.

Спершу, Ейдан подумав, що це була лише собача незграбність. Потім він зрозумів, що все ще може бачити Рольфове відображення, слабке, але чисте, із гострими вухами, у жовтому склі. Те, у яке дивився Рольф, гарного гіацинтово-блакитного кольору, містило у собі інше обличчя.

— Розумний! – сказав Ейдан. Рольф завиляв хвостом так сильно, що не втримався та знову ковзнув на підлогу. Рольф робив серйозні подряпини внизу дверей, швидше винувато помітив Ейдан, коли нахилився подивитися на блакитне скло. Обличчя у ньому, димне та далеке, було схоже на Шонове. Якщо не Гроілове. Це міг бути будь-хто з них.

"Дивно", подумав Ейдан та присів, щоб подивитися на червону панель, внизу справа. У ньому було щось, схоже на чиїсь силует на тлі

шаленого заходу Сонця, із пласким капелюхом на голові. Зараз Ейдан знав форму цього капелюха так добре, що зірвався на ноги та відчинив двері, як завжди робив Ендрю, перш ніж містер Сток міг поштовхом відчинити їх.

І, звичайно ж, містер Сток маячив у дверному отворі, із коробкою.

Рольф насичено залаяв від радості та вискочив надвір, повз містера Стока, де підняв ногу біля дощової бочки, а тоді риссю забігав навколо, нюхаючи та іноді піднімаючи ногу знову, сприскуючи скупчення бур'янів.

Містер Сток увійшов та кинув коробку перед Ейдановою мискою із мюслі. У ній була купа бобів, довжиною з фут, які скрізь були у грудках, ніби змії, що поглинули декілька мишиних гнізд. "Сьогодні ввечері Гроіл буде щасливий!", подумав Ейдан. Боби його не цікавили, і він дуже сподівався, що і Ендрю їх не любить.

— А де професор? — запитав містер Сток. – Його машини нема.

— Поїхав у Лондон, — сказав Ейдан. – Він залишив записку.

— Сподіваюся, він знає що робить, — сказав містер Сток та пішов.

Ейдан обережно зачинив за ним двері, а тоді встав навшпиньки, щоб зазирнути у три верхні панелі. Оранжеве скло, верхнє ліве, мало складки, внаслідок чого було важко розгледіти чи було там також обличчя. Але обличчя було, ніби хтось розчинився у фруктовому соку. Ейдан міг виділити зачіску, злегка опуклі очі та тонкі, впалі щоки. Воно дійсно було схоже на обличчя місіс Сток. Він знову відчинив двері, на випадок, якщо місіс Сток зараз назовні, але там була лише одна особа, яка наближалася, і це був Рольф, бадьорий від бігу по саду.

— Отже, воно зроблено не для заклику людей, — сказав Ейдан. – Тоді як же воно працює? – Він звернув увагу на зелену панель угорі справа.

Помилитися було неможливо. Це була Сташ. Вона весело посміхалася Ейдану з туману весняно-зеленого, майже так, ніби вона збирається заговорити, пожартувати, сказати Ейдану, щоб допоміг їй із паперами сьогодні, або ще щось. Через неї йшов ряд зелених бульбашок, як весняне сонячне світло.

— І сьогодні вона не приходить, — згадав Ейдан. – Тож це не виклик.

Він звернувся до фіолетової панелі, усередині. Він очікував, якщо когось і побачить, то це буде Ендрю. Фіолетова панель одразу ж вразила його, як важлива. Натомість, він дивився у простір, повний бузкових сутінків, не мирний простір. Там була буря, або сильний вітер, що кидали дерева назустріч швидко пропливаючих хмар та рідкісних маленьких зигзагоподібних блискавок. Ейдан думав, що, серед фіолетового та сірого, які блищали та пересувалися, може виділити обличчя. Але він не міг бачити досить чітко, щоб сказати кому це обличчя належало.

Поки Ейдан намагався роздивитися краще, його майже не відкинула назад місіс Сток, яка увійшла, у супроводі Шона. Він швидко натягнув окуляри, а віконні панелі знову спорожніли, у них нічого не було, окрім яскравих кольорів та випадкових смуг, грудок та бульбашок.

Поки Ейдан чіпляв дужки окулярів за вуха, місіс Сток прочитала записку Ендрю, фиркнувши: " Чоловіки!", відіслала Шона працювати та з огидою подивилася на боби.

— І що він думає я з цим зроблю? – сказала вона. – Вони як дерево, загорнуте у шкіру. Хіба він не може коли-небудь зірвати їх, коли вони ніжні? – Вона підняла порожній пакет з-під мюслі та струсонула його. Тоді настала черга Ейдана. – Подивись на це! Ти і той великий ненажерливий пес, як багато ви з'їли! Йди та принеси ще, цієї ж миті. Та принеси трохи собачої їжі, якщо вже йдеш. Крамниця і її продає також.

Перш ніж Ейдан отримав достатньо, щоб відвернути думки від магічного до буденного, він та Рольф були назовні, із великою рожевою сумкою для закупів.

— Ну, ти прогуляєшся, — сказав Ейдан Рольфу. Вдвох вони вирушили до містечка.

Крамниця, позначена просто – КРАМНИЦЯ, ВЛАСНИК Р.СТОК, була за церквою і поруч із ТРІКСІ СТИЛИСТ ЗАЧІСОК. Розі Сток, яка тримала крамницю, подивилася на Ейдана із цікавістю пліткарки. Вона явно знала, хто він такий.

— Це твій пес? – сказала вона. – Нехай він залишиться назовні. Він не гігієнічний. Я думала він дійсно бездомний. Я бачила, його, поблизу, роками. Сьогодні у мене залишилися лише шоколадні мюслі, чи хочеш набір маленьких пакетів? Пес їсть суху їжу, чи м'ясо у консервах?

Ейдан вибрав і те і те, обох видів. Коли Розі упакувала усе у рожеву сумку, його осінило, що у нього немає грошей розплатитися. Розі Сток здавалася стійкою пані, яка ніколи не дозволить людині обіцяти заплатити пізніше. Ейдан сумнівався чи вона погодиться дозволити Ендрю заплатити пізніше. У цьому випадку вихід був один. Трохи знервовано, він витяг старого пошарпаного гаманця, зняв окуляри та відкрив його.

На мить, Ейдану здалося, що хтось на відстані сказав: "Ах!". Але це змішалося із шипінням магії з гаманця, і Ейдановим власним задоволенням, коли він зазирнув усередину та знайшов двадцяти фунтову банкноту. Коли він заплатив за мюслі та собачу їжу, то залишилося так багато решти, що Ейдан придбав іграшкову кістку для Рольфа та шоколадно-кокосовий батончик для себе. Монети все ще дзвеніли, коли він вийшов з крамниці.

Використання гаманця зробило його нещасним. Це повернуло часи, коли бабця віддала його – із саркастичним поглядом, який вона завжди мала, кажучи про Ейданового батька – і те, як вона погано виглядала у той день. Бабця мабуть знала, що скоро помре, але Ейдан навіть не помітив, що їй недобре. І Бабця повинна була тримати свого роду сильний захист навколо нього, якого Ейдан не помічав, тому що у мить, коли вона померла, Ловці з'юрмилися у дворі.

Ейдану не хотілося думати про такі речі. Щоб відволіктися, він пройшовся із Рольфом містечком, поки не дійшов до футбольного поля, сподіваючись, що хтось грає у футбол.

У футбол грали. Всі його нові друзі були тут. Вони грали на меншій відстані, ніж до цього, тому що зараз, близько кінця поля, стояли два великі запорошені фургони, позначені фігурними буквами: "Мандрівний Ярмарок Роуена".

— Вони завжди приїжджають на Фестиваль, — пояснила Глорія Епплбі. – Наступного тижня їх буде більше. Рада знову тебе бачити. Вчора ми програли.

Всі були раді бачити Ейдана. Дехто сказав:

— Де ти був вчора?

А інші сказали, просто так само як Розі Сток у крамниці:

— Це твій пес? Я думав він бездомний.

Незабаром Рольф став проблемою. Ейдан всадив Рольфа біля воріт, поруч із рожевою сумкою, та сказав наглядати за нею. Але коли гра почалась, Рольф понісся до них. Спочатку Ейдан засміявся. Рольфовий вид: вуха летять, хвіст крутиться, намагається схопити Глорію, або схвильовано гавкає, обслинявлює м'яча носом та передніми зубами, усе

це виглядало кумедно. А кумедніше стало, коли Рольф загнав м'яча в кінець поля та застряг у живоплоті.

Ніхто цьому не зрадів.

— Він псує гру! – протестували вони.

Ейдан витягнув Рольфа та футбольного м'яча з живоплоту та посадив біля рожевої сумки.

— Сиди тут, — сказав він, — або я тебе вижену, і ти знову станеш безпритульним!

На деякий час це протверезило Рольфа. Він слухняно сидів біля рожевої сумки. Але скоро, коли м'яч наблизився, Ейдан побачив як Рольф встає на ноги, нагостривши вуха, прагнучи приєднатися. Ейдан очікував, що в запалі він перетвориться у хлопчика, але цього не сталося. Ймовірно, Рольф знав, що це призведе до ще більших проблем. Просто, щоб переконатися, що все буде гаразд, Ейдан поплескав його по носу та попередив, щоб він поводився добре. Рольф сидів та скиглив.

Коли Ейдан глянув знову, Рольфа там не було. Була лише рожева сумка.

— Куди він пішов? – Ейдан запитав у інших. – Хтось бачив?

Перш ніж хто-небудь встиг відповісти, відповідь прийшла у величезному вереску та гарчанні з-за фургону "Мандрівного Ярмарку". Ейдан кинувся туди та знайшов Рольфа у дуже енергійні боротьбі із сторожовим псом Ярмарку. Обидві собаки, здається пречудово насолоджувалися, але жінка, яка вибігла з одного з фургонів, зовсім не була задоволена. Ейдан допоміг їй розтягти собак, після чого вона простягнула йому шматок мотузки.

— Прив'яжи його, — та пішла назад у фургон.

Тож, Ейдан притягнув Рольфа до воріт та прив'язав його до їх стовпа. Рольф сміявся на собачий манер, із висунутим язиком та був досить нерозкаяний.

— Так, я знаю, ти перемогав, — сказав йому Ейдан, — але тому, що ти не зовсім пес. Ти обдурював. Ти розумніший за нього. А зараз поводься добре! – Він дав Рольфу іграшкову кістку, щоб той сидів тихо.

Рольф згриз кістку за дві хвилини, але більше клопоту не приносив. Футбол пройшов мирно, поки Джиммі Сток не подивився на свій годинник та не сказав, що має йти додому на ланч. Всі також подивилися на годинники і сказали те саме. Ейдан відв'язав Рольфа та дав Глорії мотузку, щоб віднесла назад, і всі вони порозходилися, деякі по дорозі до нових будинків, а деякі у той самий бік, що і Ейдан. Рольф скромно рисів всередині веселої групи, як пес, що ніколи в житті не поводився погано.

Коли вони із Рольфом повернули до провулку, що вів до Мелстоун Хаузу, у Ейдана виникла жахлива думка. Припустимо, оскільки Ендрю немає, місіс Сток і не подумає приготувати ланч, навіть сир із кольоровою капустою? Ейдан був такий голодний, що міг з'їсти навіть ті боби, сирими. Ну, — майже. Він обійшов будинок, до задніх дверей, щоб віддати рожеву сумку місіс Сток і тоді, можливо, благально подивитися, як це робив Рольф.

Рольф понісся уперед, за ріг. Ейдан почув як він ревучи загавкав, повний здивування. Ейдан побіг за ним, тягнучи сумку. Там був Гроіл, що сором'язливо насувався до рогу, за дощовою бочкою. Рольф підскакував навколо Гроіла, із вересками привітання та встаючи лапами на коліна Гроіла. Рольф виглядав крихітним біля Гроіла.

— О, привіт! – сказав Ейдан. – Я думав ти приходиш лише вночі.

— Не в ці дні, — сказав Гроіл, відганяючи Рольфа величезною правою рукою. – У мене зараз є блискавки. І друзі. – Кущі його волосся були в пилюці та павутинні. Він вигріб все це лівою рукою та сказав, — я прийшов сказати, що ми закінчили зі склом на даху, я та Шон. Хочеш піти подивитися? Зараз там обличчя. Сила звільнилась. Зараз можеш поговорити із Високим Лордом, якщо хочеш.

— Що ти маєш на ува… — почав Ейдан.

На великому обличчі Гроіла з'явився вираз неабиякої тривоги. Він приклав величезного пальця до губ та впав на коліна, благально дивлячись на Ейдана, щоб мовчав. Тоді – було трохи схоже як змінюється Рольф – Гроіл скоротився у щось менше та темніше та важче. Менше ніж за секунду, ви могли б подумати, що Гроіл, це валун біля рогу будинку.

Дивлячись на валун, Ейдан думав: "Ось чому я ніколи не можу знайти його вдень!", коли гучний, скоріше пронизливий голос закричав позаду нього:

— Ага! Знайшов тебе! Попався!

Ейдан обернувся. Рольф відвернувся від обнюхування валуна. Його шерсть здибилася на плечах, як кущі, і, як живопліт, униз, по спині. Він оголив ікла та загарчав.

Товстий маленький чоловічок стоячи перед Ейданом, випростав одну руку, щоб схопити його, а потім позадкував на крок.

— Тримай цю тварюку під контролем! – сказав він. На ньому був чорний піджак та брюки у смужку, ніби він збирався на весілля.

Ейдан витріщився.

— Я не можу, — сказав він. – Ви йому не подобаєтеся. А хто ви? Збираєтеся на весілля?

— Весілля! – вигукнув чоловічок. – Що за дурна думка! – Його кругле обличчя спалахнуло. Ейдан подумав: "Він схожий на когось, кого я знаю!". Кругле та червоне, хоча і голене, обличчя чоловічка було, все ще було дивно схоже на обличчя Тарквіна О'Коннора.

— Тоді що ви тут робите? – запитав Ейдан, не дуже ввічливо. Бабця була б шокована і сказала би, що манери роблять людину. Але Ейдан знав, що чоловік намагався його схопити, і було зрозуміло що обидва, Гроіл та Рольф вважали його ворогом.

Чоловічок випростався у весь свій товстий зріст.

— Я вірний дворецький Короля, — гордо сказав він і додав, навіть більш гордо, — Я Пак [34], не менше. Я прийшов сюди, щоб доставити листа магу Хоупу від мого пана, коли побачив тебе тут. – Він помахав рукою із конвертом, на вигляд дорогим. Іншу руку він простягну у напрямку Ейдана. – Ти користуєшся гаманцем. Немає жодних сумнівів хто ти. Я негайно повинен полонити тебе.

Ейдан позадкував. Так само як і Ендрю, він подумав: "Я не вірю цьому!".

Але Рольф, очевидно, вірив. Він наступав на чоловічка повільним кроками та сильно гарчав. Ейдан не припускав, що Рольф може виглядати так зловісно.

— Я…я вам не вірю, — сказав він. – Йдіть звідси, або я напущу на вас мого пса!

Рольф не став чекати, коли йому накажуть. Від повзання він перейшов до стрибання, і жахливо гарчав.

Чоловічок – "Чи він дійсно був Паком?", дивувався Ейдан – моторно ухилився та притулився спиною до дощової діжки. Рольф прогримів поруч, задряпав, щоб зупинитися та повернувся, щоб знову атакувати чоловічка. Пак підняв обидві товсті руки та заспівав: "Змінися! Повністю змінися!" і раптом Рольф став маленьким ніжношкірим хлопчиком, стоячи на колінах у траві та виглядаючи дуже нещасним.

— Ой! – сказав він. – Боляче.

— Я так і хотів, — сказав Пак. – Ти, зрадник! По справедливості, ти – один з нас, з тих, хто не користується залізом. Чому ти захищаєш людину?

— Тому що ти хочеш завдати йому шкоди, звичайно! – сердито сказав Рольф.

— Не я, — сказав Пак. — Я збираюся відвести його, ніжно та по-доброму, до Короля, мого пана, і Король, мій пан, ніжно та по-доброму передасть його смерті. – Він підло посміхнувся Ейданові. – По-доброму, — сказав він. Він знову підняв обидві руки та заспівав, ніжно, пісню, що дзвеніла:

Приходь до мене в личині шершня,

Приходь та унесу мій приз я.

Темна хмара великих літаючих штукенцій потоком перевалила через дах будинку та спустилась на Ейдана. Він зняв окуляри та спробував відступити від них, але вони були навколо нього, кружляли біля нього, зверху та знизу та навколо, дзижчачи глибше та сильніше за бджіл. Тим часом, Пак знову заспівав:

Сім разів кругом

Сім разів кругом,

Зв'яжіть дитя, що я знайшов,

Сім разів кругом,

І дитя у полоні оков.

Ейдан намагався дивитися хоча б на одну істоту, щоб порахувати скільки разів вона облетіла навколо нього, але швидко зрозумів, що так може бути загіпнотизованим. Це було схоже на спробу стежити за сніжинкою в хуртовину. Без окулярів, він не був певний, чи це дійсно були шершні, але він міг бачити, що вони мали великі зігнуті, смугасті тіла та жала, які стирчали на кінцях. Їх крила нерозбірливо гарчали. Ейдан згадав, як читав десь, що можна померти, від укусів достатньої кількості шершнів. Він був нажаханий. Він подивився на бідолаху, майже голого Рольфа, присівшого на траву, але істоти, здається, не цікавилися Рольфом. Принаймні, це була хоча б одна добра річ.

— Допоможіть! – закричав він. Місіс Сток має бути на кухні. Звичайно, вона почує.

— Сім разів кругом, — співав Пак. – Сім разів кругом. – Та додав нормальнішим голосом, — Тоді йди, куди ведуть тебе мої шершні і тебе не скривдять. Йди у напрямку фасаду цього будинку.

— Ні! – закричав Ейдан. – Допоможіть! – Чи місіс Сток глуха?

Зате допомога прийшла з іншого боку. Бігли нерівні ноги, одна нога легка, одна важка.

— Що тут, зеленого гнилого чорта, відбувається? – вимагав голос. Це міг би бути голос Пака, окрім ірландського акценту. Тарквін вийшов з-за рогу будинку та вигукнув, побачивши напівприсівшого Ейдана у воронці

темних істот, що кружляли. Він вилаявся. – Відклич ці штуки! – сказав він, вказуючи милицею на Пака. – Відклич їх зараз же!

Побачивши Тарквіна, Пак надзвичайно стривожився, але похитав головою.

— Ні. Я зараз на службі у мого пана, — сказав він та продовжив співати свою пісеньку. — Сім разів кругом, Сім разів кругом…

Тарквін запропонував декілька брудних речей, які Пак може зробити зі своїм паном та кинувся на співаючого чоловічка із милицею наперевіс, як зі списом.

— Припини це! – закричав він.

— Я не виконую накази людини із однією ногою! – заверещав Пак, коли Тарквінова милиця вдарила його по опуклому жилету.

Тарквінова втрачена нога одразу ж зрадила. Тарквін впав на своє реальне коліно. Але він підняв милицю, коли впав, і Пак піднявся і полетів, назад до дощової діжки. СПЛАХ!

Рольф повеселішав та скористався нагодою знову стати псом. І, Ейдан побачив краєм ока, коли вибіг з кола шершнів, кількість яких скорочувалась і які зникали, що Гроіл також скористався нагодою. Ейдан побіжно побачив, як той розпрямився та шмигнув з поля зору, за ріг будинку.

Ейдан впав на коліна біля Тарквіна.

— Дякую, — сказав він. – Що я можу зробити для Вашої ноги?

— Лише Господь знає, до того ж, її більше немає, — нещасно сказав Тарквін.

Двері кухні відчинилися і вийшла місіс Сток із обличчям: "що-тут-відбувається?". Шон вийшов за нею, діловито гризучи половину французької булки із стейком та салатом. Від цього видовища, шлунок Ейдана загуркотів. А тоді вони усі прикрили обличчя, оскільки Пак злетів із дощової діжки у коричневій хвилі дощової води.

— Я ще поквитаюся із тобою! — заверещав він Тарквіну, випльовуючи воду та істот, що жили у діжці.

— Поквитаєшся, аякже, — сказав йому Тарквін. – Я твій людський двійник, ось хто я. Додати сюди Шона і — ти у меншості. Йди звідси. Тримайся подалі.

— Якого ди...? – сказала місіс Сток, спостерігаючи як Пак коливаючись спустився на землю у своєму формальному костюмі, з якого капало. — Шоне, забери цю істоту звідси, поки мені не стало погано, заради Бога!

— Вже йду, вже йду! – сказав Пак, сердито дивлячись на неї. – Вам не потрібно закликати, я йду. І, — додав він Ейдану, — я знайду тебе знову, доволі швидко. Допоки ти використовуєш цей гаманець. — Він нахилився та швидко всунув у рожеву сумку мокрий конверт, якого тримав. Тоді він зник. Від нього нічого не залишилося окрім незначного душу води, що падала на чортополох та траву.

— Ми повинні попросити професора використати якійсь спосіб, щоб тримати цих істот поділі від тебе, — сказав Тарквін Ейдану.

— Професора немає, — сказала місіс Сток. – Поїхав у Лондон. У своєму власному світі. Хотіли від нього чогось особливого?

— Нічого, лише невеликі сподівання, як ви би сказали, на фізіо [35], — сказав Тарквін. Він все ще стояв на коліні здорової ноги, спираючись на милицю. Він нещасно вказав на втрачену, де його штани прикривали ногу у траві.

— Допоможи йому, Шон, — скомандувала місіс Сток. Вона підняла рожеву сумку – яка досить намокла при зіткненні – та подивилась усередину. – Мокрий лист професору, — сказала вона. – Вологе мюслі. Принаймні ти придбав належну їжу цьому невдячному псові. – Рольф докірливо подивився на неї та стріпнувся. Вода обприскала фартух місіс Сток. – Перестань, або я не відкрию тобі жодної консерви, — сказала місіс Сток. — Ейдан твою французьку булку я наповню через десять хвилин. Будь тут. – Вона промарширувала назад у будинок із сумкою. Рольф пішов за нею, а його ніс був практично всередині сумки.

Шон, однією рукою розмахуючи французькою булкою, підняв Тарквіна іншою рукою, а Ейдан допоміг поставити його. Черевик Тарквіна впав з втраченої ноги, коли він став у вертикальному положенні.

— Бачиш? – із відчаєм сказав Тарквін. – Знову зникла.

На втраченій ступні була дуже хороша шкарпетка. Ейдан дивився на неї, радий відволіктися. Він все ще вібрував від шершнів, та від знання того, що хтось тут, у Мелстоуні, хоче його зараз вбити. Він був як струни від піаніно Ендрю, подумав він, якщо ви сильно вдарите одну, з глибоких ключів, і тоді підете.

— Ваша шкарпетка все ще на нозі, — сказав він Тарквіну. Він нахилився та відчув повітря над шкарпеткою. Його пальці пройшлися по крутій гомілці та кістлявому коліну та відчули сильні мускули. – Ваша нога все ще тут. Пак зробив так, що Ви думаєте, що її немає. – Він насадив черевика назад на шкарпетку, щоб довести Тарквіну.

— Це так? – Колір почав повертатися до Тарквінового бородатого, ельфійського обличчя. Дуже обережно він встав на обидві ноги. Він зігнув втрачену ногу, потім тупнув. – Ти правий! – сказав він. – Вона не зникла!

Шон кивнув, задоволений, що Тарквіну зараз стало краще, та повернувся до Ейдана.

— Гроіл хоче, щоб ти подивився на сарай. Він вимив вікно.

Гроіл повернувся бочком з-за рогу будинку, знову великий, його голова була на рівні вікна спальні, поруч із ним. Він посміхнувся, униз, Ейдану.

— Минулої ночі був добрий пастернак, — сказав він. – Солодкий. Великий. Йдемо, подивишся на сарай.

Це було ще одне відволікання. Ейдан посміхнувся у відповідь.

— Сьогодні буде зо тисячу бобів, — сказав він.

— О, добре, — сказав Гроіл.

Тарквін відкинув голову назад, щоб подивитися на Гроіла. Його рот відкрився.

— Хто…? – сказав він Шону.

Шон якраз набив рота батоном та стейком.

— Грфл, — сказав він, а салат звисав з його підборіддя.

— Це Гроіл, — сказав Ейдан. – Він один з тих, хто не користуються залізом. Моя бабця казала мені, що їх багато, треба лише придивитися. Йдемо?

Тарквін здивовано кивнув та закульгав за Шоном, коли Шон пішов за Гроілом та Ейданом, навколо будинку до саду. Там Гроіл зупинився перед газонокосаркою та вклонився Ейдану у напрямку дверей сараю, із витягнутою величезною рукою. Це виглядало настільки вишукано, що Ейдан розсміявся та прослизнув всередину сараю.

Місце виглядало зовсім по-іншому. Всередині світилося дивне кольорове світло, з блискучого чистого скла на даху. Ейдан бачив дві стіни, із якими Шон вже попрацював, чистячи та поліруючи різьблене дерево. Дивної форми птахи та маленькі травинки виділилися по всій задній стіні, блискучі та майже золоті. Полірування розкрило, що тут також були вирізьблені люди, переплетені із кінчиками листя та квітів.

Ейдан вдихнув медовий запах бджолиного воску.

— Як мило! – крикнув він. Він зняв окуляри та подивився на кольорове скло на даху. Зараз вам би було важко розгледіти, де в панелях були тріщини, або якщо ви побачили тріщину, вона б виглядала частиною візерунку у склі. Ці візерунки безумовно були схожі на обличчя, але вікно було занадто високо для Ейдана, щоб добре роздивитися їх неозброєними очима. Все що він міг побачити, це те, що вони, здавалося рухалися. Чи це його голова рухалася, тому що він витяг її угору?

Тоді трапилося дещо дивне.

Сарай зник для Ейдана і, разом із ним, сліди інших та Тарквіновий голос – Тарквін базікав, як завжди. Але Ейдан все ще міг чути, як десь, у саду з фруктовими деревами, співають пташки. Він міг також чути шелест дерев, і запах вологого листя, змішаного із медовим запахом зі стін. Звідкись з зовні, до нього заговорив голос. Здавалося, він не

використовував слова, але він також нагадав голос Бабці, навіть якщо це був чоловічий голос.

— Що саме тобі потрібно, юна гілочка розпалювання?

Ейдан відповів голосу у голові, не говорячи.

— Я хочу бути у безпеці. Люди продовжують полювати на мене.

Голос, здавалося, обміркував. Тоді він сказав:

— Для цього вже були прийняті кроки, тобою та іншими, але щоб бути певним у безпеці, тобі потрібно позбутися від гаманця у твоїй кишені.

— Чому? – спитав Ейдан, переляканий.

— Тому що, вони можуть відслідковувати тебе за його допомогою, молода гілочка. Гроші нізвідки завжди приносять неприємності.

Це звучало так схоже на те, що казала Бабця, що Ейдан одразу ж повірив у це. Він сказав, думкою:

— Тоді я його позбудуся. Дякую.

— Але хіба немає ще чогось, що тобі потрібно? У тебе немає жодних прагнень?

"Ну", подумав Ейдан, він би дуже хотів стати футбольною зіркою, як збирався, очевидно, Джиммі Сток. Але раптом він усвідомив, що було його справжнім прагненням…

— Я хочу бути мудрим, як Бабця та Ендрю, та мати моє власне поле-піклування та писати книжки про дивовижні речі, які я дізнаватимусь, та, та виправляти речі за допомогою магії, якщо їх неможна виправити іншими способами та, та робити багато інших речей, які потребують магії та, та…

Голос перервав його. Ейдан відчув у ньому посмішку.

— Добре. Дуже пристойна мета. Ідеальна для тебе. Ти отримаєш мою допомогу в цьому.

Співи пташок та запах листя відступили на задній фон, і Ейдан виявив, що знову у сараї, із трьома іншими. Шон, із повним ротом, махав французькою булкою на ділянку стіни, а Гроіл нахилився, щоб оглянути її. Ейдан блимнув та здивувався як Гроіл стиснувся всередину. З іншого його боку, Тарквін звернув обидві руки навколо очей, так ніби його руки були бінoклем, і дивився через них на вікно на даху.

— Я не бачу всі обличчя чітко, — казав Тарквін, — але тут Воллі та Розі, і я думаю, також Ронні Сток, ось так я думаю. За попередніми оцінками, я б сказав, що половина містечка там нагорі.

Силует у капелюсі затемнів дверний отвір.

— Шон, — сказав містер Сток, — що ти собі думаєш, залишаючи мою косарку на дворі? Негайно забери її. Збирається дощ.

— Так, містер Сток. Вибачте, містер Сток, — Шон вибіг на двір, все ще жуючи.

Ейдан озирнувся на Гроіла. Гроіл присів в одному кутку та зробився твердим та важким. Очевидно, він не хотів, щоб містер Сток бачив його. "Він виглядає — ні за яких обставин", подумав Ейдан, " і схожий на один з

тих мішків із цементом, яких Шон закопав на клумбі із спаржею". Ейдан підійшов до Гроіла, витягуючи гаманця з кишені.

— Можеш оберігати це для мене, деякий час? – запитав він.

Гроіл простягнув дивовижно маленьку щільну руку та взяв гаманця.

— Де мені його тримати? – запитав він із тривогою.

— У кишені. Закрий блискавкою одну з кишень, — сказав Ейдан.

Гроіл посміхнувся, як щілина у мішку.

— А, — сказав він. – Так. У мене є блискавки.

Тоді Ейдан згадав, який він голодний. Місіс Сток сказала десять хвилин і бути там. Він протиснувся повз містера Стока та побіг.

— Що трапилося? – сказав містер Сток Тарквіну, як тільки Ейдан пішов. – я щось відчув. Тобі потрібна якась допомога?

— Не зараз. Я з цим розібрався, — сказав Тарквін. – Але попереджую тебе, Стокі, з цього часу ми будемо потрібні Ейдану в максимальній бойовій готовності, ось що він потребує.

Оскільки Шон почав котити косарку до них, містер Сток стурбовано почухав з-за під капелюхом.

— Гаразд. Але я, здається маю наглядати за професором, дійсно.

— Тоді переглянь своє відношення та наглядай за обома, — сказав Тарквін. – Я думаю це терміново.

Тоді прибули Шон та косарка. За Шоном, почав барабанити дощ. Тарквін скривився та поспішив до своєї машини, несучи милицю як гвинтівку та цілком забувши, що у нього лише одна нога.

Глава 12.

Дощ йшов від обіду та ввечері. Ейдан похмуро вийшов із Рольфом у темну, холодну вітальню, все ще бажаючи, щоб Ендрю міг змусити себе придбати телевізора, і роздумуючи що йому самому робити далі. Він тинявся по кімнаті, шукаючи щось – будь-що! – цікаве. Таким чином він знайшов два пакунки від Сташ, які місіс Сток заховала, досить хитро, у купі нот на піаніно.

Один був для Ендрю. Сташ написала на ньому: "Ендрю. Поки що пергаменту немає, але я знайшла це. І будь-ласка, прочитай листи та нотатки, які я поклала в твоєму кабінеті. Гадаю, вони важливі. С.".

Інший, на радість Ейдана, був йому, і він був великий. Записка Сташ казала: "Ейдан. Оце було унизу коробки. Тобі треба було зачекати. Насолоджуйся. С.".

Коли Ейдан розгорнув пакунок, він виявив стопку старих коміксів, кожний позначений круглим почерком школяра: "Власність Ендрю Брендона Хоупа. Не викидати."

— Ей, класно! – сказав Ейдан. Він всівся сам, всадив Рольфа, на подушках найкращого дивану, взяв комікси, включив лампу для читання та приготувався насолоджуватися.

Ендрю повернувся через декілька годин потому, втомлений, роздратований та пригнічений від стояння на вокзалах, чекаючи поїздів. Його першою дією було піти на кухню та приготувати пристойну чашку кави. Спогади про каву місіс Аркрайт все ще були свіжими, і це було боляче. Коли він поставив чайника, то помітив листа посередині

кухонного столу, адресованого фігурним, величним почерком. Тут щось, що забере присмак Лондона, подумав він.

Лист був занадто вологий, щоб його можна було прочитати. Ендрю присів із кавою, трохи подумав, а тоді використав різновид того самого способу, яким витягнув свою машину з канави. Поклавши кінчики пальців на вологий конверт, він знову подумав про Ейнштейна, та про час, та про минуле, назад у той момент, коли лист був написаний, коли він був сухий та свіжий. Він запропонував листу повернутися до стану, у якому воно було тоді.

Лист послужливо так і зробив. Через секунду, чи близько того, з'явився великий дорогий конверт, новий та сухий, сухий достатньо, щоб Ендрю розкрив його кінцем ложечки для кави. З нього Ендрю витягнув листа. Таким самим фігурним, величним почерком говорилося:

Містер Хоуп,

Я дізнався, що зараз ви підкупаєте та примушуєте моїх людей переходити на вашу сторону. Припинить це. Якщо ви не припините, це означатиме, що ви підвергнетеся репресіям, коли дозріють мої плани щодо Мелстоуну.

Ваш,

О.Браун.

Вся радість Ендрю від успішного застосування магії зникла у хвилі люті. Як сміє містер Браун наказувати йому таким чином! Який грубий! Він зробив великий ковток кави та лютував. Коли він налив собі другу повну чашку, то трохи охолонув, щоб розмірковувати про кого саме містер Браун думав, коли казав, що їх підкупають. Гроіла та Рольфа, мав на увазі це чоловік, припустив він. Він точно не мав на увазі Охоронця.

— Абсолютний абсурд! – голосно сказав Ендрю. Гроіл все ще був дитиною, і дідусь підкормлював його роками. Багато ж уваги містер Браун приділяв Гроілу, у якого не було ані їжі, ні одягу, допоки Мелстоун Хауз не забезпечив його ними. Те саме стосувалося і Рольфа, який був трохи більшим за цуценя. – Абсурд! – знову сказав Ендрю. Він відкинув листа у сторону та пішов шукати Ейдана.

Ейдан, посміхаючись, подивився на нього, з-за гори коміксів. Рольф підхопився, вскочивши з Ейданових ніг, вертячи хвостом та лестився до Ендрю. Ендрю потер Рольфові шовковисті вуха та відчув себе трохи краще. Ейдан розглядав його якусь мить, а потім сказав:

— Поганий день?

— Так, — сказав Ендрю. – Що ти читаєш?

У відповідь, Ейдан повернув комікс, підписом до Ендрю, та тримав його так. Ендрю нахилився і був вражений побачити свій власний підпис. Він зовсім забув свою колекцію коміксів. Він забув, що зберігав комікси тут, у Мелстоун Хаузі, тому що батьки забороняли йому читати такі речі. Його дідусь не забороняв. Ендрю згадав, що дідусь також читав комікси і насолоджувався ними так само як і Ендрю.

Окрім частин, де йшлося про надприродні здібності, згадав Ендрю. Тоді дідусь починав дратуватися та пояснювати Ендрю, де вони помилилися, і як. "Пес-кулаки, всі види перевертнів не потребують повного місяця, щоб змінюватися", казав старий Джоселін, згадав Ендрю. "Це лише фольклор, синку. Зазвичай, вони змінюються за допомогою волі". Після цього, згадував Ендрю, Джосенін інструктував його як правильно, насправді працює магія, не так, як у коміксах; розповідаючи йому так багато речей, що Ендрю сьогодення відчував, ніби отримав звалище інформації. Він почувався досить приголомшеним від кількості, яку зараз згадав. Він недовірливо розсміявся. Він змусив себе забути усе це, спочатку, тому що його мати сказала йому, що це нісенітниці, а потім,

коли був старанним студентом, тому що вирішив, що магія не те, що знають дорослі люди. А старий Джоселін, врешті-решт, інструктував свого онука дуже ретельно у всьому, що йому пригодиться, коли він візьме на себе турботу про дідусеве поле-піклування. "Яким я був дурнем!" подумав Ендрю.

Ейдан зосереджено дивився як приголомшена, недовірлива усмішка зросла на обличчі Ендрю. Коли Ендрю нарешті розсміявся, Ейдан розслабився. Тепер він міг повідомити погані новини.

— Сьогодні тут виникли проблеми, — сказав він, — але нога Тарквіна дійсно все ще на місці. Я перевірив. – Він описав свою сутичку із Паком, але не згадав дивний голос у сараї. Це було приватне. – Тож я віддав гаманця Гроілу, на збереження, — закінчив він.

— Добре, — сказав Ендрю. – Я якраз хотів попередити тебе, щоб ти не користувався цим гаманцем. Вони можуть знайти тебе з його допомогою. Тож, після цієї невеликої сутички, тебе не здивує, що вони спостерігали за будинком Аркрайтів у Лондоні. Я теж мав сутичку там. Але, здається, Аркрайти переконали себе, що відіслали тебе, бо ти лякав інших дітей.

— Здорово! — сказав Ейдан. – Я цього і хотів від них

Ендрю вирішив, що зараз не час вказувати Ейдану, що вчиняти так, було поганою магією. Ейдана і так достатньо потрясло, що хтось у Мелстоуні справді хоче його смерті.

— Значить це був ти! – сказав він. – Яке полегшення. Розмовляючи із ними я все дивувався хто з нас божевільний. Але діти знали правду. Я не знав, допоки китайський хлопчик не побіг за мною…

— Генрі Лі, — вставив Ейдан. – Він розумний. Сташ залишила Вам пакунок. Он там, на піаніно.

Ендрю зрозумів, що радий тому, що Ейдан перервав його. Не буде нічого доброго, якщо розказати Ейдану хто його батько – хоча це, подумав Ендрю, пояснювало дивовижний дар Ейдана до магії. Він пішов до піаніно. По дорозі, він зупинився, жестикулюючи біля каміну, якого місіс Сток наповнила дровами, для розведення вогнища. Витягни жмут з вогняного центру Землі, вчив його дідусь, і Ендрю зараз згадав, та змахни його серед розпалення. Вогонь загорівся, блимаючи та потріскуючи.

— Так краще, — сказав Ендрю, піднімаючи маленький пакунок Сташ.

— А Ви можете навчити мене цьому? – запитав Ейдан, коли Рольф бадьоро підбіг до килимка біля каміну та вклався, із вдячністю, перед вогнем.

— Можливо, — неуважно сказав Ендрю. Він відкрив пакунка та на нього нахлинули ще більші спогади. Маленький срібний кулон випав, а за ним струмочком послідував срібний ланцюжок. Він був схожий на дуже декоративний хрест, але оглянувши його, ви виявите, що він більше схожий на дерево, або людину, або на Анкх [36]. Він був, знав Ендрю, дуже потужним. Дідусь змушував його носити це, коли старий Джоселін надягав його, було "трохи проблем із ним у Менорі".

І зараз було трохи проблем. Ендрю простягнув кулона Ейдані.

— Одягни це, — сказав він. – Тоді ти будеш у безпеці.

Ейдан презирливо оглянув річ.

— Я не люблю франтівство, сказав він. Він скоріше із презирством виявив, що майже усі друзі по футболу носять золоті хрести або срібні талісмани на шиї. – Бабця казала, що талісмани в основному забобони, — пояснив він.

— Забобони, — сказав Ендрю, — це те, у що ти віриш. Вони вірять у це, тож це працює проти них. Візьми. Надягни.

Ейдан згадав свою розмову із дивним голосом. "Кроки були прийняті", сказав він, "тобою та іншими". Він бачив, що це має бути нерозумно.

— Окей, — сказав він та неохоче надяг кулон на шию. Як тільки ланцюжок з'явився над його головою, він виявив, що зітхає із почуттям глибокого спокою. Стискаюче, напружене почуття, яке було з тих пір, як тільки з'явився Пак, раптово зникло. – Він працює! – сказав він.

— Так. – Ендрю розслабився. Він налив собі ковточок віскі та сидів, простягнувши ноги до вогню і Рольф витягнувся. Було дуже затишно, мати хроплячого пса біля вогнища – навіть якщо пес не був повністю псом.

Того дня місіс Сток була дуже великодушна та залишила їм гарного соковитого пирога. Дощ припинився, поки вони їли. Після вечері вони були в змозі перетягти коробку із гігантськими бобами до сараю із дровами.

Гроіл чекав на них, скоріше мокрий, обпершись ліктями на дах. Він засяяв, коли побачив коробку та сам підняв її на дах сараю.

— Що ти одягнув? – тривожно запитав він Ейдана, коли витягнув дві жмені бобів. – Це змушує мене відчувати біль.

Ейдан подумав про себе та Тарквінову ногу.

— Це чари, щоб мої вороги вірили у те, що це завдає їм школи, — сказав він. – Це не може зашкодити тобі, бо ти друг.

— А, — Гроіл вкусив великий шматок бобів та стручків. Він жував та думав. – Ти правий, — сказав він після одного з своїх дренажних ковтків. – Це все трюк. Ти все ще хочеш, щоб гаманець був у мене?

— Якщо ти не проти, — сказав Ейдан. – Він у безпеці із тобою.

— Гаразд, — сказав Гроіл. — Може бути весело.

— Що він мав на увазі? – запитав Ендрю, коли вони зайшли у будинок.

— Поняття не маю, — сказав Ейдан, відкриваючи задні двері. Це нагадало йому. Скло. – Я забув, — сказав він. – Я хотів сказати Вам, що у кольоровому склі є обличчя. Я покажу Вам завтра, коли буде світло.

Але Ендрю приніс великого ліхтаря з кабінету та змусив Ейдана стояти на вулиці та світити крізь скло. Ейдан терпляче стояв, чуючи, як Гроіл жує за рогом, поки Ендрю всередині дивився та дивувався. Була ще одна річ, яку йому розказав дідусь, а він її забув. Він лише пам'ятав, що цей вітраж був якимось чином дорогоцінним.

— Воно показує тобі двійників, — казав старий Джоселін. – Але зараз у нас є лише два. –Дійсно, за часів дідуся, Ендрю міг виявити лише два обличчя: Місіс Сток в оранжевому, зліва вгорі, та містера Стока у червоному, справа унизу, і Ендрю ніколи не був певний чи дійсно їх бачить, чи ні. Зараз він міг, дуже виразно побачити шістьох людей, кожен з яких повинен був мати двійника серед народу містера Брауна. Ендрю міг бачити Тарквіна ясніше за всіх, у фіолетовій панелі. Тарквінове обличчя ельфа дивилося на нього з того, що було схоже на шмагаючи гілки дерева, із підвидом бурі позаду. Але Рольф був так само ясний як жовта трава унизу. Тоді Рольф має рахуватися за людину. А із ким він перекликається? Собакою Охоронця? І що щодо Шона, у блакитній панелі – чи то був Гроіл?

Найбільше часу Ендрю провів, дивлячись на туманний образ Сташ, у зеленому, допоки Ейдан не поскаржився, що його руки болять. Ендрю проігнорував його. Дійсно, ця дівчина була дивовижна. Така гарна. Як весняний день…

— Мої руки вбивають мене! – закричав Ейдан. – Цей ліхтар важкий!

Ендрю зітхнув. По переду був ще один день, перш ніж Сташ знову прийде у цей будинок.

— Добре. Тоді вимикай та заходь, — сказав він, дивуючись як збирається пережити завтра.

Наступний день був ясним та яскравим, ніби дощу ніколи не було. Ендрю вирішив проблему, як пережити цей день, сказавши Ейдану за сніданком:

— Бери чоботи та куртку, одразу як закінчимо. Підемо вздовж межі, з того місця де нас зупинив дощ минулого разу. Рольф хоче піти?

Рольф хотів. Енергійний від двох пакетів мюслі, він нетерпляче рвався уперед, допоки вони не дійшли до провалу у дорозі. Тоді, ніс униз, він безпомилково пішов лінією кордону, яку вони якось пропустили, коли заблукали у лісі.

— Яке полегшення, — сказав Ендрю. – Не треба робити зігзаги.

Ейдан трохи похмуро кивнув. Він сподівався пограти у футбол сьогодні. І він зовсім не був певен, що срібний талісман захистить його, якщо будь-яка істота з'явиться. Крім того, він міг чути церковні дзвони, у полях, які закликали людей до Недільного богослужіння, від чого Ейдан почувався винним. Бабця була дуже сувора щодо відвідин церкви. Він боявся, що Бабця би назвала Ендрю безбожним.

Ендрю дійсно став дуже безбожним, коли кордон повернув від дороги до його старого університету та їх шлях був заблокований непроникним трикутником колючого дроту. Рольф повернув назад, скиглячи. Ендрю стояв та лаявся. Ейдан був вражений скільки лайливих слів знає Ендрю.

— Це знову Браун, — сказав Ендрю. — Я знаю!

Це дійсно, здавалося справою рук Брауна. Відповідно до мапи, яку Ендрю сердито розклав на коліні, землі Мелстоун Менора робили велику опуклість на цьому кінці містечка, оточені стіною. Вони могли бачити стіну, крізь котушки колючого дроту, але вони не могли добратися туди, хоча було цілком очевидно, що лінія кордону проходила вздовж зовнішньої стіни, слідуючи за опуклістю.

— Намагається ще забрати землі! – люто сказав Ендрю. – Хай він тільки дочекається, поки з відпустки повернеться мій юрист!

— Це також Ваша земля? – запитав Ейдан.

— Ні. Це справа принципу і я заперечую! – сказав Ендрю крізь стиснуті зуби.

Ейдан був спантеличений.

— Хіба містер Браун не з тих, які не користуються залізом? – запитав він.

— Так, — огризнувся Ендрю.

— Тоді, — сказав Ейдан, — з чого зроблений колючий дріт?

Ендрю глянув на нього.

— Яке зауваження, — сказав він трохи згодом. – Можливо це все ілюзія. Давай спробуємо протиснутися.

Вони спробували. Все чого вони досягли, це порвана куртка Ендрю та нещасне скиглення Рольфа весь час, поки вони робили спроби. Чи то колючий дріт був ілюзією, чи, як запропонував Ейдан, просто зроблений з цинку чи чогось такого, досить непроникного, як він і виглядав.

— Підемо додому по дорозі, — з відразою сказав Ендрю. – Мені треба подумати про це, перш ніж він не оточив весь Мелстоун колючим дротом.

Вони попленталися назад по асфальту та прийшли до Мелстоун Хаузу голодними, взмокшими та злими. Єдиним, хто хоч віддалено, був щасливий виявився Рольф. Після ланчу, він радісно повів Ейдана до містечка на футбольне поле, де Ейдан отримав сатисфакцію за першу половину дня, а Рольф зник на полях поруч, переслідуючи кроликів. Ендрю решту дня заспокоював себе грою на піаніно та кажучи собі, що він думає зробити із посяганнями містера Брауна. Насправді ж, він не мав найменшого уявлення, що робити. Він вирішив, що запитає Сташ, коли вона завтра прийде.

Того понеділка вона впорхнула, одягнута у інше зелене плаття, із бісером навколо високої талії. Здавалося, вона була антидотом від всіх проблем Ендрю.

— Ти вже прочитав ті листи? – бадьоро запитала вона його.

— Ні, мені треба було поїхати у Лондон, — сказав Ендрю. І… е.. ще були інші справи.

Ейдан уважно подивився на обличчя Ендрю та вислизнув, із кулоном на шиї, спочатку він поганяв полями із Рольфом, а потім — по футбольному полю. Ендрю ледь помітив, що хлопчик пішов.

— У тебе є якась ідея, що я можу зробити із містером Брауном? – запитав він Сташ. – Спочатку від захоплює половину мого лісу, а потім здається, ставить колючий дріт вздовж кордону мого поля-піклування.

Сташ подумала.

— Я не знаю, — сказала вона. – Я не знаю як ви ведете справи з цими людьми. Вони такі дивні. Але я маю намір закінчити із другою коробкою сьогодні, і з третьою, якщо буде час. Гадаю ми повинні знайти пергамент. Тато казав мені про проблему у суботу і як він вважав, що втратив ногу знову. Він вважає, що погляд на цей контракт, чи що воно таке, можливо допоможе розібратися. І знайди час, щоб прочитати ті листи. Вони тебе здивують.

Вона упорхнула до кімнати із коробками, за мить перед тим, як прийшла місіс Сток.

— Чудова погода, — оголосила вона, вручаючи Ендрю сьогоднішній часопис. – Якщо вона протримається, то якраз підійде до Фестивалю в суботу. Я відіслала Шона продовжувати прибирати сарай, правильно? Мали гарну поїздку у Лондон, так? Зауважте, я все ще не задоволена через ту інтермедію, яку вигадала Тріксі. Я думаю це дійсно непристойно. Чому вона не може продавати старий одяг зі мною, як минулого року?

Її перервав містер Сток, із дійсно масивною коробкою, яку він бахнув напроти задніх дверей, щоб привернути увагу Ендрю. Ендрю одразу ж підскочив, що відчинити двері. Зараз він знав, що вітражне скло було навіть цінніше, ніж він думав. Цього дня містер Сток не сердився на когось конкретно, але від відбирав овочі, які не підходили за стандартами для Фестивалю, і він не знав що ще можна з ними зробити. Коли він проніс коробку повз Ендрю, Ендрю побачив мішанину негабаритних кабачків, колосальну картоплю та лозу з томатів, схожих на м'ясисті крикетні м'ячі. Він залишив місіс Сток розбиратися із ними та втік до свого кабінету.

Сташ поклала кілька пачок листів поруч із комп'ютером, дбайливо позначивши. "Фінанси", прочитав Ендрю, на першій пачці. "Ніколи не знав, що він був членом Ллойда" [37]. На другій було: "Листи від колег-окультистів", в основному технічні. Третя пачка "П'ятдесят років переписки від Ейданової бабці!". Ендрю відніс їх до вітальні та всівся читати там.

Плани місіс Сток, яка сьогодні знову вирішила переставити піаніно, щоб не казав Ендрю, були повністю зірвані, оскільки вона знайшла його там. Вона помстилася Ендрю, широко відчинивши французькі вікна та кажучи, виходячи:

— Я думаю ви занадто старий, щоб читати комікси! – Тоді вона пішла до кабінету Ендрю, бурмочучи, — Нарешті я зможу витерти пилюку з цього комп'ютала! — Вона приступила до сіяння хаосу та нанесення каліцтва, складаючи папери в акуратні, випадкові купи, кидаючи брошури в стару коробку, яку вона знайшла там та вкладаючи кожну книгу, яку змогла віднайти, до шафи, де Ендрю ніколи їх не знайде. Нарешті, вона витерла комп'ютер важкою рукою. Машина була вимкнена, але все рівно виказала протест у дзижчанні та гудінні.

— Я тут ні до чого, — оголосила місіс Сток. – Я його ніколи не торкалася. У своєму власному світі!

У вітальні, Ендрю із зацікавленням виявив, що першого листа Ейданова бабця написала дідусю п'ятдесят років назад. У ньому говорилося:

Шановний Джоселін Брендон —

Чи можу я взяти на себе сміливість? – ми така розділена родина – мої батьки посварилися із Вашими батьками – а потім вони посварилися зі мною через те що я стала співачкою — але здається немає причин чому ми з Вами не можемо бути друзями – Я щойно отримала поле-піклування

тут у Лондоні і було би великим благом для мене якщо Ви змогли консультувати мене іноді – мені сказали що Ви найкращий окультист у країні – Якщо Ви не хочете признавати мене я зрозумію – але я сподіваюся що цього не трапиться.

Ваша з надією,

Адела Каін (уроджена Брендон)

Ендрю голосно розсміявся. Хоча частково причиною сміху була дивна пунктуація Адели, в основному сміх був викликаний задоволеним здивуванням. Зовсім випадково він не збрехав Аркрайтам, або не так багато, як думав. Адела Каін дійсно була далекою родичкою, і також родичем, звичайно ж, був Ейдан. Це означало, що Ейдан мав повне право залишитися жити тут, так само як Ендрю мав повне право розпитувати Аркрайтів про нього. Добре! Подумав він, приступаючи до наступного листа.

Очевидно, старий Джоселін – якому тоді мало бути за п'ятдесят і який не був таким уже і старим – надіслав Аделі душевну відповідь. Її наступні десять листів, розкиданих на декілька років, були повні дружніх запитів про поради, або вдячності Джоселіну за його допомогу. Після цих листів, у свою чергу, Адела дала пораду. Якщо цей Ваш жахливий містер Браун, про якого говорилося, дійсно з тих, хто не використовує залізо, звертайте увагу що саме він насправді говорить – вони обдурять вас якщо зможуть – ці люди – але вони також досить недбалі – вони залишають лазівки і Ви також можете часто надурити їх.

Наступні два листи були на сумній ноті.

Мій дорогий Джоселін –

Дякую за Ваш люб'язний лист щодо смерті мого коханого чоловіка Гаррі Каіна – я жахливо за ним сумую – але я маю взяти себе в руки – у мене є маленька дочка Мелані про яку я маю дбати – Ваша Адела.

Дивно, ніяково подумав Ендрю. Це було схоже на підглядання за чужими почуттями.

Він ще почитав листи…і як Ви відноситеся до вуду? – Я би не набридала – але деякі з їхніх богів зараз ходять моїми вулицями…та…я не знаю що є в її любовних зіллях – я лише знаю одна бідолашна дівчина вбила себе…І тоді раптом…Щодо особистої поради – як я знаю у Вас також є дочка із якою Ви не ладите – які у мене справи із Мелані? – їй зараз п'ятнадцять і здається вона не відчуває нічого окрім надутого презирства до мене…

Ендрю струсонуло, бо, здавалося, історія не для його очей. Адела казала про його власну матір. З дати цього листа, було очевидно, що це було значно пізніше того часу, коли його мати перестала спілкуватися із Джоселіном. Ендрю ніколи не знав через що трапилася їх остання сварка. Він був вище таких речей тоді, важко працюючий та амбітний студент, нестямно навчаючись над докторською… А, так! Це має бути близького того часу, коли у нього був раптовий сліпучий погляд на справжню природу історії, одкровення, яке привело його до рішення написати книгу, яку він зараз і намагається написати…Але, повернемося до листів.

Мелані часто згадувалася у листах. Вона прийшла додому п'яна. Вона прийшла додому накачана психотропними речовинами та їй ще повезло, що Адела завадила її арешту за їх торгівлю. Вона весь час ображала мати, будь-якими способами, якими могла. Адела благала поради майже у кожному листі. Ендрю б назвав Мелані абсолютного поганою – крім того, що більшість образ Мелані були дуже схожими на ті, які його мати казала про Джоселіна. Забобонний допотопний старий! Було дуже знайомими, і також Ха ха! Мій батько вірить у фей, тупий старий дурень!

Можливо Адела просто не розуміла Мелані, будучи занадто вимогливою до неї, так само як, Ендрю завжди підозрював, Джоселін не розумів його мати та змусив її вирішити робити завжди всупереч, у всьому. Бунтівниці, обидві.

Тоді прийшов лист тринадцятирічної давності, коли Ендрю навчався у Франції, і, скоріше, не був на зв'язку із дідом.

Дорогий Джоселін –

Дякую – я привезу Мелані до Вас сама – але я не залишуся – У Вас не буде нагоди розібратися із нею, якщо я залишуся – молюся щоб Вам вдалося – прибуваю у Мелтон о 14.15 – З вдячністю Адела.

"Значить Мелані насправді була тут!", подумав Ендрю. "Цікаво чи це допомогло. Чекайте. Тринадцять років тому?"

Звичайно ж, у наступному листі йшлося: Так, Мелані вагітна, я боюся – вона наполягає, що це не моя справа – але з інших речей які вона каже я підозрюю що батько це той ваш одіозний містер Браун –ні-ні— це не Ваша вина – як Ви можете заборонити дівчині гуляти Вашим лісом – я знаю який він підлий – і я знаю Мелані…

Почуваючись так, ніби він підглядає, більше ніж коли-небудь, Ендрю прогортав листи – а може радше так, ніби він винувато заглядає у кінець детективної історії, щоб подивитися хто вбивця, за що він завжди відчував сором. Мелані втекла від Адели, повністю зникла на декілька років, і повернулася додому, помираючи від раку… і дитя – вона назвала його Ейдан тому що вона каже що лише правильні люди зможуть назвати його правильно – і Ейдан має бліх та воші – Джоселін – Я не певна що зможу впоратися!…

Ендрю тільки-но прочитав цей крик відчаю, коли Сташ постукала у двері та проспівала:

— Можу я увійти, Ендрю?

— Так, звичайно, — сказав Ендрю поклавши листи.

— Дякую, — сказала вона, не з дверей, а з відкритого французького вікна. – Нас треба запрошувати, ти знаєш.

Вона не була Сташ.

Глава 13.

Вона не була Сташ, хоча і була надзвичайно на неї схожа. Вона була вдягнена у довгу, сукню, яка розвивалася, такого ж зеленого кольору, як і сукня, яку сьогодні одягнула Сташ. Її волосся було яскравішого, ніж у Сташ, золотого кольору і звивалося довгими локонами по плечах. Її очі були величезні та зелені, злегка похилі, яскравіші ніж у Сташ, і коли вона посміхнулася Ендрю, він на якусь мить відчув запаморочення, як іноді бувало, коли посміхалася Сташ. Вона була гарна. Вона не була Сташ, але так на неї схожа, що Ендрю одразу ж зрозумів, що вона має бути двійником Сташ у народі, який не використовує залізо. Він зірвав окуляри та знову подивився, коли вона, виляючи, підійшла до нього. Вона була одягнена у величезний шар гламуру, схожого на товстий макіяж по всьому тілу, але вона все одно була гарна та дуже схожа на Сташ.

"І навіщо їй потрібно стільки гламуру?", роздратовано подумав Ендрю.

— І хто ви? – запитав він її.

Вона підійшла та оперлася на піаніно у позі, яка показувала усі її вигини. Ендрю це найбільше нагадувало співаючу зірку п'ятдесятих. "Гламурна дівчина", подумав він. Низької якості.

Кімната наповнилася її парфумами, густими та п'янкими, як цвітіння у травні, із відтінком манго. Її голос, коли вона заговорила, зараз був майстерно хрипким, із усмішкою у ньому.

— Я королева Тітанія, звичайно ж, — сказала вона. – Любий. – Вона послала йому повітряного поцілунка зі своїх прекрасних рожевих губ.

Ендрю здригнувся.

— Тоді йдіть геть, — сказав він. – Я зайнятий.

Вона надула свої прекрасні губки.

— Любий, ти не можеш мене відіслати, не дізнавшись навіщо я тут!

— Я знаю, — сказав Ендрю. Ви хочете Ейдана. – "І", подумав він, "це просто вдача, що Ейдан бадьоро пішов гуляти із Ролфьом". Він схрестив пальці на руці, яка все ще тримала листи Адели Каін та молився, щоб Ейдан залишався далеко, далеко від цієї кімнати.

— Звичайно, я хочу його, — сказала вона. – Ти мене звинувачуєш? Цей хлопець єдине, що я можу протиставити моєму чоловікові. Я не скривджу Едріана. Я просто заберу його, досить ласкаво, і заховаю десь, де Оберон ніколи його не знайде. Оберон вб'є його, якщо знайде, розумієш.

Вона, пливучи, підійшла до Ендрю, дивлячись на нього цими великими зеленими очима. Він міг відчувати, як гламур вкриває його хвилями. "Не панікувати!", подумав він. Дівчата-студентки часто пробували на ньому такі речі. Ендрю знав, що у нього була репутація дуже черствого наставника. Вони приходили до нього зі своїми не написаними ессе, у ефектному куцому одязі, і плакали, і корчилися, і дивилися закоханими очима, і підлещувалися, а йому вдавалося залишатися досить байдужим до цього всього. Він повинен бути добрим у таких справах.

Він виявив, що відступає у кут дивана.

— Чому ваш чоловік збирається вбити Ейдана? – радше відчайдушно, сказав він.

— Тому що Оберон не буде тут королем, коли його син знає хто він, — мрійливо сказала Тітанія. – Вони кажуть, що старий король зник тоді. Природно, що Оберон хоче і далі існувати. Тож ти бачиш, що мені потрібен Едріан, так, любий? Оберон зробить усе що я попрошу, якщо у мене буде хлопець.

Вона підійшла ближче. Задушливо-вологий, квітковий аромат, який йшов від неї, змусив Ендрю засунутися ще далі у кут дивану, відчуваючи, ніби він задихається у травневому дереві. Чи може у сильно ароматизованій ванній. Він спробував відволікти її.

— Я припускаю, — сказав він, — що Мейбл Браун, чи як її звати, хоче того самого що і ви?

Здавалося, це трохи відволікло Тітанію.

— О, Маб! – сказала вона, надувши губки. – Маб просто хоче, щоб Оберон знову взяв її за дружину. Вона така неотесана! І вона дозволила собі так розповніти! Дійсно дивно, і що Оберон знайшов у ній.

— А що Маб збирається зробити із Ейданом? – запитав Ендрю, намагаючись відволікти Тітанію, на межі своєї винахідливості. Чому місіс Сток не прийде сюди пересунути піаніно? Чому містер Сток не може з'явитися у французькому вікні із іншою коробкою овочів? Чому не може хто-небудь прийти?

Тітанія знизала своїми гарними плечима та продовжила знову, після того як знизала плечима.

— О, тьфу! Хто знає що дурна Маб хоче зробити! Вбити дитину, можливо, як тільки отримає, що хоче. Але я остання дружина Оберона. Це має право забрати Едріана, розумієш?

— Ні, не розумію, — сказав Ендрю.

Зараз Тітанія підійшла настільки близько, щоб покласти одну руку на підлокітник дивану, а іншу на його спинку. Вона нахилилася над Ендрю, загнаного у його кут. Густі хвилі її парфумів томно прокотилися по ньому. Він виявив, що йому важко дихати. Чорт! Її запах призведе його до астми! У Ендрю не було приступів астми з часів, коли він був хлопчиком. Він забув які вони неприємні.

— Ну, давай, Ендрю Хоуп, — дихала Тітанія. – Віддай мені Едріана. Ти не пошкодуєш.

Ендрю подивився униз на її декольте і угору, на її рожеві, надуті, губки і на сяючі золоті локони, що бовталися біля його носа. Він зараз знав, що вона робить і він знав чому. Він знав, що це був підхід, перевірений часом, але проблема із цим стародавнім методом була у тому, що він працював. Незважаючи на знання, незважаючи на астму, Ендрю міг відчути, що починає піддаватися заклинанню Тітанії. Він збирався віддати їй Ейдана, навіть лише для того, щоб позбутися її.

— Е… Я так не думаю, — зумів сказати він.

— Ось! – сказала Тітанія, блискуче посміхаючись. – Ти збираєшся віддати мені Ендріана зараз же. Так? – вона нахилилася ще, щоб поцілувати його…

І увірвалася Сташ, розмахуючи складеним пергаментом із великою чорною печаткою.

— Ендрю! Я знайшла його! Дивись! – Вона зупинилася та витріщилася та Тітанію, яка нахилилася над Ендрю. – Ти хто? Що відбувається?

Тітанія отруйно озирнулася. Якусь мить її обличчя зовсім не було гарним.

— Йди геть, жінко, — сказала вона Сташ.

— Ні, не йди, — сказав Ендрю. Він ніколи у житті так нікому не радів. Сташ була чиста та сучасна та прямолінійна. Поруч із нею, Тітанія виглядала літньою та гидотною та кричущою. – Це, — сказав він, — королева Тітанія. Вона хоче Ейдана.

— Вона не може його забрати, — сказала Сташ. – Вона може просто піти.

— О, ні, — солодко сказала Тітанія. – Він запросив мене, люба, і я залишуся тут.

— Я думав, що то був твій голос, — пояснив Ендрю.

— Я так і хотіла, — промуркотіла Тітанія. – Я піду лише тоді, коли ти даси мені Едріана.

— Ні, якщо це від мене залежить! — сказала Сташ. – Ти забираєшся звідси зараз же! – Вона відкинула пергамент у бік та побігла до Тітанії.

Тітанія, абсолютно не готова, слабко виставила руки проти Сташ. Сташ відмахнулася від її рук, схопила Тітанію за одне плече та за жменю золотого волосся і потрясла її. І потрясла її.

— Як ти смієш прокрадатися сюди! – сказала Сташ крізь зуби, трясучи. – Як ти смієш спокушати Ендрю! – Трясіння. Трясіння. Маленькі казкові коштовності почали висипати з Тітанії та котитися по килиму.

— Відпусти мене! – верещала Тітанія, із червоним обличчям і майже не по-королівськи. – Я наказую тобі відпустити мене негайно!

— Навіть не смій надавати мені накази! – прогарчала Сташ, так само із червоним обличчям. Вона відпустила волосся Тітанії, щоб вдарити її по голові. Тітанія закричала та стала робити спроби захиститися.

Ендрю скористався можливістю вискочити з кута дивану, але зробивши це, не був певний, що робити далі. Сташ та Тітанія кружляли та хиталися по кімнаті, у кожної руки занурені у волоссі іншої, Тітанія молотила, а Сташ гамселила. Все, що міг робити Ендрю, це ухилятися. Тітанія весь час намагалася накласти закляття на Сташ. Ендрю відчував кожну спробу, як важкий запашний порив. Але, як тільки Сташ відчула порив чаклування, Сташ вдарила Тітанію знову та змусила зупинитися. Магія та маленькі бусинки тріщали по кімнаті, від, із високою талією, Сташиної, так само, як і від сукні Тітанії. Ендрю відчував, що повинен сказати: "Леді, леді!", та змусити їх зупинитися, але вони стали двома фуріями, що кричали та билися, і зовсім не звертали на нього уваги. Він відчайдушно ухилявся, хрумкаючи маленькими бусинками під ногами та задихаючись у смоку запашної магії, допоки не стало зрозуміло, що Сташ перемагає. Вона була сильніша за Тітанію і знала більше про бої. Вона заломила руку Королеві Фей та підвела її до французьких вікон. Там Сташ, буквально, викинула Тітанію геть. Ендрю побачив як Тітанія пливе по повітрю та приземляється, із глухим стуком, на траву.

— Забирайся геть та тримайся подалі! – прокричала Сташ. – І не смій переступати цей поріг знову! – Коли Тітанія підповзла до її ніг, Сташ двічі топнула по порогу. – Ти, дешева повія! – додала вона, коли Тітанія почала кульгати геть. Вона тупнула третій раз. – Ось. – Сташ повернулася до Ендрю, струшуючи пил з долонь.

— Гадаю, вона ймовірно, досить дорога повія, — сказав Ендрю, намагаючись не розсміятися.

Сташ була не в настрої для жартів. Хмурий вигляд зростав на її почервонілому обличчі і вона агресивно відкинула волосся назад.

Ендрю розсміявся та обійняв її.

— Дякую, — сказав він. – Яка ти чудова дівчина! Вийдеш за мене?

— Так, будь-ласка, — сказала Сташ і також обняла його. Вони дивилися один на одного, зачаровано. Природно, місіс Сток вибрала саме цю мить, щоб увійти, кажучи:

— Я повинна прибирати тут, трохи часу сьог…О! – Вираз на її обличчі був сумішшю шоку, злості та страху втратити роботу. Вона уїдливо запитала, — Я чую весільні дзвони, чи це просто ігри?

Ендрю, із поспіхом, сказав:

— Так, місіс Сток. Весільні дзвони. Будьте першою, хто нас привітає, будь-ласка. І звичайно, ми сподіваємося, що ви продовжуватимете працювати у нас, як завжди.

— Хм, — відповіла місіс Сток. – Ніякої користі, вона буде виконувати домашню роботу!

— Правильно, — щасливо погодилася Сташ. – Я все залишаю на мого тата.

— І можливо, ви зможете почекати до другої половини дня, щоб прибрати тут, — додав Ендрю. – Сташ і я збираємося поїхати у Мелтон, щоб купити кільце та домовитися щодо ліцензії.

— Тоді, добре, — непривітно сказала місіс Сток та вийшла.

— О, Боже, — сказав Ендрю.

— Вона оговтається, — сказала Сташ. – Не хвилюйся.

Трохи пізніше, Ендрю сказав:

— Ти читала ті листи від Адели Каін? – Сташ кивнула на його плечі. – Тоді ти знаєш, що Ейдан насправді є далеким кузеном…

— Кузеном у четвертому поколінні, — сказала Сташ, яка дізналася про це декілька днів назад. Вона зойкнула та відстрибнула від Ендрю. – О, Святі Небеса! Я прийшла сказати тобі, що знайшла той пергамент! Куди він подівся, чорт візьми?

Вони шукали. Спочатку, вони ніде не могли його знайти. Вони знайшли багато бусинок, деякі з них були, безумовно, з дорогоцінного каміння. Сташ черпала їх та кидала у вазу задля схоронності.

— Краще відвезти їх сьогодні до ювелірів у Мелтоні, — сказала вона, коли Ендрю знайшов пергамент під кріслом.

Він був у жалюгідному стані, такий же пом'ятий, як використаний паперовий носовичок. На якомусь етапі боротьби, Сташ, чи Тітанія тупнула своїм підбором-шпилькою у середину чорної печатки та розламала її. Вона впала, коли Ендрю спробував розгладити пергамент, та стала чорними крихтами, які розсипалися по килиму.

— Не звертай уваги, — сказала Сташ. – Що там говориться?

Вони нетерпляче нахилилися над пергаментом. Він був датований 1809 роком. Перша частина була написана чорними, квітучими буквами, які Ендрю пам'ятав з листа від містера Брауна. Там говорилося:

"Я, Король Оберон, налаштований братися за безпечність проживання у цьому магічному анклаві Мелстоун Хаузу, наказую та велю Джошуа Брендону, власнику та хранителю вказаного анклаву, продовжити його поле-піклування, щоб охоплювало мене та все моє, на всі часи, поки ця Наша печатка залишатиметься незламаною. Вказаний Джошуа Брендон цим погоджується, тримати моє вторгнення у секреті від світу та від моїх дружин. Також він погоджується забороняти або знищувати будь-яких Двійників мого народу, які можуть виникнути внаслідок витоку Нашої магії у його поле-піклування. Я також наказую йому найбільш суворо, прикрити зачароване скло на даху його Каплиці і залишити вказану Каплицю занедбаною, під страхом покарання, від мого крайнього незадоволення.

Підписано у цей день Середини Літа 1809.

Оберон Рекс [38]"

Декілька рядків нижче, було написано більш звичним, великим, чорним та, схожим на сердитий, почерком.

"Я, Джошуа Брендон, Маг та власник Мелстоун Хаузу та його поля-піклування, погоджуюся на вищевикладене, лише до тих пір, коли чорна печатка Оберона не зламається.

Підписано,

Джошуа Брендон, есквайр."

Цікаво, що у круглому, блідому місці, де була печатка, цим самим почерком було додано:

"Це було підписано під примусом. Ти, мій нащадок, зараз можеш бути вільним від угоди. Д.Б."

Ця частина була свіжою, ніби щойно написана. Коли Ендрю провів по ній пальцем, то міг сказати, що Джошуа зробив напис невидимим, до того моменту, поки печатка не трісне. Немає сумнівів, що містер Браун схилився над ним, чекаючи, щоб поставити печатку, одразу ж, як Джошуа підпише угоду.

— Уф! – сказав Ендрю. – Як добре, що печатка зламалась! Здається, я ослухався його у всьому. Як гадаєш, що він зробить?

— Давай подивимося, може щось дізнаємося, — сказала Сташ, витягуючи сьогоднішній часопис з-під суміші листів Адели Каін та старих коміксів Ендрю.

Вони нахилилися над сторінкою із результатами скачок. Переможцем першого забігу у Понтефракті була Напарниця Королеви. Це так вразило Сташ та Ендрю, що їм стало смішно і вони ледь зауважили, що другим прийшов кінь Захід У Відповідь, а слідом Провінційний Ярмарок. Вони все ще сміялися над тим, наскільки точною була Напарниця Королеви, коли Тарквін просунув голову у двері.

— Сташ, — з тривогою сказав він, — що ти накоїла? Ти в порядку?

Сташ розповіла йому, закінчуючи:

— Тоді Ендрю попросив вийти за нього і я сказала — так.

Тарквін був у захваті.

— Я не міг сподіватися на краще! – казав він, не один раз, і помахав милицями у повітрі та міцно обійняв дочку. Коли він трохи заспокоївся, то сказав, — Ну, тоді давайте поглянемо на контракт.

— Не стільки контракт, — сказав Ендрю. – Скоріше, набір наказів.

Тарквін перечитав пом'ятий пергамент декілька разів.

— Ось, таке воно, — сказав він. – Цікаво, що він зробив бідному чоловікові, щоб той підписав. Мабуть, узяв дітей та дружину у заручники. Здається таким чином. Ейдан у безпеці?

— Сподіваюся, — сказав Ендрю. – Я дав йому досить потужний талісман і він пообіцяв одягати його. Але я все ще хочу знати, Тарквін, чому так важливо для …е… містера Брауна, щоб двійників не було у містечку.

Тарквін потягнув себе за бороду, обмірковуючи.

— Гадаю, — сказав він, — якщо ми матимемо їх достатньо, це схилить баланс сили до нас, людей – або, принаймні зробить дві сторони рівними. Кольорове скло у вашому сараю, здається, показує, що речі рухаються у цьому напрямку. Брауну це не подобається.

— А чому мій сарай такий важливий? – запитав Ендрю.

Тарквін був задоволений.

— Це, гадаю, я знаю. Ваш Шон та його двійник разом працюють у ньому, так? Це робить їх працю міцнішою, ось так. Воно старе, те місце, значно древніше за старого містера Брендона та цього бідолахи Джошуа, який підписав ту угоду. І, як на мене, як я бачив з того різьблення на стінах, воно належить – ну – скажімо до тих сил, яким навіть ті, хто не використовує залізо повинні вклонятися. На мою думку, все Ваше поле-піклування належить тій силі, дійсно. Тож, Браун каже накрити скло та нехай будівля розвалиться у руїни і жоден з Брендонів не може нікому поскаржитися. Браун може робити що хоче, ось що він може. Це має сенс? – Ендрю кивнув. Тарквінове обличчя осяяла нова

здогадка. – Ваш дідусь ніколи не казав як викликати цю силу? – запитав він.

Ендрю дивився у серйозні мигаючі очі Тарквіна та намагався повернутися у ніч суботи, коли вид його власного підпису на коміксах, яких читав Ейдан, нагадали йому так багато. Це було не легко. Його розум весь час звертався до Сташ, до милої, владної, розумної Сташ, із якою він збирався одружитися. Він взяв її за руку. Тоді стало легше. Він міг тримати її, а розум нехай працює.

Нарешті прийшла пам'ять. "Ти кажеш рядок старих слів", сказав йому Джоселін, "на мові, якою більше не розмовляють.". Зараз Ендрю міг бачити дідуся, який стояв спиною до вогню у цій самій кімнаті, повільно повторюючи дивні склади, один за одним. Він майже відчував, що дідусь тут, у цей момент дивиться на нього, прагне, щоб Ендрю згадав. Ендрю був у Ейдановому віці у той час і він знав, що ніколи не запам'ятає ці слова. Тож він записав ті слова внизу, дивний звук за дивним звуком на… на… На… На чому він записав? На чомусь, що було у його руці. Звичайно! На одному з коміксів!

Ендрю відпустив руку Сташ та пірнув, щоб зібрати комікси які, спочатку Ейдан, а потім Сташ і Тітанія, розкидали по кімнаті.

Глава 14.

Ейдан був наляканий і пригнічений, коли дізнався, що Ендрю та Сташ збираються скоро побратися. І не допомагало, знання, що все до цього йшло.

Новину йому кисло розповіла місіс Сток, коли Ейдан та Рольф прибігли на ланч. Місіс Сток прямо не сказала: "Вони не хочуть, щоб ти тут жив", але Ейдан знав, що вона це має на увазі. Він дуже сильно намагався бути таким же люб'язним, як Шон. Шон сяяв. Він узяв руку Ендрю та потряс її, вгору та униз, угору та униз, а зачіска його блищала.

— Добре, — сказав він. – Дуже добре, Професор.

Ейдан ледь вичавив:

— Вітаю! — перш ніж Ендрю та Сташ відбули до Мелтону, Сташ стискала лякаючу вазу, яка, вона сказала Ейдану, була дуже цінною. Ейдан трохи поблимав. Враження було, що це звичайна та потворна ваза, але він припустив, що Сташ знає краще про що каже.

Решту дня Ейдан тинявся із Рольфом поблизу будинку, з тривогою розмірковуючи що буде із ним тепер. Він не міг повернутися до Аркрайтів. Він влаштував так, що вони його не хотіли. Думаючи про це, Ейдан радше бажав, щоб він міг тоді придумати інший спосіб, щоб вони не шукали його, він спробував, і ось що сталося. Тим часом, він намагався уникати місіс Сток, яка була у своєму найгострішому настрої, та триматися подалі від містера Стока. Містер Сток виглядав як кіт, що тільки-но з'їв вершків. Сташ була його племінницею та він надзвичайно пишався нею. Містер Сток знав, що він розпочав це, відвідавши Тарквіна, у той день. Він навіть насвистував, коли відбирав іншу велику коробку бракованих овочів.

Також не було і футболу, який міг відволікти Ейдана. Футбольне поле заповнювалося наметами та пильними вантажівками, завантаженими механізмами для ярмарку. Де раніше Ейдан та його друзі грали у футбол, урочисто ходили люди, ставлячи позначки для різних місць, які огородять мотузками для різних змагань. У будь-який інший час, Ейдан був би дуже зацікавлений та схвильований суботнім Фестивалем, але не зараз. Поле стало ще одним місцем, якого слід було уникати.

Вночі не з'явився Гроіл, що додало Ейдану ще більше смутку. Ендрю, якому допомагали Сташ та Ейдан, завалив дах сараю для дров бракованими овочами, але вони все ще були там, наступного ранку.

Того дня Ронні Сток терміново потребував Сташ. У Ендрю було дуже сильне бажання сказати тому чоловікові, що він потребує Сташ навіть більш терміново, але зрештою він міг відпустити її до стаєнь із новесеньким смарагдовим перснем, який мерехтів на її елегантному безіменному пальці. Коштовності Тітанії виявилися надзвичайно дорогими. Коли Сташ не було поруч, Ендрю почувався майже так само засмученим як і Ейдан. Він твердо переключив свій розум на інші термінові речі. Він міг засісти за свою книгу, але його комп'ютер знову зависав, можливо через візит Тітанії. В будь-якому разі це не було терміново, принаймні не настільки терміново, як Ейдан, якому конче потрібні були пояснення. Ендрю та Сташ мали довгу розмову про Ейдана. Сташ наполягала, щоб Ендрю сказав Ейдану у якому він становищі.

— Я знаю як це, коли тримають у темряві, — сказала вона. Тож Ендрю вирішив з'ясувати все із Ейданом, коли вони продовжать досліджувати кордон. Це також було терміново. Це доводило б, що поле-піклування належить Ендрю, а не містеру Брауну.

_ Надягай чоботи та візьми Рольфа, — сказав він Ейдану. – Сьогодні ми знову підемо вздовж кордону.

Ейдан апатично погодився. Йому хотілося вдарити Рольфа за те, що той був такий радий пригоді.

Вони пройшли по містечку та почали зі стаєнь – звідки ж ще, якщо Сташ поблизу? — з місця біля воріт Гранжу, де кордон повертав, щоб пройти позаду іншої частини містечка. Погода була якраз для прогулянки, не занадто спекотна, не занадто холодна, лише тільки натяк на дощ висів у повітрі. Ендрю та Рольф цінували це. Ейдан – ні. Він почувався більш нещасним, тому що перший відрізок означав, що вони точно вчиняють порушення. Кордон крутив у садах Гранжу, направо по куту клумби із трояндами, та по газону, перед зануренням у гай декоративних дерев. Ейдан не був щасливий через це, ні трохи, допоки вони не прийшли до турнікету за деревами, де випустили Рольфа у поля та пустирища на іншій стороні. Рольф виразив схвилювання:

— Тявк! – та вирушив, носом униз, по лінії кордону.

Тоді єдиною проблемою залишалося лише поспівати за Рольфом. На щастя, Рольф це розумів та час від часу повертався до них. Поки вони посилено працювали, поспішаючи за далекою золотою фігурою Рольфа, Ендрю почав обережно пояснювати Ейдану.

— Що? – сказав Ейдан. – Ви маєте на увазі, я Ваш кузен?

— Безсумнівно, — запевнив його Ендрю. – Віддалений, але це означає, що у мене є повне право залишити тебе жити із нами. Принаймні, більше ніж у Аркрайтів. Сташ збирається подивитися, що ми можемо зробити, щоб усе було офіційно – чи усиновити тебе, чи стати твоїми офіційними опікунами. Ймовірно, мені слід одружитися, перш ніж я зможу усиновити тебе. Все гаразд? Ти не проти?

Чи він не проти! Ейдан відчув, що його обличчя розтягується у посмішку, яка сяяла ширше, ніж будь-яка у Шона.

— Дякую! – спромігся сказати він. Було так, ніби тяжка вага була зрушена важелем з його спини та з середини голови. До нього прийшла така легкість, що він почав йти все швидше та швидше, все ще сяючи. Можливо, думав він, він зможе умовити Ендрю, що телевізор у кімнаті із коробками йому не заважатиме. А сидіти можна на кріслі-мішку. І він подумав, що зможе умовити Сташ дозволити йому мати мобільний телефон, якщо він візьметься за це обережно. О, радість!

Тепер вони піднімалися на пагорб, серед кущів дроку. Ейдан йшов так швидко, що Ендрю намагався поспівати за ним. Він був значно більше, ніж трохи, збитий з дихання, коли казав наступну порцію пояснень. "І шість місяців назад", думав Ендрю, "я би не повірив у жодне слово, яке я кажу зараз! Кажучи хлопчику, що його батько Оберон і що батько намагається вбити його. Може я занадто сильно шокую його?".

Ейдан був все ще занадто щасливий, щоб відчувати сильний шок. Зрештою, Пак сказав йому дещо. І Бабця завжди казала дуже чітко, що батько Ейдана був дуже поганим. Ейдан завжди вірив у це. Натомість, його турбувало дещо, чого Ендрю не очікував.

— Це означає, — запитав він, — що я наполовину щось ще?

— Вони не такі вже й відмінні, як всім подобається думати, — задихався Ендрю, думаючи про те, як Сташ билася із Тітанією. Яка була відмінність між двома сердитими жінками? Крім того, що одна була Сташ, звичайно ж. – Сам подумай, — пихкав він, — ти ніби маєш найкраще з двох світів. Багато людей віддадуть їх ікла, щоб мати твою спадковість.

— Гм, — сказав Ейдан, приймаючи це. Поки цього не видно…

Вище, попереду них, Рольф зупинився та сів. Попереджені цим, Ейдан та Ендрю також зупинилися. Ендрю стояв, відновлюючи дихання, розмірковуючи чи Рольф щось почув чи унюхав.

Здавалося, по невиразній стежці, яка позначала кордон, рухався бігун. Він наближався та невиразно маячив на вершині пагорбу, вище та вище, наближаючись до них великими крокам та величезними стрибками, майже не так, як звичайні бігуни. Він побачив їх та повернув та пішов униз у луги нижче пагорбу, де вони бачили, як він ухиляється від кущів та плескає по ділянках болота. Понад пагорбом, там де він рухався, хлинув потік чогось димного. Чим би вони не були, вони рухалися по точному шляху пересування могутнього бігуна, де той звернув зі стежки, і потім зниклі унизу в лугах, за ним.

Обидва, Ендрю та Ейдан, зняли окуляри. Хоча крізь димний потік було погано видно, довгі, галопуючі фігури, можливо, були собаками, а вертикальні фігури, які бігли – можливо – чоловіками. Бігуна, за яким вони бігли, було видно ясніше.

— Це Гроіл! – сказав Ейдан. – Вони його переслідують, тому що у нього мій гаманець.

Жоден з них у не міг нічого зробити зараз. Гроіл та його переслідувачі рухалися занадто швидко. Ендрю пішов угору, туди, де сидів Рольф. Ні він, ні Ейдан не могли стриматися, щоб майже весь час не дивитися униз, на луги. Гроіл увертався, повертався, бігав навколо кущів, а димчасті переслідувачі віддано слідувати точно по його шляху, навіть коли він бігав по колу. Вони бачили, як Гроіл вів тих по фігурі, схожій на вісімку, змушуючи їх перетинати їх же шлях, бездумно, і тоді вирушив знову нагору, великими енергійними стрибками. У цій точці, зграя, здається, загубила Гроіла. У всякому разі, як тільки Ендрю та Ейдан досягли Рольфа, Гроіл зник, але орда переслідувачів заструмилась нагору до них.

Рольф, Ендрю та Ейдан — всі застигли, коли димчаста зграя піднялася до лінії кордону перед ними. Було схоже, що вони не можуть перетнути її, а Гроіл зміг. Якусь мить вони накатувались та накатувались безцільно. Тоді хтось серед них закричав. Як горн. І весь хмарний натовп потік униз, до Ендрю, Ейдана та Рольфа.

Ендрю поспішно потягнув Ейдана, а Ейдан потягнув Рольфа, далі, на схил за кордоном. Там вони стояли та дивилися як злива переслідувачів беззвучно рухалася повз них, дрібні собаки, великі, схожі на котів істоти, Охоронець у його шерстяному капелюсі, істоти схожі на чоловіків із оленячими головами, істоти схожі на оленів із чоловічими обличчями, і натовп високих, худорлявих людей у золотих шоломах, які були радше схожі на містера Стока.

— Здається, вони його загубили, — сказав Ендрю. – І нас, — із вдячністю додав він, коли мисливці пронеслися униз та зникли з поля зору. У нього було відчуття, якусь мить, що мисливці почали полювати на Ейдана, допоки Ейдан не перетнув кордону.

Вони обережно підійшли до лінії кордону та піднялися вгору до пасовища. Ейдан почувався винувато, бажаючи, щоб краще він не просив Гроіла зберігати для нього гаманець. Але тоді вони пройшли повз великий кущ дроку і Гроіл піднявся з-під нього, сміючись.

— Це весело, — сказав він. – Я стаю маленький та тяжкий і вони гублять мене.

— Ти певен, що ти не проти? – з тривогою запитав Ейдан.

Гроіл похитав великою кудлатою головою.

— Не мав стільки веселощів багато років, — сказав він. – Привіт, Рольф. Тебе приручили у ці дні? – Він поклав масивну руку на Рольфову спину.

Вираз крайньої тривоги з'явився на обличчі Рольфа. Всі його чотири ноги підкосилися. Перш ніж його ноги змогли відмовитися, Рольф був змушений перетворитися на хлопчика, лежачого обличчям у дерні.

— Дурень! – сказав він через плече.

Гроіл посміхнувся.

— Так завжди трапляється, коли я спираюся на нього, — сказав він. – Смішно.

— Я вкушу тебе за ногу, — сказав Рольф.

Гроіл засміявся, помахав Ейдану та Ендрю та підстрибуючи пішов геть, униз, знову до лугів.

— Бовдур! – сказав Рольф. Він перейшов на гавкання, оскільки прийняв форму пса.

— Вони повинні знати один одного протягом багатьох років, — Ейдан сказав Ендрю. – Гадаю вони дражнять один одного постійно.

Вони пішли далі. За вершиною пагорбу, кордон пішов по широкій дузі. Щоб вирівняти опуклість, де був Менор, подумав Ендрю. Він був значно ширший за овал, якого передбачав Ендрю, так що вони пройшли лише половину, у той день і прийшли назад до містечка пласкою стежкою для візків, до провулку, що вів до Мелстоун Хауза.

Повернувшись додому, вони виявили що місіс Сток знову приготувала сир із кольоровою капустою. Вона не збиралася прощати Ендрю поспішне одруження на Сташ. Містер Сток також повторювався, пучками та пучками виполотої моркви. Ендрю подумав що це, можливо була нагорода. Але їх було так багато для їжі, що вони поклали моркву на дах для Гроіла, на вершині вчорашньої купи. Ейдан із тривогою сподівався, що Гроіл зможе скоро повернутися, щоб поїсти.

Мабуть він зміг. Наступного ранку овочі зникли, також і морква. "Яке полегшення! Гроіл мабуть нагуляв хороший апетит!", думав Ейдан, поки нетерпляче чекав, щоб знову піти на пошуки кордону. Сташ повернулася того дня, тож Ендрю, здавалося, був не в змозі покинути її.

Зрештою, вони почали збиратися. Вони вже пройшли половину під'їзного шляху, із Рольфом на чолі, коли Сташ прибігла за ними.

— Зачекайте! Зачекайте! Ми маєте піти та побачити це. Обидва! – Вони повернулися, до Рольфової досади. Він всівся на під'їзному шляху та позіхав із відразою.

Сташ почала розпаковувати третю коробку. Перший шар був у інших коміксах Ендрю, перемішаних із дратівливими нотатками старого

Джоселіна, написаними для себе. Ендрю взяв одну навмання та прочитав: "О.Браун знову намагається відібрати мій ліс. Навіщо він виставляє весь цей колючий дріт?". "Ага", подумав Ендрю, "Отже, він і раніше це вчиняв, так?". Коли Ендрю вперше вступив володіння своєю спадщиною, не було жодних слідів колючого дроту. Він би дуже хотів дізнатися, що саме зробив дідусь, що позбутися його.

Решта коробки була лише у старих, пильних картонних папках. Ендрю взяв одну, яку передала йому Сташ та із сумнівом відкрив. Вона була заповнена звітами від інвестиційної фірми. Форма за формою оголошували, що Джоселін зараз мав так багато тисяч фунтів в інвестиціях і що вони заробили йому так багато грошей, що розум Ендрю похитнувся.

— Вони всі такі, — сказала Сташ. – Там велика сума грошей, Ендрю. Ти знав про них?

— Ні, — сказав Ендрю. – Я лише знав про ті, які були у банку.

— Тоді я зможу причмокнути місіс Сток за те, що поклала їх усіх у цю коробку! – сказала Сташ. А ти глянь на цю, Ейдане, – вона простягнула Ейдану значно тоншу папку.

Ейдан, який стояв тут і скоріше нудився, витріщився на папку. Вона була позначена почерком Джоселіна: "Сліпа довіра [39] для Ейдана Каіна. Найменше, що я можу зробити після мого провалу із Мелані". Всередині офіційні форми констатували, що десять років тому, Джоселін Брендон відклав декілька тисяч фунтів стерлінгів, щоб виростали у ще декілька тисяч, поки Ейдану не виповниться вісімнадцять. Тоді гроші перейдуть Ейдану.

— Вау! — сказав Ейдан. Він був змушений зняти окуляри, тому що очі наповнилися сльозами. Він відчув безнадійну тугу, за тим, що так і не

познайомився із старим дідусем Ендрю. Він повинен бути особливим, якщо зробив таке для немовля, якого ніколи не знав.

— Хороша людина, так? – сказала Сташ. – Зауважте, він також міг бути справжнім старим скнарою! Він гарчав на мене та називав мене "Тарквінова дурна маленька егоїстка [40]". Раз чи два я показала йому язика. У всякому разі, Ендрю, я переведу ці на твоє ім'я, добре? Не хвилюйся. Я знаю що робити. Я робила це для Ронні Стока, коли померла його мати. – Сташ взяла один кінець коробки та почала буксирувати її до кабінету Ендрю. Вона зупинилася. – Твій комп'ютер все ще працює?

— Він завис, коли з'явилася Тітанія, — зітхаючи сказав Ендрю.

— Тоді я знаю як його полагодити, — сказала Сташ та потягла коробку. Вони чули, як вдалечині вона бурмотіла. – Чесно, я можу причмокнути місіс Сток! – поки вона йшла.

Ендрю та Ейдан вирушили вдруге. Ендрю вирішив, що цього разу вони почнуть досліджувати кордон, з місця його перетину із Мелтонівською дорогою, і підуть назад стежкою для візків, якою йшли вчора. Тож вони йшли містечком повз церкву та футбольне поле. На вході на поле, зараз стояли ворота, а на воротах велике повідомлення казало, що Містер Рональд Сток відкриє Фестиваль в 14:30 у суботу.

— Він почнеться ще до цього, — сказав Ендрю Ейдану. – Наскільки я пам'ятаю, зазвичай спочатку йде процесія із групою та люди у вигадливих сукнях. Запис до змагань має бути в середині дня. Містер Сток буде возити свої овочі більшість ранку. Він майже спустошує весь город для цього.

Ейдан встав навшпиньки та побачив ще більше наметів за живоплотом та натяки каруселі, яку монтували. Раптом він схвилювався через цей Фестиваль. Він ніколи не був на жодному. Виглядало на те, що там має бути весело.

Щодо іншого, їхня прогулянка у цей день пройшла без пригод. Вони знайшли місце на дорозі до Мелтону та турнікет, що вів до тієї ж, ледь помітної, стежки, якою вони йшли вчора. Коли у них виникали сумніви щодо того, де кордон, Рольф знаходив його для них. Ніде не було жодних ознак Гроіла. Ендрю припустив, що Гроіл можливо спить від великої кількості їжі, яку він вчора з'їв. Ейдан сподівався, що так і було. Він сподівався, що Гроіл старанно перебуває у своєму маленькому та важкому стані та добре заховався.

Коли вони йшли додому стежкою для візків, Ендрю зітхнув та сказав:

— Залишився лише один відрізок на завтра і він проходить, якось, біля земель Менору. Я голосую за те, що ми спробуємо обійти його стороною, не перетинаючи колючі дроти містера Брауна. Це повинно бути можливим. Він не міг перегородити все навкруги ним. Зможеш нам допомогти у цьому, Рольф?

Рольф підняв очі та кивнув. Він думав про вечерю.

— А не хочете зробити своє поле-піклування більшим? — запитав Ейдан.

— Можливо, — сказав Ендрю. Але я не збираюся дозволити містеру Брауну перемогти нас. Швидше, Ейдан. Я хочу добратися додому перш ніж Сташ піде.

Сташ чекала на них, кажучи, що вже почала розбиратися із папками і продовжить завтра. Шон також чекав. Він хотів, щоб Ендрю пішов подивитися на сарай, і побачити, як той виглядає всередині, оскільки Шон закінчив. Він розмахував двома руками та виглядав так благально, що Ендрю одразу ж пішов, не знімаючи свої чоботи.

Опинившись усередині, він стояв та дивувався. Місце світилося. У різнокольоровому світлі з вікна, різьблені стіни світилися медовим

кольором, а на них маленькі істоти визирали з-за буйства завитків, листя та квітів, а народ, схожий на людей, здавалося, танцював у лінії, яка звивалася туди і сюди і поміж інших різьблень, вгору та вниз по кожній стіні. Шон потрудився та вичистив підлогу також. Ендрю припускав, що вона з бетону, але насправді вона була з плитки медового кольору, потрісканій та старій, але все ще гарній. Таким чином, косарка, яка знаходилася на середині підлоги, виглядала повністю недоречною. "Я маю знайти інше місце, де поставити її", думав Ендрю, поки казав Шону, яку чудову роботу тож виконав.

Шон сяяв, а потім подивився із тривогою.

— Що Ви хочете, щоб я робив зараз, Професор? – сказав він.

Намагаючись не залишити бруд з чобіт на плитці, Ендрю вивів Шона на двір. Він вказав на чортополох, кропиву та маленькі рослини ожини, що пробивалися та скупчувалися біля основи стіни. Стіни були з цегли, вкриті старою побілкою.

— Можеш очистити все від бур'янів, — сказав він Шону, — а тоді вкрий стіни білою фарбою. Це місце – каплиця, як ти колись сказав мені, і воно повинно виглядати назовні так само, як і у середині.

Шон виглядав заспокоєним. Як бачив Ендрю, Шон боявся, що користь від нього на цьому закінчилася і Ендрю звільнить його.

— Я зроблю це завтра, Професор, — сказав Шон. – Я вже майже закінчив робота. Для Фестивалю, — пояснив він, оскільки Ендрю виглядав спантеличеним.

— Добре. Чудово, — сказав Ендрю та виявив, що додає, — і після цього у тебе буде сотні інших завдань всередині будинку.

Шонові руки щасливо махали, коли він уходив.

Наступного ранку він досить запізнився.

— Не спав половину ночі, закінчуючи робота, — пояснив він, коли прибув із місіс Сток, яка також запізнилася.

— Я дам тобі роботів! – сказала вона. – Я піднялася у п'ять, щоб причепити ціни на мій старий одяг. І я хотіла би, щоб ти не підбадьорював Тріксі, Шон. Від цієї її інтермедії я почуваюся хворою.

Ендрю не звернув на це уваги. Він розмовляв із Сташ та чекав поки Ейдан взує його другі найкращі чоботи. Ейдан взувався повільно. Його ноги боліли та на лівій ступні майже з'явився пухир. Він дивувався, чи все це бродіння є добрим для нього. Але Рольф та Ендрю були повні рішучості закінчити останній відрізок кордону, тож Ейдан зітхнув та пішов з ними.

Він повеселішав, коли вони йшли поруч із футбольним полем. Зараз воно було у прапорцях. Якби він визирнув з-за нових воріт, він міг би побачити платформу на іншому кінці, прикрашену прапорцями та червоним килимом.

— Я з великим нетерпінням чекаю на цей Фестиваль, — сказав він Ендрю. – До цього часу я жодного не відвідував.

Ендрю завмер. Він не вважав, що Фестиваль має щось спільне із ним або Ейданом. Він пам'ятав, як сильно нудився, коли дідусь з року в рік брав його милуватися Призовими Овочами містера Стока.

— Тобі можливо не сподобається, — сказав він.

— О, я знаю, що сподобається, — сказав Ейдан. – Мені потрібні будуть гроші?

Ендрю зітхнув.

— Є вхідний внесок, — сказав він, — і всі прилавки та атракціони коштують грошей. Добре. Я відведу тебе.

Радість вела Ейдана більшість виснажливого ранку, поки він та Ендрю та Рольф обережно йшли біля масивних котушок колючого дроту містера Брауна. Їх було так багато, що, місцями, вони були змушені продиратися, а у інших місцях виявляли, що затиналися у кропиві та у пазуристих ожинах, які були майже такі ж погані, як і дроти. Погода була гаряча та сіра, здається, ідеальні умови для мошок, комарів та ґедзів. Коли, на півдорозі, вони присіли на ланч, їх повністю покусали, навіть Рольфа. Решту шляху, Рольф весь час присідав, щоб сильно та голосно чухатися.

До того часу, Ейдану вже не подобалося. Вчорашній майже-пухир розвинувся у повний-пухир, великий, м'який та болісний. Він відчував, як на другій ступні росте інший. У той момент вони вже йшли по дорозі, тому що обороні споруди містера Брауна перегородили проміжок між нею та болотистими місцями, і Ейдан відчув велике полегшення, коли вони прибули до провалля у дорозі, і він знав, що вони закінчили.

Ще більшим полегшенням було побачити Воллі Стока, який гнав корів на поле, біля дороги. Воллі помахав Ендрю та підійшов. Він хотів порозмовляти, як завжди. Ейдан вдячно присів на траву, поруч із Рольфом, який чухався, поки Воллі казав Ендрю, яку жахливу ціну Комітет Фестивалю має заплатити за оренду надувний замок і які ненадійні деякі люди з Ярмарку.

— І що зробив містер Браун із вашим лісом? – зрештою запитав Воллі. Здавалося, це було саме те, що він підійшов сказати. – Я думав це був ваш ліс.

— Мій і є, — сказав Ендрю.

— Ну, тоді вам краще зазирнути у нього, — сказав Воллі. – Зараз там усе у колючих дротах. Чоловік із псом видворив мене звідти, коли я йшов забрати вівцю, що зачепилася за дріт.

— Що?! – якусь мить Ендрю був такий розлючений, що не міг говорити. "Який був сенс", думав він, "плентатися точно вздовж кордону, коли містер Браун спокійно розширявся та забирав з середини?" . – Давай Ейдане, — коротко сказав він. Він помахав Воллі та рушив довгими, злими кроками до лісу, із Рольфом, стрибаючим спереду та Ейданом, кульгаючим позаду.

Вони вийшли на поле із вівцями. Рольф майже досяг лісу, коли Ейдан із гуркотом зачинив ворота за собою. Ендрю, на середині поля, міг бачити, що ліс був заповнений блідими котушками дроту між деревами. Він вилаявся.

Сірий пес, що гарчав, вискочив з-за дерев та кинувся до Ендрю. Він рухався прямо на нього, і Ендрю знав, що пес збирається атакувати. Він стояв, шкодуючи, що у нього немає палиці. Але його чоботи були досить огрядні. Він припустив, що зможе вдарити пса ногою.

Глава 15.

Перш ніж Ендрю зміг подумати, що робити, або навіть поворухнутися, Рольф помчав з краю лісу та кинувся на сірого пса. Повітря наповнилося гарчанням, бурчанням та хрипким гавкотом – всіма шумами серйозної бійки псів. Золоте тіло та сіре, каталися клубком по траві.

Ейдан забув про пухир та побіг.

— Ні, Рольф! – кричав він. Він лише добре пам'ятав, які товсті мускули у того сірого пса і слині на його жовтих іклах. Не вбачалося справедливим, що Рольф помре захищаючи Ендрю. Але він пробіг лише зо десять ярдів, коли жовте тіло, що боролося біля лісу, розчинилося у

пляму, а тоді у маленького хлопчика, що чіплявся до спини сірого пса, тримаючи його за вухо та могутньо б'ючи кулаком по голові.

Сірий пес завив від болю та потяг хлопчика, при цьому він крутив своїми величезними плечима. Тоді він також став туманом. Він розкрутився у Охоронця, у його рваному піджаку та у в'язаному капелюсі, звиваючись, пірнаючи, щоб задушити Рольфа своїми великими вузлуватими руками. Але цього разу Рольф знову був псом, огризаючись в руках Охоронця. Охоронець вихопив руки та прилаштовувався вдарити Рольфа ногою по голові. Рольф ухилився від ноги, що розмахнулася, та знову став хлопчиком. А Охоронець став тоді псом, огризаючись та підбираючись до голих ніг Рольфа.

Ейдан тупотів уперед, відверто зачарований битвою пес-кулак. Вони були чоловіком, хлопчиком, жовтим псом, сірим псом, хлопчиком, знову чоловіком, майже швидше ніж Ейдан міг думати. Ендрю обережно кружляв біля них, шукаючи нагоди вдарити сірого пса по голові. Але перетворення були зашвидкі, щоб він міг віднайти ціль. Гарчання, хрипкий гавкіт та крики були жахливі.

— Давай, Рольф! — задихався Ейдан. – Схопи його!

Коли він сказав це, битва закінчилася. Охоронець знову виріс у чоловіка, із великим чоботом витягнутим назад, щоб вдарити Рольфа, як тільки жовта пляма Рольфа стане псом. Але замість цього, жовта пляма розчинилася у хлопчика. Як хлопчик, Рольф побіг на Охоронця, із опущеною головою, та люто вдарив його у живіт. Охоронець вимовив:

— Ва! – ніби його дихання залишило тіло, тоді перекинувся на спину. Ендрю побачив свій шанс та, досить безсовісно, підбіг та вдарив Охоронця по в'язаному капелюху. Декілька разів. Допомогло те, що він більше не думав про Охоронця як про людину.

— Забирайся геть! – проревів він. – Забирайся зараз же!

Охоронець перетворився у заляканого, здивованого пса. Ендрю пригрозив вдарити його знову, але Охоронець не чекав. Він заховав схожого на батіг хвоста між опуклими задніми ногами та полетів стрілою у ліс. Рольф опустився на живіт, показуючи рожевого тріумфального язика. Його пухнастий хвіст плескав по траві. Хіба не добре я попрацював?! – казав кожен його дюйм.

Ейдан підбіг та обійняв його.

— Ти був неймовірний! – сказав він. – Ти користувався своїм розумом. – Рольф задоволено лизнув Ейдана у обличчя.

— Боюся, що це не кінець, — сказав Ендрю.

Ейдан подивився вгору та побачив ще двадцять фігур у сірих капелюхах, які стояли через рівні інтервали на краю лісу. Вони усі були однакові та нагадували Ейдану – лише трохи – Шона. Коли він глянув, вони почали наступати на поле.

Ендрю був у люті. Це був його ліс, його власність, його поле-піклування. Як сміють вони насилати на нього зграю пес-кулак на його власній території! Він щойно обійшов кожний дюйм, роблячи його власним, хіба ні?

Його власним. Ендрю осінило, що зараз він в змозі залучити всю силу свого поля-піклування, навіть частину містера Брауна, оскільки він щойно обійшов також і Менор. Він зробив глибокий вдих та, із ним, вдихнув усю силу Мелстоуну. Через це він відчув себе величезнішим за Гроіла. Він розвів обидві руки, а тоді кинув їх уперед у великому ковшоподібному поштовху. Сила поштовху проревіла у його вухах.

— Забирайтеся звідси! – закричав він крізь шум сили. – Забирайтеся звідси ЗАРАЗ ЖЕ!

І він закрутив їх геть, у зворотному напрямку, через ліс, усі фігури у сірих капелюхах та котушки із колючим дротом, перекидаючи знову та знову. Він міг відчути, що там, більшість котушок колючого дроту розтанула біля стін Менору. Але не всі. Рідкісні котушки та Охоронці зупинилися, коли перетнули зруйновану стіну. Здається, він не був у змозі відіслати їх трохи далі, незважаючи на те, що дерева металися у магічній бурі. Листя з них відлетіло, наче восени, а пташки піднялися у кричущі хмари. Але це було все. Містер Браун, безсумнівно, зробив щось, що зафіксовувало кордони, у межах стіни. Ендрю ще раз переконався, що вони не можуть просунутися далі, тупаючи ногою тричі, як Сташ, коли викинула Тітанію.

— І залишайтеся там! – сказав він, коли буря трохи вщухла.

Ейдан сказав:

— Здорово!

Вдалині лунали крики. До здивування Ендрю, через поле із вівцями, мчав містер Сток, із лопатою у руках.

— Потрібна допомога? – запитав він, коли підійшов.

— Ні, дякую. Гадаю на певний час я це виправив, – сказав Ендрю. У нього було дивне відчуття. Усе, що він робив у своєму житті ані трохи не було схожим на це.

Містер Сток оглянув дерева, що коливалися. Він кивнув.

— Знову він намагається відібрати, так? – сказав він. – Старий містер Брендон попереджав мене, що він спробує. Їм потрібен урок, як на мене. Я щось вигадаю після Фестивалю. Давайте закріпимо те, що зараз зробили ви. – Він підійшов до краю лісу та вставив лопату у землю, так,

що вона стояла вертикально. – Залізо, — сказав він. – Це їх затримає на день чи біля того.

Вони пішли назад до Мелстоун Хаузу. Там, Ендрю, радше мляво, вмостився на стільці у кухні, поки Сташ дбала про пухирі Ейдана.

— Чесно, Ейдане, — сказала вона, — ти повинен був звернути на них увагу раніше. Вони заслуговують того, щоб потрапити у Книгу Рекордів Гінесса. Я ніколи раніше не бачила таких великих.

Ейдан погодився із нею. Він почувався дуже самозадоволено та відчував, що про нього піклуються, коли сяюча світла голова Сташ нахилялася над ним, пахнучи чистим волоссям, перемішаним із повівом дезінфікуючого засобу, і обличчя Сташ, поверталося до нього та постійно посміхалося. Рольф заздрісно стогнав. Він лежав де завжди, майже на дорозі, весь закляклий від битви та чекав поки Ейдан помітить його.

Місіс Сток сопіла, коли збиралася додому. Вона все ще не простила Ендрю.

— Вам пощастить, якщо доберетеся до Фестивалю, всі ви, — сказала вона відчиняючи задні двері. – Сир із кольоровою капустою у духовці, Професор. Якщо буде Фестиваль, на який можна буде піти, — додала вона, дивлячись на небо. – Схоже буде гроза. Принаймні, якщо вони відмінять Фестиваль, ми будемо позбавлені жахливої інтермедії Тріксі. Треба бачити і світлу сторону. — Вона із тріском зачинила за собою задні двері.

— Не можу дочекатися, щоб побачити, що робить Тріксі, — сказав Ейдан. – Сподіваюся, дощу не буде.

— Схоже, дійсно буде гроза, — погодилася Сташ.

Дійсно, було почуття, що прийде гроза, хоча небо було чисте. Ендрю знав, що то була магічна буря, яку він підняв. Це почуття тонуло у свого роду занепокоєнні, десь на задньому фоні, і все ще залишалося увечері. Воно ще не зникло і пізньої ночі, після того як Тарквін відвіз Сташ додому, а Ейдан пішов спати, коли Ендрю випустив Рольфа на двір, щоб Рольф пошкандибав по газону, сприскуючи, без особливого ентузіазму, чортополох. "Я би хотів, щоб дідусь розказав мені як зупинити такі речі", думав Ендрю, дивлячись як Рольф кульгає сходами, щоб розділити ліжко із Ейданом. "Але не думаю, що він робив щось подібне". Ендрю зачинив вхідні двері та пішов на кухню, переконатися, що задні двері також зачинені.

Місячне світло косо сяяло крізь кольорове скло, кидаючи туманні квадрати світла на підлогу, ледь фіолетовий, блідий, блідий зелений та червоний, який був трохи більше за мазок. Ендрю подивився на скло та виявив, що підскакує, із здивуванням, яке було майже страхом. Обличчя були такі ясні і такі легко узнаванні. Притягнутий силою магії, що йшла із місячним світлом, Ендрю підійшов до скла та подивився на панелі.

Магія вдарила по ньому, льодяна, але не холодна.

Він міг відчути її зараз, як вона приходить з далекої відстані, і він знав, що вона старовинна, така ж старовинна як гравітація, старша за землю. Хлопчиком, він завжди дивувався, чому його дідусь називав магію "п'ятою силою", а тоді бурчав про дурість науковців, які не визнають цього. Він міг майже відчувати, що дідусь тут у кухні, позаду нього, закликає та благає зрозуміти. І Ендрю зрозумів. У тремтячому стрибку, майже як у ту дивну мить, коли зрозумів усе про історію, він зрозумів, що магія була однією з великих сил Всесвіту, яка виникла прямо на початку, разом із гравітацією і силами, що тримали атоми разом, така ж сильна, якщо не сильніша, за будь-яку силу. Звісно, сильніше. За потреби, магія могла розпустити атоми та зібрати їх, як траплялося, коли Рольф перетворювався з пса у хлопчика. Це була велика сила, яку слід використовувати із великою обережністю.

Зараз, коли він зрозумів, Ендрю міг відчувати як магія ллється, повертається додому у Мелстоун, з довгої подорожі. Вона збирається тут. Хтось, дуже давно, встановив два зачарованих скла, одне тут, на кухні, а інше на даху сараю, щоб вони були двома полюсами величезного магніту-підкови, притягуючи магію на поле-піклування. Головне завдання Брендонів було захищати це скло. Вони повинні були використовувати його задля блага на Землі. Але як тільки він це зрозумів, Ендрю відчув, що, щонайменше, половина магії відсмоктується у Менор, де жив містер Браун, харчуючись на полі-піклування, як слимак на салаті.

Тоді Ендрю посміхнувся та подумав про містера Стока. Містер Сток був параноїком щодо слимаків.

Він довгий час продовжував дивитися на скло, залитий місячним магічним світлом, роздумуючи, що робити із містером Брауном, розмірковуючи про варіації використання кольорів, які скло поділило за магією. У нього були певні уявлення про це, але він знав, що це займе місяці, а може й роки досліджень, як безпомилково використовувати кольори. І, щоб позбутися містера Брауна йому слід використати фіолетову панель, потужне скло, що вводить у дію всі інші. Проблема була у тому, як зробити це і не завдати шкоди Ейдану…

* * *

— Сьогодні Фестиваль, — сказав Ейдан Рольфу, коли заглядав в холодильник того суботнього ранку. Рольф застогнав, поклавши підборіддя на лапи. – Всі ці зміни форми погані для нього, — пояснив Ейдан Ендрю. – Він увесь у синяках. Можу я дати цей сир із кольоровою капустою Гроілу?

— Якщо хочеш, — позіхаючи сказав Ендрю. Ніч, повна магії, залишила йому відчуття, ніби він роздутий та повільний.

Ейдан насвистував, коли переніс сир із кольоровою капустою до комори та поставив миску із ними у коробку, на якій старанно написав "ЇЖА ГРОІЛА". Він починав не любити сир із кольоровою капустою так само сильно як Ендрю.

— А, я знаю, — сказав він виходячи з комори, — я можу піти у крамницю та принести Вам часопис.

— Тільки, якщо ти одягнеш срібний талісман, — сказав Ендрю, сонно роблячи каву. – Скажи Розі, щоб записала часопис на мій рахунок.

— Ношу його, — сказав Ейдан, брязкаючи талісманом на ланцюжку. Йому починало подобатися, як він тепло лежав на його ключиці. Він проковтнув миску мюслі та сказав, — Йдемо, Рольф? – Рольф знову застогнав, могутньо. Ні. Ейдан бадьоро відправився сам, подивитися, що відбувається у містечку.

Ейдан не був розчарований. Відбувалося багато чого. На шляху у Ейдана, Містер Сток котив тачку, у якій відпочивав могутній кабачок-дирижабль, зелений та жовтий монстр кабачків, навколо якого акуратно був укладений дерен, щоб запобігти ушкодженням. В кінці провулка, Ейдан зустрів місіс Сток, яка штовхала стару дитячу коляску, повністю завалену старим одягом для її традиційного прилавка.

— Роблю це заздалегідь, — пояснила вона Ейдану. – Мушу повернутися та зробити торт для конкурсу "Найкращий бісквіт". Скажи професору, що Шон скоро прийде. Він закінчує свого "Найкращого робота".

І далі, до крамниці, все продовжувалося у такому ж дусі. Ейдан проходив повз людину за людиною, із тачками, або старими колясками, або які несли таємничі бляшанки або пакети, приготовані для конкурсного намету на футбольному полі. У крамниці, Розі Сток лаялася.

Її "Найкращий бісквіт" став пласким як млинець, сказала вона, і замість нього вона збиралася зробити "Скеляне тістечко" [41].

Ейдан придбав часопис та зісковзнув назад до Мелстоун Хаузу. Шон як раз підходив.

— Мій робот – найвеличніший! – сказав він Ейдану, розмахуючи руками та розчепіривши пальці. – Робить речі, про які ти б ніколи не повірив. Хочу переконатися, що ти його побачиш. – І поклав копію такого ж часопису на кухонний стіл.

— Прокляття! – сказав Ейдан. – Я можу віднести мій часопис назад?

— Тобі, звичайно ж, не потрібне виправдання, щоб нишпорити по містечку? – сказав Ендрю, відкриваючи Шонів часопис та дивлячись на результати скачок. – Ми завжди можемо використати часопис.

Ейдан зареготав та зірвався знову, щасливо проводячи ранок, дивлячись, як підключають до живлення карусель та як доставляють кольорові рулони пластику та накачують насосами надувний замок. Шон залишив сарай, тоскно говорячи, через плече, що вони завжди казали, що він занадто великий для надувного замку.

— Але підскакую дійсно обережно, Професор. Це не чесно!

— Шкода, — не слухаючи погодився Ендрю. Він був спантеличений результатами сьогоднішніх скачок у Гудвуді [42]. Багатий Ронні виграв, за ним йшов Поглинання Брауна і Звільненнярадивсіх.

— А зараз, що це має бути? – сказав він собі, коли Сташ влетіла, із третьою копією того ж часопису. Ендрю розсміявся. Сташ також.

— Бог любить трійцю, — сказала вона, швидко цілуючи Ендрю. – Вибач. Часопис лише привід піти з дому. У тата десять "Найкращих

троянд" і лише шість тримачів троянд і він ніяк не може вирішити які виставити на конкурс. Він готує скеляні тістечка та бісквіти та пробує заморозити своє "Найкраще льодяне тістечко", тим часом сам тремтить, і ще йому треба зробити "Найкращий Букет з Троянд" та "Найкраща Ваза із Квітами". Я кажу тобі, там бедлам!

— Я розумію, — сказав Ендрю, все ще сміючись. Було дивно, як Сташ та сміх, здавалося, ходять рука об руку. – Але що ти скажеш про цей результат?

Сташ взяла один з додаткових часописів та вивчила результати скачок.

— Що це означає, — сказала вона, — це те, що ти не такий вправний у цьому як я. Що ти намагався дізнатися?

— Чи безпечно для Ейдана іти на Фестиваль, — сказав Ендрю. – Врешті-решт, Браун збирається навідатися туди, а Поглинання Брауна прийшов другим…

— Щодо Багатого Ронні, то Ронні Сток збирається відкрити його, — сказала Сташ. – Це виглядає як головна подія та немає нічого спільного із Ейданом. Давай тоді подивимося, що каже переможець останнього забігу у Лінгфілді. – Вона прочитала, — Гроза прийшла першою, Велетенський та Вогняний Дощ разом прийшли другими. Чесно, Ендрю, все, що я тут бачу, це погана погода. І оскільки це був останній забіг, ми можемо сподіватися, що все відкладається на пізніше. О, дозволь йому піти, Ендрю. Він збожеволить, якщо ти йому не дозволиш, і можливо спробує втекти, щоб там не було.

Ендрю зітхнув. Він сподівався, що уникне нудьги Фестивалю.

Більшість ранку він спостерігав за погодою. У цьому він був не сам. Всі у Мелстоуні спостерігали за небом та бурмотіли про те, що скоро

буде гроза. Правда, пливли хмари, але високо, із туманними срібними краями. Повітря було гаряче та густе. Але дощ не приходив. У дві години, коли процесія розпочалась, Ендрю змирився із тим, що Фестиваль відбудеться. Він із Сташ та з Ейданом пішли у кінець провулка, подивитися як пройде процесія.

Люди із плакатами йшли першими. Природно, було змагання "Найкращого плакату". Тут Ейдан відчув трохи жалощів. Він бачив значно кращі, декілька років тому, коли Бабця взяла його до Ноттінг Хіллу на карнавал [43]. Але він визнав, що здіймаючийся червоний дракон із написом МЕЛСТОУН на ньому, якого тримало чотири чоловіка, був, ймовірно, досить добрим. Ендрю надав перевагу абсолютно чорно-білому, що розгортався, щоб показати ФЕСТИВАЛЬ, написане білими буквами по чорним частинам.

— Ха! – сказала Сташ та захоплено розсміялася від мотоциклу, замаскованого під слона, на якому їхав нехороший хлопець Арні Сток, одягнений як індуський раджа. Його обрамляла свого роду клітка, із написаними на ній фігурними буквами — МЕЛСТОУН ПАНУЄ. Решта Мелстоуну погодилася із Сташ. Було чутно вигуки та крики:

— Гарно, Арні! – лунало усюди біля живоплотів, від глядачів, що йшли по дорозі.

Крики та свист майже потонули у звуках групи, яка йшла наступною, маршируючи досить жваво та граючи традиційний Мелстоунський танок. Це була дивна мелодія, одночасно весела та сумна. Сташ сказала Ейдану, що фольклор завжди такий. Ейдан хотів запитати більше, але був збитий з пантелику, побачивши футбольного друга, Джиммі Стока, у великій мішкуватій уніформі, граючого на корнеті у групі. Джиммі глянув на нього, коли промарширував поруч, поглядом, який казав: "Не смій сміятися!", і Ейдан змушений був відвернутися, інакше б почав хихикати. Він був цілком радий, коли група простукала уперед, а за нею слідували чоловіки морриса [44], крокуючи із дзенькотанням. Вони мали показати танець, коли Ронні Сток відкриє Фестиваль.

На диво, процесія була досить довгою. Гарно доглянуті поні йшли наступними, чиї маленькі, урочисті вершники виглядали досить знервованими від думок про змагання, на які вони вирушають. За ними йшли однаково напружені люди із собаками на повідках, які збиралися змагатися за "Слухняність" та "Смуга перешкод". Жодна з собак не виглядала знервованою, або хоч трохи слухняною. Вони весь час намагалися побитися один з одним.

Ейдан подумав про Рольфа, який залишився на підлозі у вітальні та стогнав. Він подумав, чи буде нечесно виставити на змаганнях Рольфа, наступного року. Можливо. Він не міг уявити Ендрю, який дозволяє йому чи Рольфу це зробити. Шкода. Вони б перемогли.

Тим часом, наближалися "Дитячі Вигадливі Сукні", маршируючи, човгаючи та – у випадку, коли дитя було замасковане під тюбик зубної пасти — хитаючись. Їх була величезна кількість. Якби Ейдан витягнув шию, то міг би побачити, як вони повертають вдалечині, заповнюючи дорогу.

— А що трапиться якщо автомобіль чи вантажівка захочуть тут проїхати? – запитав він.

— О, у них поліцейські на чергуванні, щоб регулювати рух, — сказала Сташ. Вона витягла шию. – Гадаю, я бачу жінку-поліцейського там, в кінці.

При цих словах, Ендрю також витягнув шию. Там на відстані була розмита фігура, яка зупинила декілька авто, але хоча він зняв окуляри, а потім знову одягнув, він просто не міг сказати, чи то була справжня жінка-поліцейський, чи Мейбл Браун, яка прикидалася нею. Він перевірив чи Ейдан все ще носить срібний талісман та, просто щоб бути у безпечному місці, сказав:

— Голосую за те, щоб пройтися та подивитися як усі прибувають на Фестиваль.

Так вони і зробили, рухаючись бочком по узбіччям та отримуючи поштовхи від інших людей, які робили те саме. Вони досягли футбольного поля у той момент, коли група повернула та пройшла крізь ворота, поки Воллі Сток тримав їх відчиненими, а музика групи зіштовхнулася із механічною мелодією каруселі. На дорозі чергувало двоє поліцейських. Один стримував ряд авто, із обличчями, що зацікавлено повисовувалися, а інший направляв більшу кількість авто на інший бік поля, де було позначено: АВТОПАРКОВКА ЛИШЕ ДЛЯ МЕЛСТОУНСЬКОГО ФЕСТИВАЛЮ. Все виглядало упорядковано та безпечно, із полегшенням подумав Ендрю.

Вони стояли серед інших глядачів та знову дивилися на процесію. Між власниками собак та дітлахами у "Вигадливих Сукнях" виник значний розрив зараз, майже напевно через дитя, вдягнуте як тюбик зубної пасти. Вони дивилися як Дарт Вейден бере її за майже скриту руку та тягне її крізь ворота. Тоді решта дітлахів змогли піти потоком: цигани, скелет, ще декілька Дарт Вейденів, Супермен, Бетмен, наречені, футболісти, феї – цих багато – метелики із великими пурпурними крилами та натовпи пришельців. Більшість цих пришельців були досить реалістичні, переважно зелені, із підстрибуючими антенами на їх чолах…

"Тримайся", подумав Ендрю та подивився на Ейдана. Ейдан із сумнівом дивився на цих пришельців, розмірковуючи чи не бачив їх раніше.

— Хочеш піти додому зараз? – пробурмотів йому Ендрю.

Коли він це сказав, пройшла жінка-поліцейський, яка пасла останніх пришельців. Вона точно була Мейбл Браун.

— Я дійсно думаю, що ми повинні піти, — сказав Ендрю.

— Будь-ласка, ні! — сказав Ейдан. – Я хочу побачити призи, які виграв містер Сток.

— А я маю бути тут, — сказала Сташ. – Я обіцяла Ронні.

— В такому випадку, ми повинні бути обережними та триматися разом, — сказав Ендрю, дивуючись яким слабким він став.

Воллі Сток зачинив великі ворота із брязкотом та відкрив маленькі ворота, поруч. Тоді він сів за стіл, на якому була коробка з готівкою та томи із відривними квитками.

— Зараз продаж квитків! – закричав він. – Будь-ласка утворіть упорядковану чергу. Кожен квиток є квитком лотереї та дає право на розіграш розкішних призів!

Коли автомобілі почали проїжджати по дорозі за ними, Ейдан, Ендрю та Сташ приєдналися до інших глядачів та почовгали крізь маленькі ворота за квитками. На поле все знову здавалося впорядкованим та безпечним. Група всаджувалася з одного боку платформи. Карусель крутилася, але порожня. Надувний замок все ще був порожній. Хтось на платформі, перед рядом стільців, перевіряв мікрофон. Інші люди влаштовували поні, собак та дітлахів у "Вигадливих Сукнях" всередині різних огороджених місць. Єдиною дивною річчю було те, що всередині огородженого мотузкою місця було дуже мало прибульців і взагалі ніяких ознак Мейбл Браун.

— Таке відчуття, що буде гроза, — сказала Сташ та нервово подивилася на небо.

Як і на протязі ранку, хмари були туманні, із срібними краями, повітря, можливо, стало трохи важчим, але не було жодних ознак дощу. Сташ повела Ейдана та Ендрю до наметів та прилавків біля живоплотів справа. З іншої сторони, надувний замок раптово наповнився дітлахами,

а перед фургоном із морозивом вишукувалася довга черга. Фестиваль визначено йшов повним ходом. З цієї сторони, за межами галасу Фестивалю, місіс Сток головувала за прилавком, вкритим художніми купами кольорового одягу.

— Мій прогноз, що буде дощ, — сказала їм місіс Сток, коли вони пройшли повз неї. Вона достала велику міцну парасольку та помахала перед ними.

— Сподіваюся, вона помиляється, — сказала Сташ.

Вони рушили далі, повз прилавок із прикрасами, прилавок із керамікою, прилавок на якому були захоплюючі купи домашніх дрібничок та прилавок, біля якого Ейдан сповільнився, завалений домашніми тістечками та випічкою, у кількості більшій, ніж, подумав він, Гроіл міг з'їсти за тиждень. Але Ендрю та Сташ йшли далі. Ейдан зітхнув та пішов за ними, повз пивний намет. Таємничим чином, цей намет вщент був заповнений людьми, які, здавалося, пили вже другий кухоль пива. "Але він відчинився всього лише п'ять хвилин тому!", подумав Ейдан. Звідти вже лунали співи.

За пивним наметом була маленька споруда, масивно заповнена Тріксі. Ендрю та Сташ зупинилися, наче не могли нічого із собою зробити.

Тріксі сиділа у широкому кріслі, тримаючи повідомлення, яке гласило: "ВГАДАЙТЕ МОЮ ВАГУ!". На ній був надягнутий величезний, безформний одяг, який, можливо, правив за гавайський – у всякому разі, навколо її шиї була гірлянда, а у волоссі паперові квіти – і вона напхала під цей зелений одяг подушок, у кількості достатній, щоб збільшити удвічі її звичайний розмір. Вона була колосальна. Вона була величезна.

Шон стояв назовні на траві, викрикуючи:

— Вгадайте вагу пані. П'ятдесят пенсів спроба. Приз 50 фунтів переможцю. Заходьте, заходьте! Здрастуйте Професор! Хіба мама виглядає не кричуще?

Тріксі захихотіла та гордилася жартом.

— Я вважаю, ніхто не зможе вгадати правильно, — сказала вона. – Хочете спробувати?

— Звичайно, — ввічливо сказав Ендрю. Він думав, що у цьому оформленні Тріксі більше, ніж коли-небудь схожа на Мейбл Браун. – Здогадуватися треба у кілограмах чи фунтах?

— О, я приймаю в обох, — сказала Тріксі. Вона весело вказала на дві ваги для ванної кімнати на траві позаду її крісла. – Приходьте у чотири години, я зважуся на обох, а Шон прокричить ім'я того, хто вгадав найбільш точно.

Ендрю заплатив за них трьох і всі вони зробили свої здогадки. Ендрю у стоунах, Сташ у фунтах [45], а Ейдан вказав сто кілограмів, тому що думав, що це дуже багато. Тріксі сердечно сміючись, старанно записала їх здогадки у зошиті та сказала їм, щоб були десь поруч біля чотирьох годин.

Вони залишили Шона, що кричав, та Тріксі, що сміялася, та пішли до наступного намету, де були конкурсні претенденти. Це було саме те, куди вони хотіли потрапити.

Глава 16.

У тьмяному, спекотному, трав'янистому просторі у середині намету, були поставлені довгі столи, старанно вкриті бездоганними скатертинами, ніби хтось готувався до банкету. На них були розміщені вказівники. Деякі були дуже рідкісні, на кшталт "Кращий букет з

польових квітів". Ніхто не виступав у цій номінації, окрім Мері Сток, дев'яти років. Вона виграла Перший, Другий та Третій призи за чудову колекцію кульбабок. Яскравим контрастом виступали "Найкращі саморобні роботи", які вкрили більшість довгого столу. Там були картонні конструкції, створіння фірм Meccano, Lego Daleks, зроблені з ящиків для сміття та різного мотлоху, з колесами, з ногами, якісь штукенції, що зловісно випускали пару. Над ними всіма височів високий, схожий на людину срібний робот, зроблений найбільш бездоганно та акуратно. Його сині очі блимали, а механічний голос казав:

— Я Робот Епплбі, до Ваших послуг, пан чи пані. – Тоді від підняв руку та вклонився.

— Вау! Дивіться сюди! – сказав Ейдан.

Перед роботом була золота картка: "Перший Приз, Шон Епплбі".

— О, добре! Шон буде задоволений! – сказав Ейдан.

Вони втрьох дивилися на Шонового робота, посміхаючись посмішкою родинної гордості, якусь мить, перш ніж направитися до "Найкращі домашні джеми та чатні" – де Ендрю помітив, що місіс Сток виграла Другий Приз за чатні з томатів, які він наказав їй зробити – та попрямували до "Найкращої Вази з Квітами".

Там було багато ваз і всі вони були вражаючими, але жодна, як знали Ендрю або Ейдан, не виграла. Вони помітили, із сумом, що не було жодної Призової картки навпроти вази, позначеної Т.О'Коннор.

— Місіс Бланчард-Сток завжди виграє у цій номінації, — з огидою сказала Сташ. – Вона також одна з суддів. Це не чесно. Будемо сподіватися, що тато, принаймні виграв "Краща Єдина Троянда".

Але, на жаль, коли вони дійшли до тримачів троянд, які стояли вишукувані, то виявили, що золота картка Першого Призу знаходилася біля неохайної золотисто-жовтої троянди, що належала Містеру О. Брауну. Місіс Бланчард-Сток виграла Другий та Третій Призи за червону та білу троянди, обидві цілком звичайні. Тарквінова троянда, з ідеальними вершковими завитушками та ніжно рожевими краями, взагалі нічого не виграла.

— У мене є гарна думка — переставити картки! – сердито сказала Сташ. – Думаєте посмію?

Ейдан помітив Тарквіна з іншого боку столу. Він глянув на нього, збираючись сказати Тарквіну, що його троянда була безумовно найкраща, і зрозумів, що обличчя, що визирало поміж тримачів троянд, не було Тарквіновим. На ньому не було бороди і воно виглядало підступним.

— Не смійте нічого робити, — сказав Пак.

Ейданова рука злетіла до талісману на його шиї. Він все ще був там. Коли його пальці торкнулися талісману, Пак зник.

Вони підійшли до наступної, пекарської, секції, яка пахла смачними тістечками та новим хлібом. Справжній Тарквін був тут, підпираючись однією милицею, він весело посміхався, спокійно сприймаючи виниклу ситуацію. Він сказав їм:

— Принаймні, я виграв "Найкращий бісквіт". Як компенсацію, ось так. І також Другий Приз за "Скеляне тістечко".

— Не думаю, що містер Браун їсть тістечка, — пробурмотів Ендрю.

Ейдан лояльно сказав:

— Я думаю, Ваші троянди найкращі!

— Так, тебе ошукали, тато, — сказала Сташ.

— Не бери в голову. Завжди є наступний рік, — сказав Тарквін.

Тарквін підійшов із ними до наступного столу в задній частині намету, де були овочі. Тут було найбільше претендентів. Коли Ейдан торкнувся столу, він помітно заскрипів прямо під вагою Призів за: "Кабачки", ‘Найбільші Боби", "Зв'язки Найкращої Моркви", "Найкращі Коробки Різноманітних Овочів", "Цибулі" та відображав обережно очищені коріння – не кажучи про навантаження від Призу "Фрукти" у іншому кінці. Здавалося, що люди у Мелстоуні присвятили весь рік вирощуванню Призовою Продукції.

На півдорозі стояв містер Сток. Він склав руки, а його сердитого погляду було достатньо, щоб згорнути Приз за "Салат-латук", або підсмажити "Найкращу Цибулю".

— Ви лишень подивіться на це! Тільки гляньте на це! – сказав він їм.

Він стояв перед екологічним дирижаблем. Той був величезний та без картки. Поруч із ним був ряд кабачків інших людей, деякі товсті та жовтуваті, деякі майже такі ж великі як дирижабль, деякі тонше те зеленіше, і жоден з них не отримав жодного призу. За ними, був цілий ряд блідих, прямих кабачків, що належали Містеру О.Брауну, які отримали усі три Призи.

— І ти також, мій друже, — із сумом сказав Тарквін.

— Це скандал! – сказав містер Сток. Він провів їх вздовж столу, вказуючи кожну групу овочів, повз яку вони проходили. – Жодного призу за моркву, — сказав він. – Нічого за цибулю, у той час як огірки та

томати…! Навіть моя картопля, і я клянуся, вони найбільші! Цей містер Браун отримав Перший Приз майже за все тут!

Сташ спробувала бути тактовною.

— Можливо, — сказала вона, — цього року вони давали призи не за розмір, дядько Елі. Вони могли давати за їстівні… — містер Сток відповів на це таким поглядом, що Сташ замовкла, кашлянула та подивилася на свій годинник. – Ендрю, — сказала вона, — нам краще піти. Ронні Сток зараз прибуде і я сказала, що буду там…

Вона почала віддалятися, роблячи вигляд, що не побачила вираз обличчя містера Стока.

Перш ніж піти за нею, Ендрю вагався. Він розмірковував чи повинен сказати містеру Стоку, що, навіть в окулярах, він бачив, як всі претенденти містера Брауна дуже підсилені магією. Але коли він зняв окуляри та подивився на поліровані картоплі, на які вказував містер Сток, кожна — рожево-коричневий міні-валун, він зрозумів, що містер Сток не такий вже і невинний щодо не застосування підсилювальних чар. Тож, він заспокійливо сказав:

— Не здивуюсь, якщо містер Браун не намагається підкорити весь Мелстоун.

Він зупинився, із відкритим ротом, розуміючи, що тільки що сказав абсолютну правду. Це було саме те, що містер Браун прагнув зробити: взяти під контроль все поле-піклування. Тоді в листі містера Брауна йшлося про його плани щодо Мелстоуну, ось що він мав на увазі. Перші Призи були лише частиною експерименту містера Брауна, щоб побачити як це можна зробити.

— Тоді зупиніть його! – прогарчав містер Сток, перемістивши погляд на обличчя Ендрю.

— Я спробую, — сказав Ендрю. Терміново роздумуючи як, він прослідував за Сташ та Тарквіном з намету.

Ейдан пішов за Ендрю, сподіваючись, що цей Фестиваль скоро стане більш захоплюючим. У нього було відчуття чогось збирального, очікуючого, що готове трапитися, і він міг ледь дочекатися цього.

Рольф вискочив з-під столу "Найкраща Троянда" та кинувся до Ейданових ніг, важко дихаючи та скиглячи.

— Ти не повинен тут бути! – сказав Ейдан. – Іди додому.

Рольф озирнувся навколо, побачив, що ніхто не дивиться та розчинився у маленького хлопчика, що чіплявся за ногу Ейдана.

— Йди звідси! – прогарчав він м'яко. – Ти у небезпеці. Вони усі тут.

— Я знаю, що вони тут, — прошепотів Ейдан. – Але вони не можуть мене знайти, допоки я ношу цей талісман. – Він задзвенів ним на Рольфа.

— Тоді я маю залишитися та охороняти тебе, — загарчав Рольф.

— Ну добре. Якщо ти повинен, — сказав Ейдан. Він був переконаний, що Рольф не хоче пропустити те хвилювання, яке має статися. – Тоді стань псом – хорошим псом — та йди біля ноги.

Рольф слухняно розчинився назад у пса та пішов за Ейданом, розмахуючи хвостом, коли Ейдан поспішив за іншими.

Важливі на вигляд люди, зібралися на платформі, біля групи. Переважно, це були пані у капелюхах, але було і декілька чоловіків у парадних костюмах. Там був і вікарій, одягнутий у чорне, і містер Браун, так само у чорному, дуже високий та чемний, у найкращому костюмі, із

трояндою у пелиці. Натовп збирався перед платформою. Люди виходили з-під пивного намету, щоб спостерігати.

— Роні дуже самовдоволений, що його запросили відкрити Фестиваль, — сказала Сташ Ендрю. – Він планує великий вихід. Я лише сподіваюся, що він не виставить себе повним дурнем.

— Може. Він ніколи не мав багато здорового глузду, — сказав Тарквін. – Окрім коней, ось так.

Вікарій покрокував до мікрофону та постукав по ньому, щоб подивіться, чи той працює. Це спричинило шум, ніби величезна вушна пробка накрила усе поле.

— Пані та панове, — почав вікарій і потонув у гавканні. Собаки, у місці, відгородженому мотузкою, виявили Рольфа, який біг за Ейданом. Здається, вони одразу ж зрозуміли, що він не був справжнім псом та зненавиділи його за це. Вони дзявкали, вони гарчали, вони гавкотіли і вони гавкали, і тяги, на повідках, господарів у напрямку Рольфа. Голова містера Брауна різко повернулася на шум і він, здавалося, шукав місцезнаходження Ейдана.

Це було неприємно. Ейдан та Рольф поспішно заховалися в кінці натовпу, намагаючись триматися тихо та непомітно.

— Пані та панове, — знову почав вікарій, коли шум затих, — з задоволенням представляю вам містера Рональда Стока, чиї Стайні додали такого блиску нашому містечку, і який люб'язно погодився відкрити наш скромний Фестиваль.

Всі були збиті з пантелику. Голови повернулися, шукаючи Ронні.

Вікарій драматично вказав у напрямку віддалених воріт.

— Містер Рональд Сток, — оголосив він. – Оплески, будь-ласка.

Група почала грати Мелстоунську мелодію.

Всі розвернулися, коли Ронні Сток прогалопував крізь ворота та через поле, у напрямку платформи. Він їхав на білому коні, прикрашеному, як лицарській кінь у старі часи. Кінь не виглядав щасливим. Він весь був задрапований у блакитну та золоту попону і прикрашений блакитним із золотим козирком на голові, якого увінчував золотий шип. Сам Ронні був одягнутий у Єлизаветинське вбрання: червоний із золотом дублет [46] та плащ, червоні колготи та маленькі опухлі штанці, також червоні із золотом. На голові у нього був великий капелюх із пір'ям, схожий на берет, більшого розміру, якого він стягнув та помахував усім, коли галопував.

Сташ відвернулася

— О Боже, — сказала вона.

Не було сумніву, що це було визначне з'явлення. Всі плескали. Люди під пивним наметом свистіли та улюлюкали. Ронні світився, коли стильно зупинив коня біля платформи, ляснувши капелюха назад, на голову, та граціозно спішився. Молода панянка жваво підскочила, щоб доглядати за конем.

— Гей! – сказала Сташ, починаючи рухатися уперед. – Я думала, це я повинна робити!

— Я радий, що не ти, — сказав Ендрю.

У мить, коли Ронні зліз з коня, той зробив серйозну спробу позбавитися блакитного із золотим спорядження. Молода панянка була піднята у повітря, а потім мала уникати копит, що роздратовано хльостали.

— Це ж Тітанія! – сердито сказала Сташ. – Сподіваюся бідолаха Сніжок наступить на неї!

Тарквін схопив її за одну руку, Ендрю – за другу, щоб вона зупинилась. Тарквін заспокійливо сказав:

— Тихо, тихо, тихо.

Ендрю онімів, спостерігаючи як Ронні Сток граціозно піднімається сходами до платформи. До цього, він Ронні не бачив. Він завжди уявляв його коротеньким та товстим, можливо із червоним шахрайським обличчям. Нічого подібного. Ронні був високий, стрункий, елегантний на вигляд, із вузьким аристократичним обличчям. Насправді…

Ендрю виявив, що дивиться на містера Брауна, на іншій стороні платформи. Ронні Сток майже міг бути близнюком містера Брауна. Містер Браун дивився на Ронні у повному білому обурені, тому що немислимо, щоб і у самого Оберона був двійник у Мелстоуні.

"Добре", подумав Ендрю: "це твоя власна вина, бо живеш тут так довго!".

Містер Браун повільно повернувся та пошукав у натовпі Ендрю. Знайшовши, він підняв елегантний білий палець. Ендрю був вимушений приготуватися протистояти атаці електричної магії. Світ став сірим та запаморочливим для нього і він змушений був обпертися на Сташ та Тарквіна.

Тоді містер Браун повернув пальця у напрямку Ронні Стока. У Ронні не було захисту від магії. На мить він захитався, а потім впав на платформу із порожнистим тріском, як падаюче дерево.

Жах заполонив усе. Пані в капелюхах нахилилися над Ронні. Люди почали штовхатися у натовпі, викрикуючи:

— Пустіть мене, я медсестра!, — або, — З дороги! Швидка допомога Святого Джона!, — чи, —Я знаю як надати першу допомогу!— поки містер Браун просто стояв, де стояв, злий, а щодо іншого байдужий.

У метушні, кінь втік від Тітанії.

Ейдан відчув, що хтось підштовхнув його ліктем. Поруч із ним стояв, хихикаючи, Пак.

— Думаєш ти у безпеці, еге ж? – сказав він Ейдану. Він злегка помахав однією пухкою рукою.

До Ейданово жаху, срібний талісман полетів з його шиї та приземлився у траві через декілька ярдів.

Рольф пірнув за талісманом, підібрав його ротом та одразу ж кинув, із вереском. Срібло отрута для перевертнів. Ейдан також пірнув за талісманом, продираючись на ним у траві, на колінах. Він майже дотягнувся, коли, якимось чином, у натовпі з'явилася прогалина і він побачив містера Брауна, який стояв на платформі та дивився на нього. Це був нещадний та зневажливий погляд. Ейдан стояв на колінах, де стояв та дивився на містера Брауна, почуваючись повністю нікчемним, маленьким, дурним і нерозумним. Він одразу зрозумів хто містер Браун і він знав, що містер Браун не має до нього ніякої поваги.

— Що ж, дуже погано! – сказав він Рольфу. – Ніби це мене турбує! – Він подивився навкруги де талісман і виявив, що той зник.

У полі, Тітанія перестала переслідувати коня та вказала на Ейдана. З іншого боку, жінка-поліцейський, яка наглядала за дітьми у "Вигадливі Сукні" також вказувала на Ейдана та кричала. Дивні істоти повстали з усіх кінців поля та просувалися до Ейдана. Раптом, він став сам один із Рольфом у широкому колі трави, з Охоронцями та високими людьми у шоломах, що йшли на нього з одного напрямку, менший народ, із

антенами, поспішали до нього з іншого, і дивні створіння з мереживними крилами текли до нього звідусіль. Це було гірше ніж усе, що відбувалося у Лондоні. Божевільною, кошмарною частиною цього було те, що група все ще продовжувала грати та зіштовхнулася із механічною музикою з каруселі. І все це при яскравому денному світлі.

Ендрю все ще погойдуючись та у запаморочені, побачив Ейдана, що стояв на колінах на відстані, а до нього сходилися істоти.

— Маю допомогти йому! – сказав він. Він думав, що сказав це Сташ, але лише Тарквін був поруч. Сташ сказала:

— Я повинна спіймати бідолаху Сніжка! – та понеслася геть.

Перш ніж Ендрю зміг поворухнутися, з'явилося дивне голосіння та невиразні крики, які ставали голосніше та голосніше. Через живопліт позаду платформи проломився Гроіл, із своєю армією переслідувачів, що йшли за ним по п'ятах. Було очевидно, що Гроіл не має жодної гадки, що тут відбувається Фестиваль. Він піднявся на платформу – яка гойдалася та скрипіла під його вагою – заплутався у ряді прапорців та дивився навколо, із подивом, поки боровся за звільнення від прапорців. Потім, коли його переслідувачі потекли на платформу за ним, Гроіл подолав перешкоду у вигляді Ронні Стока та стрибнув на землю, ударивши двох пані у капелюхах по боках та посипаючи групу прапорцями, коли ішов. Він мчав по полю великими кроками та заховався на землі, десь біля пивного намету. Переслідувачі його втратили. Вони бігали туди-сюди, шукаючи Гроіла, перешкоджаючи істотам наступати на Ейдана і перекидаючи пекарський прилавок. Деякі роїлися у надувному замку, а інші вторглися на карусель, яка зупинилася із гучним пароподібним вереском.

Протягом кількох секунд, Фестиваль розчинився у сумбурі. У місці, відгородженому мотузкою, собаки та більшість поні сказилися, в той час як діти з "Вигадливих Суконь" притулилися один до одного та верещали,

а Мейбл Браун бігала туди-сюди, викрикуючи накази, які ніхто не слухав. Зі сторони пивного навісу прийшли крики, тріск та звуки напоїв, що лилися. Місіс Сток, ковзаючи та сковзаючи по булочках та шоколадних тістечках, винеслася з-під її прилавку з одягом та пішла на Гроілових переслідувачів зі своєю парасолькою.

— Забирайтеся геть звідси, ви, чудовиська! – скрипіла вона, тикаючи та гамселячи та б'ючи щосили, та зламуючи декілька антен.

Поруч, Шон витягнув одну з подушок з величезної сукні його матері та лупив по кожній істоті, що наважувалася підійти. Тріксі підтримувала його з іншою подушкою. Летіло пір'я. Істоти здригалися та волали та бігали.

Містер Сток вийшов з конкурсного намету, несучи кабачок-дирижабль на плечі та прагнучи дізнатися, що відбувається. Коли він побачив орди, що наступали на Ейдана, він перекрив цей шлях, вертячи великим овочем. Пак, який біг за ордою, кричачи на них, щоб схопили Ейдана та вбили Рольфа, був першою жертвою містера Стока. Кабачок зловив його ТОК! — по голові. Він вклав Пака точно на траву, але могутній овоч залишився непошкодженим, крапчастим та блискучим.

Тим часом, інші люди вийшли з конкурсного намету та жбурляли Призову картоплю у мішанину.

Весь натовп, включаючи містера Стока, розсіявся від галопуючого Сніжка, якого Сташ переслідувала по п'ятах. Сніжок зараз був у паніці. Він ніяк не міг позбутися порваної попони, яка тяглась за ним, і він все ще відчував дивних істот поміж ніг. Кожен, люди та безсмертні, продовжували ухилятися від несамовитих задніх ніг Сніжка, і стрімких кидків залізних передніх копит. Наступ на Ейдана сповільнився та трохи розсіявся.

"Я повинен щось зробити!", подумав Ейдан. Оскільки талісман зник, він був цілком незахищеним серед пазуристих ніг, що дралися. Він згадав, як Ендрю казав йому, що ім'я Ейдан означає "новий вогонь", чи щось таке. Через паніку спогади були невиразні. Але він подумав: "Ось воно! Вогонь!".

На платформі вікарій взяв себе в руки та, загорнутий у порвані прапорці, взяв мікрофон і спробував зазвати до спокою.

— ЛЮДИ, ЛЮДИ! – гудів його голос. – БУДЬ-ЛАСКА, ВІЗЬМІТЬ СЕБЕ У РУКИ! – Оскільки його голос гримів та гримів, а ніхто його не слухав, Ейдан обхопив двома руками Рольфа та спробував оточити їх у непроникному полум'ї. Пазуриста зброя та рокіт вікарія відволікали його. Він панікував. "Я не можу цього зробити!", подумав він та спробував сильніше.

Раптом він опинився у середині вогнища. "Помилка!", подумав він, коли шерсть Рольфа зашипіла, а його власне волосся почало горіти.

— Допоможіть! – закричав він, оточений високим оранжевим полум'ям.

Тарквін та містер Сток спробували проштовхнутися до Ейдана.

— Хоча, що ми будемо робити, коли доберемося туди, я не знаю! – сказав Тарквін містеру Стоку.

— Завдавати ударів з усіх боків, — похмуро сказав містер Сток. – Бий все донизу.

Ендрю потряс головою, щоб звільнитися, хоча б від якоїсь, очманілості та почав проштовхуватися у іншому напрямку, до платформи. Він знав, що повинен робити, якби ж то він міг думати належно. Він міг бачити, що містер Браун стоїть на платформі,

схрестивши руки, цілком байдужий до метушні. Насправді, здавалося, що дійство його трохи розважало, і зовсім не турбувало, що Ейдан цілком міг піджаритися до смерті. Ендрю проштовхувався крізь натовп великими кроками і зняв окуляри, коли йшов. Це трансформувало містера Брауна у дивну високу істоту, що коливалась, із обличчям, яке насправді не було людським. Ендрю відвернувся від нього та спробував зафіксувати свій спантеличений розум замість містера Брауна на вікні в його задніх дверях. Зелене для Сташ, блакитне для Шона, оранжеве для місіс Сток, жовте для Рольфа, червоне для містера Стока. Ні, панель, яка йому дійсно була потрібна була фіолетовою, із обличчям, яке могло бути Тарквіновим. І ще йому потрібне інше вікно у сараї…

Гроіл, ймовірно, побачив, що Ейдан у халепі. Він здійнявся у полі зору, біля пивного намету та промаршував до Ейданового вогнища, височиючи над усіма іншими на полі. Він увірвався поміж істот, що стовпилися поза вогнищем та топтався крізь них. Перше, що зрозумів Ейдан, що це шипіли ступні Гроіла, коли Гроіл схопив Ейдана та підняв його на руках. Це будо дивне почуття. Воно повернуло Ейдана назад у часи, коли він був достатньо малим, щоб Бабця носила його. Але він робив усе, щоб загасити вогонь, перш ніж Гроіл тяжко обгорить. Він знав, що ступні Гроіла як шкіра, але все ж! І там був бідолаха Рольф, який стрибав та верещав.

Ейдан відчув дзижчання Гроілових грудей, коли той кричав:

— Залиште його у спокої! Він мій друг! – Він повертав Ейдана туди і сюди, щоб до того не дотягнулися Охоронці та пазуристі пальці мереживних людей.

"Як мені загасити вогонь?", відчайдушно розмірковував Ейдан. "Зробити закляття задом на перед, чи що?"

У той же час, Ендрю, із думкою, твердо зафіксованою на двох вікнах, проштовхався крізь край натовпу та промарширував сходами на

платформу. Містер Браун повернувся, щоб спостерігати за ним, із обмірковуванням, коли Ендрю переступив яскраво-червону фігуру Ронні Стока – який почав повертатися, із незначним стоном — повз пані у капелюхах та підійшов до вікарія.

— Вибачте, — ввічливо сказав він та вийняв мікрофон з рук вікарія. – Я повинен сказати, — пояснив він, коли нишпорив у задній кишені своїх джинсів, шукаючи клаптик паперу, якого відірвав від старого коміксу, що читав Ейдан. Проблема була у тому, що він був вимушений знову одягти окуляри, щоб прочитати. Одразу, як він це зробив, то побачив Тарквіна, що зараз стояв у низу сходів, з тривогою дивлячись на нього, і містера Брауна, що поступово почав підходити до нього.

Дуже сильно сподіваючись, що це спрацює, Ендрю проігнорував їх обох. Він підняв мікрофон до рота та клаптик паперу до очей та прочитав дивні слова, які він написав дуже давно, коли був Ейданового віку.

Слова не гуділи так, як голос вікарія. Вони виходили з гучномовця як гуркіт грому та як призиви далекої труби. Всі інші шуми потонули у них. Усі на полі: люди та істоти, були змушені завмерти, прикривши руками вуха. Коли Ендрю закінчив говорити, була повна тиша. Абсолютна тиша.

У цій тиші, Ендрю відчував, як магія тече з вічності всередину, щоб зосередитися на двох фіолетових панелях скла, у двері та на даху сараю. Це принесло результат. Величезний дуб за Мелстоун Хаузом, здавалося Ендрю, заворушився, а потім підняв своє гілля. Він накопичив гілки, наповнені зигзагами блискавок. Навколо нього прокотився грім. Несучи грозу у гіллі, величезне дерево направилося до поля та Фестивалю. Здається дорога зайняла віки. Ендрю стояв, почуваючись, ніби пройшла година, відчуваючи, що грозове дерево йде, з бурею, що кружляє у його куполі, та енергія спалахує крізь коріння. Але також здавалося, що воно було тут за мить.

Воно просувалося по полю, пройшовши крізь Гроіла, Ейдана та Рольфа, залишаючи випалену траву позаду та кільце наляканих істот на колінах. Воно прокрокувало крізь натовп та попрямувало до Тарквіна. Тарквіновий рот відкрився у тихому крику болі.

— О ні, — сказав Ендрю. – Він не достатньо великий. У нього і так достатньо болі. – Його голос у мікрофоні додав до грози гуркіт по полю.

Але величезний дуб просто залишив Тарквіна. Він метнувся крізь натовп на платформу і став частиною вже самого Ендрю. ТЕПЕР ГОВОРИ, сказало дерево.

Ендрю відчув, що здіймається навіть вище за Гроіла. Він був могутнім стовбуром, величезним крученим гіллям, гілочками блискавок та тисячею листя, що тріщало від сили. Його розум гримів. Він бився, щоб віднайти голос, який зрозуміли би люди. Він бився, щоб віднайти свій власний мозок. Це був тендітний людський оберт у розумі, але він віднайшов його та чіплявся за нього. Він вказав пальцем, чи, можливо, гіллям на містера Брауна, зараз майже поруч із ним на платформі.

— Мандрівний король, — прогримів він, — ви харчувалися на цьому полі занадто довго. Візьміть свій почет та своїх дружин та почет ваших дружин та повертайтеся у свою власну країну та живіть там у мирі. Не намагайтеся забрати це поле собі. – Він віднайшов Мейбл Браун у місці, відгородженому мотузкою, та Тітанію, десь біля надувного замку, та хитнув своє листя, вказуючи на них теж. – Зараз йдіть!

Вони пішли. У них не було вибору. Із дивним порожнистим стогоном, усі створіння швидко піднялися у повітря у три димчасті завихрення. Тітанія була із ними та Мейбл Браун та, останній з усіх, із презирливим криком чистого роздратування, містер Браун. Як упавше листя на вітру, вони закручувалися у спіраль геть та геть, із печальними криками та протестами, коли неслися. Ендрю думав, що бачив, як всі три їх завихрення занурилися у боці Мел Тампу та зникли.

"Оттепер це дивно", подумав він. "Звідси я навіть не можу бачити Мел Тамп!"

Це змусило його усвідомити, що закінчилось його перебування великим дубом. Дуб залишив його заряджженим та збільшеним. Він знав, що більше ніколи не буде повністю таким як був раніше.

Для всіх інших це виглядало, як величезна блакитно-фіолетова блискавка вдарила біля Ейдана та Рольфа, послідкувавши за якою майже миттєво заревів гром. Тоді пішов дощ, тяжкими білими стержнями, перемішаний із чимось, схожим на град. Майже всі побігли уритися під наметами. Місіс Сток підняла свою велику парасольку. Поле звільнилося від усіх крім тих, хто був у місці, відгородженому мотузкою та на платформі.

Тоді дощ зупинився. Жовте сонячне світло палало у траві та на вологих, паруючих поні та забруднених вигадливих сукнях. Капелюхи на платформі капали. На полі, Ейдан струсив своє співуче та намокле волосся та намагався прочистити окуляри. Він стояв на колінах у колі випаленої, із запахом копчення, трави. Не було жодних ознак Гроіла. Ейдан був нещасний через це. Було зрозуміло, що коли Ендрю відіслав усіх істот геть, він мав відіслати і Гроіла, і Ейдан втратив друга. Але Рольф все ще був тут, із випаленим низом, з однієї сторони, та намагався кульгати на всіх чотирьох лапах. Рольф, дуже обережно, кульгаючи винюхував розтоплену срібну грудку поруч.

— Залиш це, Рольф, — сумно сказав Ейдан. – Це лише мій талісман. Блискавка вдарила у нього, але я гадаю він мені не знадобиться.

На платформі, Ендрю ввічливо віддав мікрофон вікарію та нахилився допомогти Ронні Стоку стати на ноги. Крім того, що Ронні промок до нитки, здається інших пошкоджень не було.

— Яка була буря! – сказав він Ендрю. – Дякую. Ви той хлопець Хоуп, з Мелстоун Хаузу, так? Радий познайомитися.

Коли Ронні встав, вони вдвох із Ендрю спотикалися об речі, що хрустіли. Платформа була вкрита впавшими жолудями. Ендрю знову нахилився та зібрав жменю, але здавалося, більше ніхто жолудів не помітив. Вікарій роздратовано стукав по мікрофону і не отримував жодного звуку. Той, здавалося, зламався.

"Як мій комп'ютер, коли отримує заряд магії", подумав Ендрю, ховаючи жолуді у кишеню.

— Нічого, — бадьоро сказав Ронні Сток. – Я звик кричати на вершників на моєму кінному заводі. – Він із зарозумілим виглядом пройшов до центу платформи та прокричав, — Пані та панове! – Коли достатня кількість людей виринула з наметів, він прокричав знову, — Пані та панове, я збирався виступити із промовою, але у зв'язку із погодою, я думаю буде доречним просто об'явити, що цей Фестиваль повністю відкритий. Дякую.

Група, дещо тремтячи, з'явилася з пивного намету та почала грати. Ронні подивився повз них через поле, туди, де Сніжок, який котився по землі, заплутавшись у вологій блакитній тканині.

— Хто-небудь, врятуйте мого коня! – проревів він.

Сташ намагалася. Проблема була у тому, що Сніжок зовсім не сприяв їй. Сташ ніколи б не поставила коня на ноги, якби дехто не підійшов та не допоміг їй підняти коня.

— Дякую, тато, — видихнула вона, думаючи, що це був Тарквін. Але коли вона пригледілась, це був хтось дуже схожий на Тарквіна, але без бороди. – О, — сказала вона. – Вибачте. У будь-якому випадку дякую.

— Немає за що, — сказав Пак та зник поруч із каруселлю.

Ендрю спокійно зістрибнув униз, із платформи та пішов до Тарквіна, якій був білий як простирадло.

— Давайте повернемося до мене додому, — сказав Ендрю. — Я зараз уходжу. Ви виглядаєте так, ніби Вам треба випити.

— Я би випив чашку чаю, — визнав Тарквін. – У мене жахливий головний біль, тож мені треба. Що то була за штуковина?

— Краще не питати, — сказав Ендрю. Коли вони удвох пішли до Ейдана. – Хочеш залишитися? – запитав Ендрю.

— Ні, — сказав Ейдан. – Гроіл зник. Але гадаю, я вимушений залишитися. Рольф не може ходити.

На щастя, у той момент підійшов містер Сток, який котив тачку, у якій відпочивав овочевий дирижабль.

— Я підвезу пса, — сказав він. – А ви тримайте це. – Він підняв великого кабачка та здавалося хотів передати Ендрю. Потім до нього дійшло, що Ендрю зараз був занадто важливо могутнім, щоб нести продукти. Натомість він обернувся та кинув могутній овоч до Ейданових рук. Той був дуже важкий та, все ще, цілком неушкоджений.

Рольф із найбільшим полегшенням заліз у тачку, де він лежав та лизав лапи, і вони відправилися додому. Вони пройшли повз місіс Сток, яка витрушувала парасольку.

— Тріксі та Шон порвали обидві її подушки, — сказала вона їм. – Також хороша річ! Побачимося у понеділок, Професор.

Вони підійшли до Сташ, яка люто розривала блакитну попону зі Сніжка.

— Уходите? – сказала вона. – Я також, коли відведу Сніжка назад у стайні. Думаю, він потягнув мускул. Ронні може просто піти назад пішки, і так йому і треба! Серйозно, що за дурня він з себе клеїв! — Вона зупинилася, із блакитним козирком із шипом у руках. – Думаєте, тут ще хто-небудь знає, що трапилося насправді?

— Сумніваюся, — сказав Тарквін. – Я не бачу, нікого, хто б вірив, що бачив велетня, не кажучи вже про всіх інших істот. Гадаю, вони лише пам'ятають, що Фестиваль перервався батьком та матір'ю грози. Або я сподіваюся. Не хочу провести наступні десять років, пояснюючи усе таким людям як місіс Бланчард-Сток. А ти?

У що б люди не вірили, Фестиваль був у самому розпалі, коли вони пішли. Карусель крутилася, а надувний замок був повний. З тиру лунав тріск, а з-під пивного намету – співи. Вдалечині було видно яскраво-червону фігуру Ронні Стока, урочисто вибравшого тюбик зубної пасти переможницею Вигадливої сукні, перед тим як піти судити собак та поні. І Сонце сяяло.

Глава 17.

Ейдан все ще був нещасним щодо Гроіла, хоча Ендрю і продовжував казати, що він був певний, що не відіслав Гроіла із іншими.

— Я знаю, що не приєднував його до них, — сказав він.

— Тоді чому він пішов? – протестував Ейдан. – Я гадаю, він мав піти, тому що він був двійником Шона.

Ендрю спробував заспокоїти Ейдана, піднявши на дах сараю для дров гігантського кабачка, тієї ночі. Але вранці у неділю, він все ще був там, непочатий.

— Ну, — сказав Ендрю, — ця штука практично непорушна. Мабуть, Гроіл навіть не міг встромити у нього зуби.

Того ранку подзвонив Воллі Сток, сказати Ейдану, що той виграв пляшку хересу. Це зовсім не втішило Ейдана.

В обід подзвонила Тріксі, сказати Ендрю, що той правильно вгадав її вагу. Ендрю подякував та ввічливо повернув їй 50 призових фунтів. Він був дуже неуважний у той день, сидячи на косарці під вітражним дахом сарайчика, вираховуючи, що точно робіть кожний колір. Ввечері він відчував, що майже зрозумів.

У ніч на понеділок, гігантський кабачок впав з даху та луснув.

Тим часом, Рольф пояснював важливість своїх підгорілих ніг. Він всю неділю лежав на підлозі кухні, на шляху у всіх, м'яко стогнучи. В понеділок, місіс Сток так розсердилася на нього, що змусила Шона винести пса на газон, де Рольф лежав на Сонечку та продовжував стогнати, поки Ейдан не вийшов із тацею собачої їжі. Рольф підхопився та прогалопував до нього.

— Ти, — сказав йому Ейдан, — просто великий шахрай. – Його вразила ідея. – Гей! – сказав він. – Я думаю, може Гроіл також підпалив собі ступні!

Ендрю відправив Шона на горище, подивитися чи може він полагодити дах. Після того, як Ендрю побачив "Найкращого робота", у нього була безмежна віра у Шонову здатність полагодити будь-що.

— Гм! – сказала місіс Сток.

Ендрю проігнорував її та відчинив передні двері для Сташ та Тарквіна, які прийшли обговорити весілля. Вони зробили навряд чи більше, ніж визначилися із датою, коли були перервані величезним ревом містера Стока, що супроводжувалося криками місіс Сток:

— Не смійте звинувачувати нашого Шона! Він робить, що може!

— А зараз що? – сказав Ендрю.

Вони поспішили назовні.

— До речі, — сказала Сташ, коли вони ішли. – Знаєш, що Мелстоун Менор зараз виставлений на продаж? Ронні Сток думає про його купівлю. Він гадає Гранж не достатньо великий для нього.

— Дуже йому підходить, — сказав Ендрю.

На газоні вони знайшли косарку та містера Стока, який зараз сперечався із Ейданом.

— Я кажу тобі, вона не заводиться, — казав містер Сток. – Цей дурний незграба чіпав її та зіпсував мій особливий спосіб! – Він потягнув ручку стартера у свій особливий спосіб. Нічого не трапилося. – Бачиш? – крикнув містер Сток на Ейдана. – Дай мені добратися до Шона!

— Ні, не дам, — сказав Ейдан. — Дивіться. – Він потягнув ручку та в косарці солодко запульсувало життя. – Бачите?

— Залишся із ним, Ейдане, — сказав Ендрю, — і заводь її кожного разу, коли вона вріжеться у чортополох.

Містер Сток дивився сердито. Він так розізлився, що пізніше, у цей день, коли газон став коричневим та щетинистим, він маршував у кухню

декілька разів, щоб кинути на стіл шість коробок наповнених його Фестивальними претендентами. Місіс Сток гучно скаржилася.

Пізніше у цей день, Ейдан зібрав сумні останки кабачка та допоміг Ендрю завантажити дах сараю для дров гігантською картоплею та величезними томатами, замість нього.

У вівторок вранці, коли Ендрю снідав, Ейдан принісся, із Рольфом, у будинок.

— Вони зникли! – Кричав Ейдан. – Гроіл був тут! Мабуть, у нього просто боліли ноги після усього!

— Добре, — сказав Ендрю, ловлячи кухонні двері, перш ніж вони грюкнули. – Чудово. А зараз є хоч який-небудь шанс, що я повернуся до роботи та писатиму мою книгу сьогодні?

— О, так, — щасливо сказав Ейдан. – Усе у повному порядку, зараз.

Але це було не так, або не зовсім. Всередині ранку у двері подзвонили. Оскільки місіс Сток була нагорі, а комп'ютер Ендрю не зрозуміло чому ще дужче, ніж коли-небудь, завис, Ендрю вийшов у коридор, відчинити двері.

— Це мабуть Тарквін, — сказав він Ейдану, який, із цікавістю, також збирався відчинити двері. – Гадаю, його нога потребує ще зміцнення.

Якусь мить, коли відчинив двері, Ендрю думав, що це був Тарквін. Але маленький чоловічок, який стояв там на двох міцних ногах, одягнутих у звисаючи штани до коліна і, незважаючи на те, що його шкіряний піджак був дуже схожий на Тарквіновий, був значно повніший та без бороди. Він простягнув Ендрю великий конверт.

— Лист від мого пана, — сказав він.

Ейдан, впізнав Пака та одразу почав відступати. Нажаль, він втрапив прямо у місіс Сток, яка несла оберемок пластикових пакетів.

— Оці були у тебе під ліжком, — сказала вона. – Я казала тобі чи не казала покласти їх у відро для сміття? Ти зараз же підеш зі мною нагору та належним чином забереш усе своє сміття.

Пак посміхнувся.

— Так, Ейдане, — сказав Ендрю. – Йди та пожинай плоди своїх дій. Лист потребує відповіді? – запитав він Пака.

Пак, все ще посміхаючись, дивився, як Ейдан поспішно йде за місіс Сток. Тоді він скромно сказав:

— Я тут, щоб почекати на вашу реакцію, сер.

— Справді? – сказав Ендрю, беручи великий жорсткий конверт. Він був адресований, звивистим, гострим почерком, який, як відчував Ендрю, він знав досить добре, Е.Хоупу Есквайру. Деякою мірою усвідомлюючи, що Пак стоїть тут та дивиться на нього, він розірвав конверт та витягнув листа на денне світло, щоб прочитати. У листі говорилося:

Містер Хоуп,

Ваші дії щодо мого вислання були досить поспішні. Я збирався сказати вам дві речі.

По-перше, використання вами двох частин зачарованого скла було безрозсудним. Дві разом вони є значно могутнішими, ніж, я думаю, ви могли здогадуватися і могли бути дуже небезпечними у недосвідчених руках.

По-друге, як тільки я побачив хлопця Ейдана, я одразу зрозумів, що він не моє дитя. Він помітно та повністю є людиною і, ймовірно, вашим близьким родичем.

Майже напевно, дівчина Мелані кинулася у обійми вашого діда, так само як вона кинулася у мої. Я дав їй гаманець, як застережний захід, щоб я міг відслідкувати її, коли потребуватиму, але оскільки ваш народ та мій народжують неохоче, я був байдужим, допоки обидві мої дружини не виявили його існування.

Якщо ви сумніваєтеся у правдивості другої частини інформації, вам потрібно лише знайти світлину самого себе у Ейдановому віці. Схожість досить вражає. Я часто бачив вас хлопчиком.

Зараз ви можете взяти на себе відповідальність за свого нового родича. У мене немає подальшої зацікавленості у хлопцеві.

Оберон Рекс

— Гаразд, я буду…! – пробурмотів Ендрю. Йому не було потрібно йти шукати свою світлину у Ейдановому віці. Один із старожилів у вітальні, яку місіс Сток завжди ставила точно посередині камінної полички, була світлина, у срібній рамці, дванадцятирічного Ендрю. Схожість безумовно була, якщо не зважати на той факт, що у Ендрю було світле волосся, а у Ейдана коричневе. Дійсно, Ендрю припускав, що причина, того, що він був настільки готовий прийняти Ейдана у Мелстоун Хаузі, була у тому, що Ейдан мав знайому, сімейну схожість. — Гаразд, я буду..! – знову сказав він.

— Це і є ваша реакція, сер? – запитав Пак з порогу.

— Не зовсім, — сказав Ендрю. – Скажіть своєму пану, що я дуже вдячний за обидві частини інформації.

Пак виглядав безперечно розчарованим.

— Дуже добре, — сказав він та щез з ганку.

Ендрю задумливо перечитав листа. Він розмірковував чи розповідати Ейдану. Сташ допоможе йому прийняти рішення.

1 – з англійською "Hope" – "Надія";

2— в оригіналі автор використовує слово – skyhooks. Цей слово вживається у 2-х значеннях: 1— гвинтокрил, що тягне стальний трос для переміщення важких предметів; 2 – гак, як спускається якимось чином з неба (як приклад – причеплений до штучного супутника, що обертається навколо планети);

3 – в оригіналі "splitting hairs" – приблизно те саме, що "з однієї гіллі ягоди";

4 – в оригіналі "bossy boots" – Британське та Австралійське неввічливе слово, яким називають того, хто завжди каже іншим людям, що робити;

5 – в оригіналі "stick-in-the-mud" (буквально – застрягший у багнюці)– нудна та старомодна людина;

6 — "Cauliflower cheese" – традиційне британське блюдо з 17-го століття. Складається з шматочків легко звареної кольорової капусти, вкритої сирним соусом (схоже як покривають пиццу);

7 — вкривання поверхні ґрунту соломою, перегноєм, тощо для захисту ґрунту від пересихання й перегрівання;

8 — біля 30,5 см;

9 — чатні (індуський соус з овочей та/або фруктів);

10 — можливо тут іде відсилання на Книгу пророка Єзекіїля (Старий Заповіт), у якій згадується про долину кісток, які за наказом Бога постануть з мертвих;

11 — Injured Jockey Fund, заснований у 1964 році, щоб допомагати жокеям, що через травми не можуть далі працювати;

12 – Bulls-eye, дослівно "око бика";

13 — Aidan Cain. Aidan – англійська версія ірландського імені Aodhan, яке в свою

чергу походить від Aodh, що означає вогняний (полум'яний) та було іменем Кельтського Бога Сонця Aed. Також ім'я декількох ірландських святих. Cain – Каін, старший син Адама та Єви;

14 — Kempton, Warwick, Lingfield, Leicester — назви міст та містечок у Англії;

15 — Aidan's Hope. У даному випадку можна трактувати як "Надія Ейдана" та "Хоуп Ейдана";

16 — телефон екстреної допомоги, у ряді країни, зокрема у Об'єднаному Королівстві, Ірландії, Польщі тощо;

17 – 15 футів = 4,572 метра;

18 – містечко у Північному Йоркширі, відоме з Римських часів;

19 — 1 дюйм=2,54 см;

20— 1 ярд = 91,44 см;

21 – 3 фути = 91,44 см;

22 — WD40 (скорочено від "Water Displacement, 40th formula" – зміщення води, 40-ва формула) – торгова марка мастила, проникаючого мастила та спрея, що зміщує воду. Розроблена у 1953 році;

23 – справа у тім, що в англійській мові спаржа це "Asparagus", але у деяких місцях ще називають — "Sparrowgrass" (буквально — трава горобця). По тексту книги скрізь використовується — "Asparagus", лише у тому епізоді, де містер Сток сварився із місіс Сток він використовує — "Sparrowgrass". А зараз – "Sparrowgrass" використав і Гроіл, хоча Ендрю назвав її — "Asparagus". Шпараг – спаржа польською;

24 – перекладається як "плаваючі обломки корабля";

25 — Неу! – простий вигук, але на сленгу має значення "Привіт!";

26 – крок без зміни ноги у фігурному катанні. Фігурист повертається на нозі, одночасно рухаючись уперед;

27 – тут гра слів – "manor" (менор) – означає "маєток";

28 – werewolf – англійською "вовкулака", що складається зі слів "був" "вовк", Ейдан же каже: "were-dog", тобто "був" "собака", обігруючи слова вовкулака (перевертень) та собака, яка є перевертнем;

29 — WPC – Woman Police Constable — жінка поліцейський Констебль. У Великій Британії констебль офіцер поліції найнижчого рангу. 92 – очевидно її номер;

30 – 157,48 см;

31 – маються на увазі феї, як їх сприймали в давнину. Сучасний образ фей, як юних та добрих істот виник в епоху Романтизму. У фольклорі, феями називали різних істот, які були як добрими так і злими. Залізо вважається одним з засобів захисту від фей, оскільки воно для них, свого роду отруйне, і вони не можуть знаходитися біля нього. Крім заліза, є ще інші засоби захисту: носити одяг навиворіт, проточна вода, дзвони (особливо церковні), звіробій, чотирилиста конюшина.;

32 — Ейдан обігрує назву легендарного меча короля Артура – Екскалібур. Цьому мечу іноді приписують магічні властивості. За однією з легенд меч був замкнутий у камені і його міг витягти лише "справжній король", яким виявився Артур.;

33 – Оберон —у середньовічній літературі та в Епоху Відродження король фей. Найбільше відомий за п'єсою У.Шекспіра "Сон в день середини літа" ("Сон літньої ночі"), у якій він є чоловіком королеви фей – Тітанії.;

34 – У Англійському фольклорі міфічний фей. Часто персоніфікують із духом землі. Порівнюють із слов'янським Лісовиком. Також має імя Робін Гудфеллоу (Робін Гарнийхлопець). У п'єсі У.Шекспіра "Сон в день середини літа" ("Сон літньої ночі"), є слугою короля Оберона.;

35 – скорочено від "фізіотерапія";

36 — хрестоподібна Т, з петлею у верхній частині, використовувався у Давньому Єгипті як символ життя.;

37 — мається на увазі так званий Lloyd's Name (ім'я Ллойда) — член Lloyd's of London (Лондонський Ллойд). Lloyd's of London, це британський страховий ринок, який не є компанією. Ринок розпочав діяльність, наприкінці 17 століття, з страхування судноплавства, а пізніше поширився і на інші сфери. У 1871 році Парламент Об'єднаного Королівства видав спеціальний закон щодо цього страхового ринку;

38 — Rex – король латиною;

39 — Blind Trust – Сліпа довіра – цільовий фонд, який управляє фінансовими справами та/або активами людини, не повідомляючи їй про те, що робиться. Так, щоб ця людина (довіритель) могла уникнути звинувачень у використанні службового становища у корисливих цілях. Очевидно, у даному випадку старий Джоселін не хотів, щоб було відомо хто надав гроші хлопчику;

40 – слово "bitch", зазвичай перекладається як "сука". Однак воно також має декілька інших значень, зокрема "самка собак та вовчиця", "непристойна жінка", "скарга", "зла жінка" та "егоїстка". На жаль ми вже не можемо запитати у місс Д.У.Джонс яке саме значення мав на увазі старий містер Джоселін Брендон;

41 – "Rock cake" – тістечко, яке містить сухофрукти та спеції, та на вигляд схоже на скелю].

42 – Місце проведення одних з основних Британських скачок. Також можна перекласти як "Хороший ліс";

43 — Ноттінг Хілський карнавал – щорічний карнавал, який відбувається з 1966 року на вулицях Лондонського району Ноттінг Хілл, у серпні;

44 — від morris dance (танець Морриса) – старовинний, декількох видів, народний танок, який зазвичай виконують лише чоловіки (morris men), під акомпанемент скрипки, гармошки, тощо. Танцюристи прикрашені дзвонами та часто одягнені як персонажі фольклору. Часто скорочується до "morris";

45 – У Британській системі мір маси наявні такі мірила, як стоуни та фунти. 1 стоун дорівнює 6,350293 кг, 1 фунт (ваги) дорівнює 0,45359237 кг;

46 – чоловічий камзол, якого носили у Західній Європі з середньовіччя до 17 століття.